உ

ஸ்ரீசங்கராசாரிய குருப்யோர் நமஃ

வேத பாஹிய பாசுபத தாந்திரிக திவித சைவ

நிர்வர்த்தியாகிய காரைக்குடி

ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியாரின்

தூஷண் நாவுக்கோர்

சூட்டுக்கோல்.

முதற்ப[illegible]

விநாயக புராணத்திலுள்ள

நிர்வையாசகப் படலத்தின்

மறுப்பு.

இது

உபய பாஷா வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியராகிய

ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளவர்களால்

இடப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீசங்கராசாரிய குருப்யோ நம:.

வேதபாஹிய பாசுபத தாந்திரிக

துவித சைவ துர்வாதியாகிய

காரைக்குடி

ஸ்ரீமத் ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியாரின்

தூஷண நாவுக்கோர்

சூட்டுக்கோல்.

முதற் பாகம்.

இது

கோவிலூர் மடாலயம்

ஸ்ரீ வீரசேகரஞானதேசிக சுவாமிகளின்

பாதசேகரரும்

உபய பாஷா வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியரும்

ஆகிய

ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளவர்களால்

தீட்டப்பெற்று

சென்னை, கோமளேசுவரன்பேட்டை

சச்சிதானந்த அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1918.

24-3

உ

கணபதிதுணை.

சற்குருப்யோ நமஃ

முகவுரை.

வாயுறை வாழ்த்து.

"யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு."

மதியிற் சிறந்த முதியோர்களே!

தென்பாண்டி நாட்டிலே, காரைக்குடியிலே, தனவணிகர் குலத்திலே உற்பவித்துப் பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தாலே கல்வியறிவு சிறிதுபெற்றும், அதுகொண்டு யாக்கை நிலையாமை, செல்வநிலையாமை, இளமைநிலையாமை முதலியவற்றைத் தன்னநுபவத்திற் கண்ணாரக்கண்டு, அன்பு, அருள், அடக்கம், வாய்மை, பொறையுடைமை, இன்சொல் முதலிய உத்தம குணங்களைக் கைக்கொண்டு, இக்கணமிருந்த இம்மெய்யென்ற பொய்க்கூட்டைத் தெக்கணத்திருந்து தீக்கணத்தான் வந்து பொக்கெனக் கொண்டுபோவதற்கு முன்னமே, தமது உபாசனா குருமூர்த்தி கூறியவுண்மைநிலையிலே யுறைத்துநின்று, முக்கரண சுத்தியுடன் செக்கர்மேனியெம் நக்கனா முக்கணைய கனை, முழுவன்புடன் முறைதவறாது வழிபட்டு, இஷ்டசித்திகளைப்பெற்று, இடையறா வின்புற்று, எல்லோருக்கும் உபகாரியாய் வாழக்கருதாமல், சொற்றளர்ந்து கோலூன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்ப் பற்கழன்று பண்டம் பழிக்கப்படுமளவும் "மனைவி மக்கள் நித்தியம், மாடமாளிகை நித்தியம், கனாவுலகம் நித்தியம், மற்றுங்காணப்படும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் சத்தியம், இவற்றுடன் கூடியநுபவிக்கும் போகமும் நித்தியம்" என்று மற்கடப்பிடிபோல், இறுகப்பிடித்துறைத்து நின்று இறுமாப்புற்றுத் தமது மதத்திற்கு முக்கிய குருமார்களாய்ச் சிரசாவகிக்குந் தீக்ஷிதர்களையும், மற்றைய மதத்திற்குரிய தேசிகர்களையும், புறக்கணித்திகழ்ந்து, ஒரு நெறியிலேனு முறைத்து நில்லாமல் இடையூசலாடிச்

சமயவழக்கு, சாத்திரவழக்கு, சாதிவழக்கு, பாஷைவழக்கு முதலிய இழுக்குநெறிகளிற் றமது முழுமனத்தையு மழுக்கி, அவமே காலங்கழித்து, வயோதிகப்பருவமுற்று விளங்கும் ஸ்ரீ ராம. சோ. சோக்கலிங்கச் செட்டியாரேன்பார், எண்ணிலாக் கற்பனைகணிரம்பிய சிற்சில புராணங்களையும், "உண்மை நாயன்மார் மகிமை", "சிவசுந்தரசாயாரூப சிவமகிமா சங்கிரகம்" முதலிய சிற்சில சிறுநூல்களையும், தாமிற்றைநாள்வரையிற் கற்ற கல்வியின் பயனாக வியற்றி யச்சிட்டு வெளியிடுவாராயினர்.

அவற்றுள், "உண்மைநாயன்மார் மகிமை" என்ற சிறுநூலை உதாரணமாக வெடுத்துக்கொள்வாம். நாயன்மார்களது மகிமையை யாவரறிவார்? "அடியார் பெருமையும் அருமையு நாளும் அறியம்பலவாணர்" என்றமுதியோர் மொழிப்படி, அகண்டைகரசமாய் விளங்கும் பரமசிவமே யறியவல்லவராவர். அவ்வாறிருக்க, தாம்முற்றுமுணர்ந்த முனிவர் போற் கருதித் தலைமுடிசூடிக்கொண்ட பெயருக்கியையாமல் வரைந்த அது, "மற்றொன்றுவிரித்தல்" என்னுங் குற்றத்திற்கிலக்காய், வேதாந்ததூடணம், விஷ்ணுதூடணம், முதலிய பரதூடணங்களையே பூடணமாகப் பூண்டு, "பெற்றம்புலியின்றோல் போர்த்துமேய்ந்தற்று" என்ற பொய்யாமொழிக்கிணங்க விளங்குகின்றதால், அறிஞர்கள் பலராலும் அருவருத்தொதுக்குற்றுத் துரும்பெனத் தூற்றப்படத்தக்கதாயிற்று.

என்னை? தமது மதாசாரியராகிய நால்வர், பற்பலவற்புதங்கொண்டு, மதசித்தாந்தம் பண்ணியகாலத்திலே, "சமணரை வாதிட்டு வென்றார். பௌத்தரை வாதிட்டு வென்றார்" என இவ்வகை காணப்படுகின்றனவே யன்றி, எங்கேனும் "வேதாந்திகளை வாதிட்டு வென்றார்" என்று பெரியபுராண முதலிய தமக்குரிய புராணங்களிற் காணப்படுகின்றனவா? இல்லையே! இல்லையே!!

அஃதவ்வாறாக, "சிற்றுணர்ந்தோ ரென்றுஞ் சிலுசிலுப்பரே, முற்றுணர்ந்தோ ரொன்று மொழியாரே" என்ற நீதிமொழிக்கிணங்கத் தமது சமயாசாரியர்களாகிய நால்வர்களைப் பார்க்கிலும், தாம் நுண்ணிய மதிப்புண்ணியர்போ லவலமா யெண்ணி,

"ஓ! விஷ்ணு மதத்தர்களே! உங்கள் மதத்திற்குரிய கடவுளாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி, நம்போன்ற சீவர்களில் ஒருவர்;

24-3

ஆகையால் பசுவாகிய அவ்விஷ்ணுவைப் பூஜிப்பதை யறவேயொழித்து, நெற்றியிலுள்ள திருநாமத்தை யழித்துவிட்டு, விபூதி ருத்திராக்ஷ மணிந்துகொண்டு எமது சிவபெருமானை வழிபாடு செய்யுங்கள். திருமாலுக்கடிமை செய், தெய்வமிகமேல்" என்ற ஔவைப்பிராட்டியாரின் அருள்வாக்கின் உண்மைக் கருத்துவேறு. அதனை யென்னுபதேசத்தாற் கேட்டுய்யுங்கள்.

ஓ! வேதவழியொழுகும் வேதியர்களே! உங்களுக்குரிய ஆரிய வேதத்தின் உண்மை யருத்தம் உங்களுக்குச் செவ்வனே விளங்கவில்லை. ஆரியமொழி வாசனையுமற்ற யானே, வேதாகமவுபநிடத புராண விதிகாச முதலிய யாவற்றினும் பொதிந்துள்ளவுண்மைக் கருத்துக்களை யெல்லா முணர்ந்தவனாவேன்; ஆகையால் என்னுபதேசங்கேட்டு, அவ்வழியிலுறைத்து நில்லுங்கள்.

ஓ! வேதாந்திகளே! உங்கள் ஆசாரியராகிய சங்கராசாரியர், எங்களாசாரியராகிய நீலகண்ட சிவாசாரியரிடத்தில் சிவாகம வழித்தாய சிவதீக்ஷை பெற்றவர். அதனால், அவர் சைவசித்தாந்தியே. அவர் செய்துள்ள நூல்களிலும், அவற்றின் வழித்தாய வாசிட்டம், கைவல்ய நவநீதம், பகவற்கீதை, பிரமகீதை முதலிய யாவற்றிலும், சைவ நலங்களே பொதிந்துள்ளன. ஆகையால் அவைகள் யாவுஞ் சைவசித்தாந்த நூற்களே! அவற்றி னுண்மை யறியாது விளங்கிய அளவிறந்த உங்களது குருமார்கள் யாவரும் பொய்க்குருமார்களே; யானொருவனே மெய்க்குரு; என் சொற்களைக் கடைப்பிடித்தொழுகுங்கள். சனகராஜா சைவசித்தாந்தி. தத்துவராயர் சைவசித்தாந்தி. சிவப்பிரகாசர் சைவசித்தாந்தி. சிதம்பரசுவாமிகள் சைவசித்தாந்தி. அர்ச்சுனர் சைவசித்தாந்தி. அக்கண்ணபிரானும் சைவசித்தாந்தி. யாவருஞ் சைவசித்தாந்திகளே. பெண்டு மெய். பிள்ளை மெய். நாடுமெய். நகரம் மெய். இவற்றை யிறுகப்பிடித்து, இந்தப்பாழுஞ் சமுசார சாகரத்துள் ஆழ்ந்துழன்று என்போல் அவதியடையாமல், துறவாச்சிரமத்தை யடைந்து நீங்கள் துன்புறுவானேன்? அந்தோ! நீங்கள் இதுகாறும் பிரபஞ்சம் பொய்யெனக்கருதிப் பெருமோசமடைந்தவர்களன்றோ? இனியேனும் என் மெய்யுபதேச மொழிவழி நில்லுங்கள்.

"ஓகைமட வாரல்குலேபரம பதமவர்க ளுந்தியே வைகுந்தமே, லோங்குமுலை யேகயிலை யவர்குமுத வாயினித மூறலே யமிர்தமவர்தம், பாகனைய மொழியேநல் வேதவாக்கியமவர்கள் பார்வையே கருணை நோக்கம், பாங்கினவ ரோடுவிளை யாடவரு சுகமதே பரமசுக மாகுமிந்த, யூகமறியாமலே தேகமிக வாடினீர்கள்"

அந்தோ! பாவம்!! கானற்சலம்போலவும், கயிற்றரவு போலவும், கந்தருவநகரம்போலவும், கட்டையிற் கள்வன்போலவும், ககனாரவிந்தம் போலவும், கனவுலகம்போலவும் விளங்கும் இப்பிரபஞ்சம் எக்காலத்தினுமழியாத நித்தியப்பொருளென இறுகப்பற்றிக் கொண்டுய்யுங்கள். சகத்மித்தையெனக்கூறும் வேதமுடிவான உபநிடதங்களின் கருத்துவேறு. அவற்றினுண்மையெல்லாம் என் வாய்மொழிகொண்டுணருங்கள். உங்கள் குருமார்கள் அவைகளுக்கெல்லாந்தப்பருத்தம் பண்ணிப் பொய்ப்பொருள் கொண்டார்கள்.

ஓ! கோவிலூரில் வசிக்குஞ் சாதுக்களே! "நார்த்தொடுத்தீர்க்கிலென் நன்றுய்ந்தடக்கிலென், பார்த்துமிழ்ப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்......" என்று எங்கள் சமயாசாரியரால் தோல்வியுற்ற சமணாசாரியர்கள் கூறிய நெறியைக்கைக்கொண்டு,

"எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடில்
அண்ணறன் கோயில் அழலிட்ட தாங்கொக்கும்
மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமாம்
எண்ணரு மன்னர் இழப்பர் அரசே."

"அந்தமில் ஞானி யருளை யடைந்தக்கால்
அந்த வுடல்தான் குகைசெய் திருத்திடில்
சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரும்
அந்தமில் இன்ப வ நள்பெறு வாரே."

என்று எமது திருமந்திரமுதலிய பலகலைகள் கூறும் பற்பல பிரபல பிரமாணங்களை யெல்லாம் அப்பிரமாணங்களாகப் புறக்கணித்திழித்தொதுக்கி, உங்கள் குருமார்களது சமாதிகளையெல்லாம் இடித்துத் தகர்த்து விளைநிலமாக்குங்கள். திருமந்திரம் முதலிய நூல்களின் உண்மைக்கருத்து வேறு. அது எனக்குத்தான் விளங்கும். இன்னும் உங்களாண்டவராகிய ஸ்ரீ முத்திராமலிங்க ஞானதேசிகர் சைவசித்தாந்தியே. அவருக்குப் பின் வந்த ஸ்ரீ துறவு சுவாமிகள் முதலியயாவருஞ் சைவசித்தாந்திகளே.

ஸ்ரீ ஆண்டவர், யான் மேலே சைவசித்தாந்த நூல்களெனச் சுட்டிக்காட்டிய வாசிட்டங் கைவல்ய கீதாதிநூல்களைப் போதித்து வந்தாரேனும், அவர் போதனையின் உண்மைக்கருத்து வேறு. அந்த அந்தரங்கமெல்லாம்,

"குருட்டினை நீக்குங் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்ட மாடிக்
குருடுங் குருடுங் குழிவிழு மாறே"

என்ற திருமந்திரத்திற்கிணங்க, இளமையிலேயே குருட்டுக்குருவையடைந்து, குருட்டுக்கல்விகற்று, குருட்டறிவுபெற்று, ஈழப்படுகுழியிலிறங்கி, ஈழக்குருக்கள் செய்த தீக்கைபெற்றுப், பரதூடணமந்திரம் இடையறாது ஜெபிக்கக்கற்று விளங்கும் யானொருவனே யறியவல்லவனாவேன். அவற்றைக்கேட்டு என் வழி யொழுகியேமாப்புறுங்கள்.

ஓ! வேத சிவாகமவழியொழுகும் "தில்லைவாழந்தணர்தமடியார்க்குமடியேன்" என்று திருவாரூர்த் தியாகேசப்பெருமான் திருவாக்காற் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட, பலவித மகிமைவாய்ந்த சிதம்பரத் தீக்ஷிதர்களே! உங்களுக்குச் சிவபூஜாவழி செவ்வனே தெரியவில்லை. ஆகமவழிக்குமாறாய் நடக்கிறீர்கள். யானே அவ்வாகமங்களி னுண்மையை விளக்க உலகத்தில் அவதரித்திருக்கின்றேன். என்னுரைகேட்டு நீவிரனைவரும் குருட்டுக்கல்விகற்று, குருட்டறிவுபெற்று, ஈழத்தடிப்பைக்கொண்டு, குழிவழியறியாது யான்விழுங் கொடுநிரயக்குழியிலே ஒன்றுகூடியென்மேல் விழுங்கள்."

என்றித்தகைய மாறுபட்ட மயக்குரைகளைப் போதிக்கவும், எழுதவும், அச்சியற்றவும், வெளிப்படுத்தவுந் தலைப்பட்டுச் சர்வஜன விரோதியாய் விளங்குபவ ராயினர்.

இதனைக் கண்ணுற்று, பிள்ளைகள் செய்யும் பிழைகளையுணர்ந்து, அவர்களைச் சாம பேத தான தண்ட மாகிய சதுர்வித உபாயத்தாற் றண்டித்து, அறிவு கொளுத்தி நல்வழி நிறுத்துதல் பெற்றோர்களின் கடமையா மாறுபோல, இளமைப்பருவத்திலேயே சற்குருவையடுத்து, வித்தையை விதிப்படி பயின்று, பூரண தேர்ச்சியடைந்து துறவாச்சிரமத்தை யுற்றவரும், வடமொழி

தென்மொழியாகிய இருமொழிக் கடலையும் நிலைகண்டுணர்ந்த மகா விற்பனரும், நியாயச்சந்திரரும், வேதாந்தபாஸ்கரரும், ஆத்மபுராணம், பகவற்கீதை, நியாயமுக்தாவலி, கண்டன காத்தியம், ஸ்ரீ ஞான மஹா வாசிட்டம் 32000, முதலிய பற்பல பிரபல கிரந்தங்களின் மொழிபெயர்ப்பாசிரியரும், காசிமுதல் தூத்துக்குடிவரையிற் பலவாண்டுகளாய்த் "தித்திக்குங்கனிரசமோ? செழும்பாகோ? கற்கண்டோ? தேனோ? பாலோ?, புத்திக்குட் புகுந்தினிக்கும் புத்தமிர்தோ?" எனக் கேட்டோர் புகழ்ந்து கொண்டாடிப் பரவசமாமாறு, சர்வசாஸ்திர சாராம்சமாயும், யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் ஒத்ததாயும் முன்னோர் கொள்கைக்கு முரணாததாயுமுள்ள, பிரசங்காமிர்தத் தாரை பொழியும் மாரியும் ஸ்ரீ கோவிலூர் ஆதீனத்து வீரசேகர ஞானதேசிகர் பாதசேகரரும், ஆகிய ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிகளவர்கள், "அந்தோ! செட்டியார் வீணாய்த் துறையல்லாத் துறைசென்று, பலஜன விரோதமாகிய தூடணாபூடணம் பூண்டு, துன்பம் பயக்கும் பாவப்படுகுழியில் வீழவாளாகின்றாரே! என்னே! பாவம்!! வயோதிகராயிற்றே! "வறியார்க்கொன்றீவதேயீகை" என்ற தேவர் வாக்குப்படி இவர்க்கு உபகாரஞ்செய்தலே உபகார மெனப்படும். இவரது தூடண மொழி மந்திர செபத்தை யெதனாற் றடுப்பாம். அதனை யறிந்து செய்வேமாயின், அறிவு விளக்கம் பெற்று அக்குழியில் வீழாமற் றப்பித்துக் கொள்வார். இதற்கு யாது பரிகாரம்?" என்று இரக்கமுற்று, "இவற்றிற் கெல்லாங் காரணமான இவரது பேழ்த்தவாயைத் திறவா வண்ணம், பிரபல சுருதிப் பிரமாணங்களாகிய ஓர் ஒப்பற்ற பூட்டினைக்கொண்டு பூட்டினால், இவ்வித பழிவழிகளிற் சென்று, பாவப் படுகுழிகளில் வீழ ஆளாகாமல் ஒருவழியுய்வர்." என இவ்வாறு ஆலோசித்துச், "சங்கரத்வேஷியார் வாய்ப்பூட்டு" என்ற பெயரையுடைய ஒரு பெரிய கெட்டியான பூட்டைக்கொண்டு இவரது வாயைப்பூட்டி இனி "வேதத்தை யிகழாதீர், வேதியர்நிந்தை செய்யாதீர், வெற்றுரை யடுக்காதீர், வீண்வழக்குத் தொடுக்காதீர், சாதியை யிகழாதீர், சமயநிந்தை செய்யாதீர், சாதுக்களைப்பழியாதீர், சாத்திர வழக்கு மொழியாதீர், தெய்வநிந்தை பேசாதீர், தீக்ஷிதர்களை யேசாதீர், ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் முதலிய புண்ணிய மூர்த்திகளைத் தூஷியாதீர்.

"இல்லார்க்கொன்றீயு முடைமையு மிவ்வுலகி
னில்லாமை யுள்ளு நெறிப்பாடு மெவ்வுயிர்க்குந்
துன்புறுவ செய்யாத தூய்மையு மிம்மூன்று
நன்றறியு மாந்தர்க் குள"

என்ற வான்றோர் வாக்கைக் கடைப்பிடித்து "இனி வேதிய நிந்தை, விஷ்ணுநிந்தை, சாதிநிந்தை, சமயநிந்தை, சங்கராசாரிய நிந்தை முதலியன செய்யாதீர். வயோதிகப்பருவத்தில் ஏன் தூடணச்செட்டியார்" என்னும் பெயரைச் சூட்டிக்கொள்ளுகிறீர்? நிந்தையா மந்திர செபஞ் செய்வதைச் சிந்தையிலறவே ஒழித்துவிடும் எனப் பலவாறிதமாயுபதேசித்து அடக்கி வைத்தார்கள்.

"செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது."
"காலத்தி னாற்செய்த நன்றி யொருவற்கு
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது" என்ற தேவர் மொழியைச் சிரமேற்கொண்டு, அப்புண்ணிய சீலரின் நன்றிமறவாற் காத்து நன்னெறி யுறாமல், "சென்மக்குணத்தைச்......செக்கிலரைத்தாலும் போகா" என்னு முதுமொழிக்கிணங்க, சிறந்தநூற் பிரமாணமாகிய திறவுகோலைக்கொண்டு, வாய்ப்பூட்டைத்திறக்க வறியாமல், பூட்டிய பூட்டானது பூட்டியவாறே யிருக்க, மீண்டுந் தூஷணமந்திரத்தைச் சூக்ஷுமமாக நாவான் முணுமுணுத்துக் கொண்டு, சென்ற வைந்தாண்டுகளாக விருந்ததோடமையாமல் வெளிப்பட்டுக் கரத்தில் கலமெடுத்து "பார்க்கவ புராணத்தி லுள்ள தூர்வையாசகப்படலம்" என்ற பெயரையுடைய, பலவித நிந்தைகளும் மயக்குரைகளும் நிறைந்த ஆபாசக் குளறுபடையப்பிரமாணச் சுவடியை வெளியிடுவாராயினர்.

அதனையுணர்ந்து ஸ்ரீ கோவிலூர் மடாலயம் வீர. காசிகாநந்த சுவாமிகள் "அந்தோ! பாவம்! வயோதிகக்காலத்திலே, இவ்வணிக மணிக்கு மதவாத பித்தந் தலைக்கேறி யையமேலிட்டுச் சமயவலிப்பும் சாஸ்திர வலிப்புமன்றோ அதிகரித்துவிட்டன. இதற்கென் செய்வது! தளர்ந்த பருவத்தராயிற்றே" என்று மிக்க பரிதாபங் கொண்டிரங்கி, "உலகத்திலே குமரகண்ட வலிப்பு, காக்காய் வலிப்பு முதலிய வலிப்பு ரோகங்களுக்குச் சூட்டுக்

கோலிட்டுத் தீய்த்த மாத்திரத்திலே, யந்நோய்கள் நீங்கப்பெற்றுச் சுகமுறுகிறார்களன்றோ, அவ்வாறே யிவரது சமயமதவாத சாத்திரவலிப்புக்கோர் சூட்டுக்கோலிடுவேமாயின் அவை நீங்கப்பெற்றின்புறுவார்" எனக்கருதிச் சுருதியாகிய பணியிலே, யுத்தியாகிய இடுக்கியாலிடுக்கி, அநுபவமாகிய சுத்தியாற் கத்தியரூபமாகப், பிரமாணச்சுவாலை வீசும் இந்நூலாகிய சூட்டுக்கோலினைத் தமது மெய்ஞ்ஞானச் சுடரிலேகாய்ச்சி; மிகக்கூர்மையாக நீட்டித் தீட்டி இவரது தீயநாவைத் தீய்த்துவிட்டாராகலின், மேற்கூறிய பலவிததூடண வலிப்புரோகங்கள் புண்பட்டொழிந்து இன்புறுவாரெனக் கருதுகின்றோம்.

வலிப்புரோகங்களுக்குச் சூட்டுக்கோலிட்டுத்தீய்த்தல், நோயாளரிடத்துச் சாதகர்கொண்டுள்ள பச்சாத்தாபமாமாறு, நமது சுவாமிகள் இச்சூட்டுக்கோலினை யிவரது நாவிற்கிட்டதும், இவர் மீதுகொண்டுள்ள பெருங்கருணையே யாமென்பது உலகம் ஒப்பத் தக்கதேயாம்.

" தினமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச் சேகத்திருள்சோப்
பனமே யெனவெளி கண்டே யிருக்கவும் பாசபந்த
இனமே துணையென் றிருந்தோ நமன்வரி னென்செய்குவோம் ?
மனமேநம் போலவுண் டோசுத்த மூடரிவ் வையகத்தே "

என்ற ஸ்ரீ தாயுமானவர் வாக்கை மறவாமற் சிந்தித்துக்கொண்டு, இனியேனும் நமது செட்டியாரவர்கள் தூடண மந்திரஞ்செபிப்பதை யொழித்துச், சிவமந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்திருமந்திர செபஞ்செய்துய்வாராகவென, எமது பரமஞானாசாரியராகிய ஸ்ரீ முத்திராமலிங்க ஞானதேசிக சுவாமிகளின் திருவடிக்கமலங்களை முக்கரண சுத்தியுடன் சிந்தித்து வாழ்த்தி வந்திக்கின்றோம்.

சுபம்.

உலகத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்றும்
கல்லா ரறிவிலா தார்.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீ ஆண்டவரடியார்க்கடியார்,
கோவிலூர்

உ

சிவமயம்.

ஓம் தத்சத் பரப்பிரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ சங்கராசாரிய குருப்யோ நம:.

வேதபாஹ்ய பாசுபத தாந்திரிக
துவிதசைவ துர்வாதியாகிய
காரைக்குடி
ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியாரின்

தூஷண நாவுக்கோர் சூட்டுக்கோல்.

முதற்பாகம்.

உடன்முத லனைத்து மூண்மையன் றென்று
திடம்பெற வுரைத்த செய்யவீ ரேசன்
மடன்மலர்ப் பாதம் மகிழ்வுடன் பணிந்தே
இடர்கெடச் சூட்டுக் கோலினை யிசைப்பாம்.

அறிவிற் சிறந்த அன்பர்களே !

காரைமா நகரின்கண் வசிக்கும் ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியா ரென்பார், " உண்மை நாயன்மார் மகிமை ", " காஞ்சிவாசியாரின் மாயாவாதக்கோண் மறுப்பு ", "சிவசுந்தரசாயாரூப சிவமகிமா சங்கிரகம் ", " பார்க்கவ புராணத்தி லுள்ள தார்வையாசகப்படலம் " என் பனவாதி சிறு சுவடிகளைப் பொறித்துக் கல்லாதாரை ஏமாற்றும் பொருட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அந் நூல்களின் உட்கருத்தோ வேதாந்திகளை நிந்தனை செய்வதேயாம். அவற்றுள் ' உண்மை நாயன்மார் மகிமை' என்னுஞ் சிறுசுவடிக்கு வேதாந்த பாஸ்கரரும், நியாய சந்திரரும், காசி முதல் தூத்துக்குடிவரை உபந்நியாச மாரிபொழிந்து உலகப்பிரசித்தி பெற்றவருமாகிய கோவிலூர் மடாலயம் ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிக ளவர்களால் ஐந்தாண்டிற்கு முன் "சங்கரத்வேஷியாரின் வாய்ப்பூட்டின் இரண்டாம்பாகம் " எனப் பெயரீந்து தக்க பிரமாணங்களைக்கொண்டு மறுப்பெழுதப்பட்டுப் புத்தக ரூபமாக நிலவுறுகின்றது. அதற்கு மறுப்பெழுத ஆற்றலற்று, பிங்கள ஹு புரட்டாசிமீ கடைசியில், கோயிலூர் மடாலயத்

தையும், அதனைச் சார்ந்த மகான்களையும், மற்றைய வேதாந்திகளையும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களையும், நிந்திக்கும் வியாஜ வாயிலாய்த் தம்மிடத்துள்ள வஞ்சகத் தன்மையினை வெளிப்படுத்தற்கு "பார்க்கவ புராணமாகிய விநாயக புராணத்திலுள்ள தூர்வையாசகப் படலம்" எனப் பெயரீந்து சிறு ஆபாசச் சுவடியொன்றை யெழுதிக் **கல்வியில்லாது** நாமாபிமான மாத்திரமாயுள்ள சைவசித்தாந்திகளையேமாற்றும்பொருட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அவற்றிலுள்ள விஷயங்கள் கற்றார் பார்த்து நகைத்தற்குரியனவாயும், முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று விரோதமாயுமிருப்பினும் அற்பப் படிப்புடையாரும், கேள்விமாத்திரமுடையாரும் அதனைக்கண்டு மயங்குவாராகலின், அவர்களது ஐயத்தினை யொழிப்பான் இக்கண்டனம் எழுதத்துணிந்தனம்.

இந்நூலுக்குப் பெயரீந்தமைக்குக் காரணம், நம் செட்டியார் ஈழதேசஞ்சென்று, ஈழத்துக் குருவையடைந்து, ஈழத்து மாணாக்கரோடு சேர்ந்து, இழுக்குடைக் கல்வி கற்றவராகலின் "நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந்தற்றாகு மாந்தர்க், கினத்தியல்ப தாகுமறிவு" என்ற பொய்யாமொழிப் புலவர் வாக்கின்படி சங்க மாத்திரத்தில் வந்துறும் தோஷம் இவரைவிட்டெங்ஙன நீங்குமோ? ஈழதேசத்தவர்கள் அத்தனைக் குற்றமுடையோராவெனின், அவர்கட்கு நாடோறும் குலமாறுதல், மதமாறுதலே இயற்கை குணமாகும். பகலில் கிறிஸ்துவரா யிருப்பார்கள். இரவில் இந்துவாய் விடுவார்கள். இது குலமாறுதலாகும். பகலில் கிறிஸ்துவைத் தொழுவார்கள், இரவில் சிவன் கோவிலுக்குச் சென்று சிவனைத் தொழுவார்கள். இது மதமாறுதலாகும். இதில் ஐயுறவுண்டேல் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரென்பார் எழுதிய "யாழ்ப்பாணத்துக் காலநிலை" என்ற புத்தகத்தால் உணர்க. இப்புத்தகத்தினை விவகார வழக்குப்பற்றி அச்சுவாகனமியற்றவியலாதென்று "சுவாமிநாத பண்டிதர் என்பார்" தாம் எழுதிய புத்தகத்திலும் எழுதியிருக்கின்றார். ஆகலின், அவ்வீழ தேசத்தார்க்குரிய நிந்தைக்குணம் இவரையுஞ் சார்ந்து ஈழத்தடிப்பேறி யிருப்பதனால், இந்தியாவுக்கு வந்த காலமுதல் இதுகாறும் வேதாந்தத்தினைப் பலவாறு தூஷித்து எழுதுகின்றமையின், இப்பத்திர ரூபமாகிய சூட்டுக்கோல் வாயிலால் அவர் நாவின் சுரப்பைத் தீய்த்துவிடின், அந்த நாவெழாது **பெட்டிப் பாம்புபோல்** அடங்கி வேதவழியிருப்பரெனக்கருதி யிந்நூலுக்குச் "சொக்கலிங்கச் செட்டியாரின் தூஷண நாவுக்கோர் சூட்டுக்கோல்" எனப் பெயரீந்தாம் என்க.

"தூர்வையாசகப்படலத்தின் முதற்பாகத்தில் நானே பிரமமெனக்கொண்ட மார்க்கம் வேதசிவாகமாதி சகல சாஸ்திர விரோதமான சர்வாபாச மார்க்கமேயாம்" என்று வரைந்தார்—அன்பர்களே! அறிவிலிகளே நிறைந்திருக்குஞ் சபையின்கண் அக்ரதாம்பூலம் யாருக்குக் கொடுக்கலாமென்று யோசிக்கில், நஞ்செட்டியாரே இரண்டு கரங்களையும் நீட்டி

முன்னரதைப் பெற்றுக்கொள்பவராவரென்பதற் கையமின்றாம். என்ன விந்தைபாருங்கள். 'நான் பிரமம்' என்னும் மார்க்கம் வேத சம்மதமன்று, அதிலும் சிவாகமசம்மதமன்று, பின்னும் சர்வசாஸ்திரத்திற்கும் விரோதமாம் எனவும் வரைந்தார். ஒழுக்குடையா ரினமருவிக் கற்றிருப்பின் இங்ஙனம் வரைவரா? நான் பிரமம் என்னும் மார்க்கம் வேதத்திலுளதா? அல்லது நம் மன்பர் கொண்டிருக்கும் வேத பாஹியமான ஆகமத்திலுளதா? வேதத்திலுளதேல் வேத சம்மத மல்லாத ஆபாச மார்க்கமென்று "எண்ணித் துணிவது கருமந் துணிந்தபின், எண்ணுவமென்ப திழுக்கு" என்னும் பொய்யா மொழியை யுணராது மனம்போனவாறு வரைவரா? வேதபாஹ்யமான ஆகம சம்மதமாமேல் நம் மன்பர் "உபயத: பாஸா ரச்சு" என்னும் நியாயத்தால் தப்புவது யாங்ஙனம்? இன்னும் ஓரிடத்தில் "சில வுபநிடதங்கள் ஏகான்ம வாதத்தைக் கூறுகின்றன" என்று பின் வரைந்து, தாமே வேதாந்தம் வேத சம்மத மெனவொப்புக்கொண்டு ஆரம்பத்தில் வேத சம்மத மன்றென்று நிந்தித்து மீளாநரகிற் காளாகின்றனர்.

திருமந்திரம் ஆறந்தம் 2395.

"சிவனைப் பரமனுட் சீவனுட் காட்டும்
அவமற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மானு
னவமுற்ற வத்தையின் ஞானஞ் சிவமாந்
தவமிக் குணர்ந்தவர் தத்துவத் தாரே"

என்னுஞ் செய்யுளில் திருமூலநாயனார் அவமற்ற வேதாந்தமென்று புகழ்ந்து கூறியிருப்பவும், ஆபாசமார்க்கமென்று நிந்தித்த அறியாமையினை யறிவுடையோ ரறிவாராக!

"சில வுபநிடதங்களைத் தமது கருத்துக்கிணங்கத் திரித்துப் பொருள்கொண்டு" என்றார். உபநிடதங்களை வேதாந்திகள் திரித்தார்கள் என்று உளறுவது இவர் மதத்தினர்க்குச் சகச மலம்போன்று சகஜமாய் விட்டது. உபநிடதங்களைத் திரித்தார்களென்று இவர் சொற்பனங் கண்டனரா? அல்லது மகேஸ்வரனாகிய பரமேஸ்வரன் பிரத்தியக்ஷமாகி யுரைத்தனரா? சொற்பனங் கண்டேன், எங்கள் மதத்தில் சொற்பனஞ்சத்தியமானதால் இவர்கள் திருத்தியது,உண்மைஎன்பரேல், நன்றுநன்று! சொற்பனஞ் சத்திய மென்று அங்கீகரித்து நம் நண்பர் சாக்கிரத்தில் வேதாந்திகள் உப நிடதங்களைத் திரித்து விட்டார்களென்று, திடமாக ஜெபஞ் செய்துகொண் டிருந்திருப்பர். அதன் வாஸனையின் மிகுதிப்பாட்டால் சொற்பனத்திலும் அவ்வாறே தோற்றியிருக்கலாம். இவ்வாறாய சொற்பனம் உண்மை யென நம்புமிவர், தமது புத்திரனுக்கு விவாகம் நடப்பதாகச் சாக்கிரத்தில் திடமாகச் செபஞ் செய்து வருவாராயின், வாசனையின் மிகுதிப்பாட்டால் சொற்பனத்தில் விவாகம் நடந்ததாகத் தோற்றிவிடும். தோற்றவே, சொற்பனம் நம்

அன்பருக்குச் சத்தியமாதலால், அதுகொண்டு மகனுக்கு மணவினை முடிந்து, பௌத்திர சம்பத்துக்கள் உண்டாய்விடும் எனக் கருதி விவாகத்தின் பொருட்டு சாக்கிரத்தில் இனி முயற்சி செய்யாதிருப்பரென நாம் உறுதியாக நம்புகின்றோம்.

“விபூதி ருத்திராக்ஷாதிகளும் தமது கருத்தின்படி பொய்யென்றே ஒழித்துவிட்டால் தம்மைப் பிறர் வந்து அடுக்கமாட்டார்களென்றோ? அவற்றை மேற்கொண்டு வஞ்சவேடங் காட்டி, கடவுளுண்டு, நாம் அடிமை, பாவம் நீக்கிப் புண்ணியஞ் செய்துய்யவேண்டும் என்னும் உலகர் வழக்கம் நோக்கி, அவ்வழி மேற்கொண்ட அவ்வளவே யன்றி” என்றார்.

கையில் கலம்பிடித் தெழுதுங்கால் அற்ப அறிவொளிச்சுடர் கொளுத்தியாவது எழுதவேண்டாமா? “விபூதி ருத்திராக்ஷ முதலியன வெல்லாம், பிறரை யேமாற்றும் பொருட்டு” என்றார். சிவ் வேடந் தரித்துக்கொண்டு சிவ சொரூபியாய் விளங்கும் மகான்களை வாய் கொண்ட மட்டும் நிந்திப்பர் இவரா? யாமா? நம் மன்பர் சிவன் கோவிலின் மேற்புறத்துள்ள அறுபத்து மூவர் மடத்தில் வாசஞ் செய்தும், அதிசமீபமாயுள்ள சிவாலயத்திற்கு நாடோறும் தெரிசிக்கச் செல்லாதிருக்குங் கொடுந்தொழில் பிறரை யேமாற்றும் பொருட்டென்றே யுணரலாம். அஃதின்றி நாடோறும் நியமந் தவறாது சிவச்சின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிவாலய தெரிசனம் செய்துவரும் எம்மவர்கள் கொண்டிருக்கும் வேஷம் பிறரை யேமாற்றும் பொருட்டென வாய் கூசாது வழங்கலொல்லுமா? இன்னும் நம்மன்பரைச் சார்ந்த சைவசித்தாந்திகளிற் பலர் சிவாலய தரிசன நிமித்தம் வருஷத்திற் கொருமுறை செல்பவரும், ஆயுள்வரை ஒருமுறை செல்பவரும், அயனத்திற் கொருமுறை செல்பவரும், மாத மொருமுறை செல்பவரும், வாரத்திற் கொருமுறை செல்பவருமாய், மடாதிபதிகளும் கிரகஸ்தர்களும் உள்ளார் என்பது காசிமுதல் கன்னியாகுமரி பரியந்தம் பறையறைவித்தாற்போல் பலருமறியப் பிரவித்தமாயிருக்க, “முழுப்பூசுணிக் காயைச் சோற்றி லமுக்கியது” போன்று அதனை மறைத்து, எம்மவரை வேஷதாரிகள், வஞ்சகர்கள், பொய்யர்கள் என்று கூறுவது எந்த எரிவாய் நரகிற் புகுதற்கோ யாம் அறிகிலோம்.

அன்பர்களே! கவனிப்பீர்களாக. விநாயக புராணத்திலுள்ள தூர்வையாசகப் படலத்தினை “எல்லாரும் எளிதினுணரும்படி வசனரூபமாக எழுதி வெளியிட நேர்ந்தது” என்றார். முன்னரே வசனமாகச் செய்திருக்க இப்பொழுது தாம் வசனமாக இயற்றியதாகப் பொய் மொழி புகன்றார். அவர் என்செய்வார் பாவம்? அவரது முன்னோர்கள் சென்ற பொல்லாவழியேனும் செல்லவேண்டியவராகலின், இவ்வாறு செய்தார். இவர் முன்னோர்களுள், கந்தியாரும், வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் என்பவரும், தாங்களும் நால்வர்களோடு சமத்

துவமடைய வேண்டுமெனக் கருதி, தேவாரங்களைமனம்போனவாறு திரித்தும், புன்மொழிப்புதுப்பாக்களைப் புகுத்தியும், பெரிய புராணம், திருவிளையாடல் முதலிய நூல்களுள் இழிமொழிப்பாக்களை யிணைத்தும், இருக்கின்றார்கள் என்பது இவர் இனத்தவர்களுள் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவதும், அடங்கன்முறை முகவுரை முதலியவற்றுள் அச்சிட்டிருப்பதுமே போதிய சான்றாகும். பின்னுஞ் சிலர் பாரதம், இராமாயணம், பிரபுலிங்கலீலை, திருமந்திரம் முதலிய நூல்களிலுள்ள பாக்களைக் கோறல் செய்தும், அதிகமாகப் புணர்த்தியும், நடுவுநிலைமையிலுள்ளோர் தீண்டாவண்ணம்அச்சுவாகனமேற்றியும், முன்னிலைமையாயநன்னிலைமையை யுணராவண்ணம் பல விடையூறுகள் செய்தனர் என்பது பண்டிதரும் கலாசாலை மாணவர்களும் உணர்ந்த விஷயமே யாம். அதுபோன்றே யிவரினத்தவர்களுள் சிலர் சர்வ மேம்பாடுடைய ஆரிய பாஷையிலுள்ள புராணேதிகாசங்களில் தங்கொள்கைக்கு மாறுபாடா விருக்கும் சுலோகங்களைத் திரித்தும், அவ்வாறு திரிக்க ஆற்றலற்ற சுலோகங்களை விடுத்தும், சுருங்கியவற்றை விரித்தும், விரிந்தவற்றைச் சுருக்கியும், அவ்வவர் கருத்திற்கியைய மொழிபெயர்த்தனர். அவற்றுள் இவ்விநாயக புராணமும் ஒன்றாம்; ஆகலின் அஃதப்பிரமாணமாம். நிற்க,

“அன்பு, நூலாராய்ச்சி, கொடை, மிக்க போர்வல்லபம், ஒழுக்கம், இல்லறவின்பம் முதலிய பலவற்றாலும் மேம்பாடுடைய சனகராஜா அரசாக்ஷி செய்துவருங்கால்,” என்று வரைந்து, பின்பு “நாரதமுனிவரைக் கண்டு வணங்காது கெர்வித்திருந்தார்” என்று வரைந்தனர். நண்பர்களே! இவரது புத்தி கௌஸல்யத்தினை நீங்களே யுணர்வீர்களாக. முன்னர் அன்புடையவர், நூலாராய்ச்சி யுடையவர், கொடையுடையவர், மிக்க போர்வல்லபமுடையவர், ஒழுக்கமுடையவர், இல்லறவின்ப முடையவர் முதலிய பலவற்றாலு மேன்மையுடையவர் என்று அளவிறந்த குணநலமுடைத்தாந்தன்மையினை அறிவித்தனர். பின்னர் அதற்கு எதிர்மறையான குணங்களை யுடைத்தாந் தன்மையாய இறுமாப்பை யறிவித்தனர். நற்குணமுடையோரிடத்தில் அதற்கெதிர்மறைக் குணங்களுளவாமோ? ஒன்று பொய்யாய் ஒழியினல்லது பரஸ்பரம் விரோதமுடைய இரு தருமங்கள் ஒரு நிலைக்களத் துளவாகாவாதலின், நம்மன்பர் கூறிய நற்குணங்கள் அறவே சனகரிடத்தில்லா திருந்திருக்க வேண்டும். நற்குணங்களில்லா தொழியவே, சனற்குமாரரிடத்துப் பிரமோபதேசம்பெற்று பிரமஞானியாய நாரதமுனிவர் அநதிகாரியாய அவரிடத்து வர ஆவஸியகமின்றாம். எதிர்மறையாய இறுமாப்புளதேல், அக்காலும் அநதிகாரியாய அவரிடத்து ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் வரவுரித் தன்றாம். ஆகவே, இருவழியாலும் இவர் பொறித்த குளறுபடையாய கற்பனைக்கதை ஆற்றிற்கரைத்த புளியோடொப்பாயவாறு காண்க. இன்னும் நம் மன்பர் “ஷணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே விலங்கின் மாட்டிக் கொள்வதுபோன்று” யோசனை

யின்றிக் கலமிருக்கிறதென்று கண்டவாறு வெள்ளைக் கடிதத்தைக் கறுப்புக் கடிதமாக்கி நாம அபிமான மாத்திரமுள்ள சைவசித்தாந்தப் பிரபுக்களிடத்தில் ஆசைவார்த்தை பல சொல்லிப் பொருளைவாங்கி, அச்சுவாகனமேற்றி வெட்கமின்றி வெளியிடுகின்றனர். நம் நூலை விவேகிகள் பார்க்கின் ஆசங்கிப்பர்களென்னும் அறிவிருக்குமாயின், இங்ஙனம் முன்பின் முரணுறவரைவரா. தாம் நீணாளாக உபாசித்துவந்த பரமேசுரனுடைய திருவருளாலன்றோ இங்ஙனம் முன்பின் முரணுற வரைந்தார். பரமேசுரனுடைய திருவருளின் அனுக்கிரகத்தைக் கடக்க யாவர்தாம் வல்லர்? பரமேசுரன் நிர்ப்பக்ஷவாதியாதலின், இவரது அந்தக்கரணத்தில் சாக்ஷிமாத்திரமாயிருந்து, இவரது பாவனையின் பிரகாரம் விளக்கி வைத்தனர். "யாவன் யாதொன்றினை நினைந்தான், அந்த வளவே யந்தப்பாவனையாலதனையடையுமால்" "எண்ணிய வெண்ணியாங் கடைவர்" என்பனவாதி வாக்கியங்களின்படி இவரது கொள்கையினையே யிவரது உபாசனாமூர்த்தி விளக்கியதாம் என்க.

இன்னும், முதற் பக்கத்தின் ஆரம்பத்தில் "ஏகான்ம வாதிகளால் ஞானசனகரென்று துதிக்கப்பட்ட மிதுலாபுரி யரசரானவர்" என்று வரைந்திருக்கின்றார். பின் கணேசரால் சைவதீக்ஷைபெற்று சிவஞானியாயினரென்று வரைந்திருக்கின்றனர்.

அன்பர்களே! இவரது மதிபோனவாறென்னே! முன்னர் ஏகான்ம வாதிகளாகிய வேதாந்திகளாற் புகழப்பட்டவர் என வேறு பிரித்தனர். பின்னர்த் தம்மினத்தவரென்று, மயல்கொண்டு மயங்கினர். இவரினத்தவராயின் எம்மவர் புகழ்வானேன்? எமது வேத முடிவாகிய பாரமார்த்திக அத்வைத சித்தாந்தத்தைக் கொண்டவராயிருப்பின் இவர் மதத்தில் தீக்ஷை பெறுவானேன்? பெறுதொழியவே, இவரினத்தவராற் புகழப்படாது, எம்மவராலும் எம்மவர் கைக்கொண்ட சிரோபூஷணமான வேதமுடிவாகிய பிருகதாரண்ய முதலிய உபநிஷத்துக்களாலும் புகழப்பட்டவர், மிதுலாபுரிக்குரிய ஞான சனகரென்பதை, நம்மன்பர் மனச்சான்றுக்கு மாறுபாடின்றி வரைந்ததே சான்றாகும்.

அன்றி, ஜனகர் என்பது சோழதேசத்தை யரசாளு மன்னர்கட்கு சோழன், சோழன், என்று நாமம் வழங்கல்போன்று, மிதுலையாளரையர் குலத்து வந்தார்க்கு ஜனகன், ஜனகன் என வழங்கல் வழக்கமாம். இதனை ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வாசிட்டத்தில் மிதுலையாண்டிருந்த ஜனகரது உபாக்யானத்தை யுபதேசித்துள்ளார். அக்காலத்திலேயே ஜானகியின் பிதாவாகிய வேறு ஜனகர் ஸ்ரீ தாசரதிக்கு மாமனாராக இருந்ததையும் யூகித்தறிவாராக.

ஏகான்மவாதிகளாற் புகழப்பட்ட ஞான சனகரென்றமையின், அநேகான்மவாதிகளாய அவைதிக சைவசித்தாந்திகளாற் புகழப்பட்ட

அஞ்ஞானியாய சனகர் ஒருவர் உளரென்று அருத்தாபத்திப் பிரமாணத்தினாற் சித்தமாகின்றது. அந்த சனகர் இருபத்தெட்டாகமங்களுள் புகழப்பட்டிருக்க வேண்டும். இன்னும் தென்தேயத்தில் அப்பிரஸித்த மிதுலாபுரியென் றோரூரிருக்கவேண்டும். அவ்வூரில், வெறுஞ் சைவப் பண்டார குருக்களாகவாவது, அல்லது நம்மன்பரைச் சார்ந்த பின்னை வேறு பற்பல சாதிகளிலாவது சனகரென்னும் பெயருடன் ஒருவரிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஆகம முதலியவற்றானும், தேச சரித்திரத்தாலும் உணரப்படாமையின், வேதாந்திகளாற் புகழப்பட்ட சனகர் சைவதீக்ஷை பெற்றாரென்னும் தெற்றுரை வெற்றுரையாயவாறு காண்க! இன்னும், இவர் மதத்தில் சேர்ந்து சைவதீக்ஷைபெற்றது நம்மன்பர் மனச்சாக்ஷிக்கு உண்மையா யிருப்பின், அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களைச் சிவாலயங்களில் வைத்துப் பூஜிக்க வேண்டுமென்று பிரயத்தனஞ் செய்வதுபோன்று சைவ சித்தாந்த சனகரையும், சிவாலயங்களில் மூர்த்தியாகப் பிரதிஷ்டை செய்து, பூஜை முதலியன செய்துவர வேண்டுமென்று, பகீரதப் பிரயத்தனஞ் செய்திருப்பாரன்றோ? அங்ஙனம் இவர் செய்யாமையினானே, சகல லோக ஹிதமாயுள்ள வேதத்தின் முடிவாய உபநிஷத்களில் பிரதிபாதிக்கப்படும் தத்துவமசி மஹாவாக்கியப் பொருளினை யுணர்ந்த, ராமேஸ்வர முதல் ஹிமாசல பரியந்தம் பிரஸித்தமாயுள்ள பரம அத்வைத சித்தாந்தியென் றுணர்தற் கையமின்றாம். நம்மன்பரது சுபாவம் "நரி திராக்ஷைப்பழம் புளிப்பென்று" கூறியதுபோன்று, தம் மனத்தில் தோற்றியவர்களை யெல்லாம், அவைதிக சைவசித்தாந்திகளென்று, பிரமாணமின்றி சுவகபோல கற்பனையாக எழுதி வெளியிடுவதேயாகும். எதிரிகள், வாதஞ் செய்யாதிருப்பின், தாம் எழுதியதனைப் பதிவாக்காகப் பாவித்துப் பாமரரிடத்துப் புகழ்ந்து பரமானந்தமடைந்திருப்பர். வேதாந்திகளாய எதிரிகள் அங்குசம் விடுப்பின், மறுமொழிகூறாது மௌனஞ் சாதிப்பர். இன்னும், நாரதரையும் தம்மனம்போனவாறு சைவ சித்தாந்தியென்று எழுதிக்கொண்டனர். நாரதமுனிவர் அறுபத்து நான்கு கலைஞானமுடையவரா யிருந்தும், துக்கம் நீங்கப் பெறாதவராய், சனற்குமார முனிவரை யடைந்து, பூமாவித்தையினைப் பெற்று துக்கத்தை நீக்கினரென்று, உபநிடதங்களில் பிரசித்தமாயுளது; அதற்கு முரணுறத்தெரிந்து பொய்புகன்றமையின், மீளா நரகத்திற் காளாகின்றனர். ஆஹா! இவர் மதிமாணுயிற்றே? பிரமாணமின்றி வெற்றுரை தொடுப்பாரா? தொடார் தொடார். யாம் பிரமாணங் கேட்பின், "பச்சாம்பேட்டைச் சத்தியோஜாத சிவாசார்யரென்ற இரத்தின குருக்கள்" கோறல் செய் தச்சிட்ட, ஆகமப் புத்தகங்களில், அவராற் புகுத்தப்பட்ட வியாகரண விருத்தமான பிழைச் சுலோகங்கள் இருப்பின் அவற்றைப்பெரும் பிரமாணமாகப் பறையறைவித்தாற்போன் றறிவிப்பர். அவ்வாறாய சுலோகங்களும் ஆகமங்களிலின்றென்றே துணிவாகக் கூறலாம்.

இன்னும் பத்தாவது பக்கத்தின்கண், "வேத வேதாந்த சிவாகம சித்தாந்தாதி சகல சாஸ்திரங்களாலும், அநாதி நித்தியப் பொருள்களென்று கூறப்படுவன, பதி பசு பாசமென்கின்ற மூன்றுமாகும்" என்று "தட்டிப்பேச ஆளில்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப்ரசண்டன்" என்னும் உலக வழக்கம் உறழவரைந்தனர். மோக்ஷத்தினை யடைதற்குரிய நான்கு சாதனங்களுள், நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம் என்பதன்பொருளை, யுணர்ந்திருப்பாராயின் பாசம் நித்தியமெனக் கூறுர். இனியாயினும்,

"மெய்ம்மை யாம்பொருள் விவேகமும் வேறுபா டாய
பொய்ம்மை யாம்பொருள் விவேகமும் புந்தியுட் டோன்ற
விம்மை யாசையு மறுமையி லாசையு மிகந்து
செம்மை யாகிய கருத்தராய்ப் பரகதி தேர்வார்."

"புத்த ராதியோர் புறவுரை நெறிகளும் பொய்யா
நித்த வேதநூ றழுவிய வகவுரை நெறியுஞ்
சித்த மாசறுத் தரனருட் டெளிவியா வதனுன்
மித்தை யாணவத் தொடக்கறு தில்லையாம் வீடும்."

"வேத வாகமச் சென்னியில் விளைபொரு ளபேதம்
பேதமாகிய பிணக்கறுத் திருட் பிணி யவிழ்த்து
நாத னாகிய தன்னையு மென்னையு நல்கும்
போத னாகிய குருபரன் வருவதெப் பொழுதால்".

என்னுந் திருவிளையாடற் புராணத்திலுள்ள செய்யுட்களில் கூறியுள்ள அநித்தியப் பொருளொன்று இருந்தேயல்லவா அதன் விவேகஞ் செய்யவேண்டும்? அநித்தியப் பொருளொன்றின்றி யெதன் விவேகஞ் செய்வது? நம் நண்பர் கொள்கைப்படி அநித்தியப் பொருளொன்றில்லாதிருக்கப் பரமேசுரனுல் உபதேசம்பெற்ற ஸ்ரீ மணிவாசகப் பெருந்தகை வேறுபாடாய எப்பொய்ம்மை யாம் பொருளை விவேகஞ் செய்தனர்? மெய்ம்மைப்பொருளைப் பொய்ம்மையாக விவேகஞ் செய்தனரெனின், அக்கூற்றுப் பொய்ம்மையாய் முடியும். பொய்ம்மைப் பொருளொன்றுண்டிருந்தே யதனை மணிவாசகப் பெருந்தகை விவேகஞ் செய்தனரென்றுணர்ந்து, நாடோறும் காலையிலெழுந்து சிவஸ்மரணை செய்யும்படி சாஸ்திரங்கள் விதிக்க, அதனை யுணராது மாறுய், கோவிலூர் மடத்தினையும், அதிலிருந்த பெரியாரையும், வேதத்தினையும், பிராமணர்களையும், வேதாந்திகளையும், நிந்திப்பதே பிராதகால ஸ்மரணமும், காலைக்கடனுமாய் இதுவரை யநுஷ்டித்து வந்த வழக்கத்தினை யறவே யொழித்து, அம்மகான்களை நிந்தித்த பாபங்க ணீங்குவதற்காக அவர்கள் திருவடிகளை நாத்தழும்பேற வாழ்த்தி இனியேனும் நன்மை கடைபிடிப்பாரென இவ்வயோதிகர்மீதுள்ள கருணையினுல் உபதேசிக்கின்றும். கேட்டுய்கினுமுய்க. இன்றி "சொர்க்கத்திற்போம்போதும் கட்கத்தில் ராட்டணம்"

என்ற மொழிப்படி தென்றேயஞ் செல்லும் போதும் அங்குங்கொண்டு செல்லினுஞ்செல்க.

இன்னும் 12-ம் பக்கத்திலே, "சிவனுக்குரிய பிரமத்தன்மையைச் சீவனுக்குச் சொல்வது திருட்டாம்" என்றுர். நம்மைத் திருடன் என்று கூறி "அவன் கிடக்கிறுன் கட்குடியன், எனக்கிரண்டுமொந்தை கள்ளூற்று" என்னும் மொழிப்படி இவர் தப்புவதியாங்ஙனம்? இவர் சிவனுக்குரிய குணங்கள் யாவும் சீவனுக்குரியனவென்று கூறுபவரா? இலரா? கூறேனென்பரேல்

திருவாசகம்.

"இயக்கி மாரறு பத்து நால்வரை யெண்கு ணஞ்செய்த ஈசனே"
"தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா வார்கொலோ சதுரர்"

"சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட அத்தன்"
"பேசினேனோர் பேதமின்மை"
"நாமொழிந்து சிவமானவாபாடி"

"வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழனீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்
கூன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட் டென்னுள்ளமும் போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

"பேதமில்லதோர் கற்பளித்த பெருந்துறைப்பெரு வெள்ளமே"
"சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி"

"பேதங் கெடுத்தருள்செய் பெருமை யறியவல்லார் எம்பெருமானுவாரே"

"கூறும் நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ."

திருவிளையாடற் புராணம் நாரைக்கு முத்திகொடுத்த படலம்.
"சித்தமாசுகழீஇச் சிவமாகிய"

திருமந்திரம்.

"சிவன்றுன் பலபல சீவனுமாகி" "சீவன் பரசிவனுமே" "சிந்தையதென்னச் சிவனென வேறில்லை" "உணர்வுமவனே யுயிருமவனே"

"சீவ னென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை யறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே".

" தொம்பதந் தற்பதந் தோன்று மசிபத
நம்பிய சீவன் பரசிவ னுய்திற்கு
மம்பத மேலைச் சொருபமா வாக்கியஞ்
செம்பொரு ளாண்டருள் சீர்நந்திதானே". 2441

கடுஞ்சுத்த சைவம்.

"நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகில் லேனே". 4

சம்பிரதாயம்.

" நானென நீயென வேறில்லை 11

" அவனு மவனு மவனை யறியார்
அவனை யறியி லறிவானு மில்லை
அவனு மவனு மவனை யறியில்
அவனு மவனு மவனிவ னாமே " 12

உடலிற் பஞ்சபேதம்.

" தானவ னாகிய தற்பரம் " 13

பராவத்தை.

"இவனும் அவன் வடிவாமே" 9

நின்மலாவத்தை.

"தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட" 11

"தன்னை யறிவ தறிவா மஃதன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறி வாமே". 15

" தானவ னாகுஞ் சமாதிகை கூடினால் " 16

"தானவ னாகிய ஞானத் தலைவனை" 21

முப்பதம்.

தொம்பதந் தற்பதந் தோன்று மசிபதம்
நம்பிய சீவன் பரன்சிவ னாய்திற்கும். 5

முச்சூனியம் தொந்தத்தசி.

" சீவன் பரன்சிவ னாமே " 6

தத்துவமசி வாக்கியம்.

" ஆகிய அச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டு விடாத விலக்கணந்
தாருப சாந்தமே தொந்தத் தசியென்ப" 3

" தொம்பதந் தற்பதஞ் சொல்லு மசிபத
நம்பிய முத்துரி யத்துமே னாடவே
யும்பத முப்பத மாகு முயிர்பரன்
செம்பொரு ளான சிவமென லாமே " 4

மகாவாக்கியம்.

" நீயது வானா யெனநின்ற பேருரை
யாயது நானானே னென்னச் சமைந்தறச்
சேய சிவமாக்குஞ் சீர்நந்தி பேரருள்
ஆயது வாயனந் தானந்தி யாமே " 10

ஞானதுரு தரிசினம்.

" நிர்மலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே " 4

ஞானோதயம்.

" நானென்றுந் தானென்று நாடினே னாடலு
நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை " 8

அணைந்தோர்தன்மை.

" சித்தஞ் சிவமாய் மலமூன்றுஞ் செற்றவர்
சுத்தஞ் சிவமாவர் தோயார் மலபந்தம்" 13

கேவல சகல சுத்தம்.

" தன்னை யறியா துடலை முன் றானென்றான்
தன்னைமுன் கண்டான் றுரியன் றனைக் கண்டான்
துன்னு துரியமு மீசனோ டொன்றாக்கால்
பின்னையும் வந்து பிறந்திடுந் தானே " 38

சன்மார்க்கம்.

" தெளிவறி யாதார் சிவனை யறியார்
தெளிவறி யாதார் சீவனு மாகார்
தெளிவறி யாதார் சிவமாக மாட்டார்
தெளிவறி யாதார் தீரார் பிறப்பே " 1430

தவதூடணம்.

"ஓதலும்வேண்டா முயிர்க்குயி ருள்ளுற்றாற்
காதலும் வேண்டாமெய்க் காய மிடங்கண்டாற்
சாதலும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினாற்
போதலும் வேண்டாம் புலன்வழி போகார்க்கே". 1633

"தத்தவும் வேண்டாங் கருத்தறிந் தாறினாற்
சத்தமும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினாற்
சுத்தமும் வேண்டாந் தொடக்கற்று நிற்றலாற்
சித்தமும் வேண்டாஞ் செயலற் றிருக்கிலே". 1634

"சித்தஞ் சிவமாகச் செய்தவம் வேண்டாவாற்
சித்தஞ் சிவானந்தஞ் சேர்ந்தோ ருறவுண்டாற்
சித்தஞ் சிவமாக வேசித்தி முத்தியாஞ்
சித்தஞ் சிவமாதல் செய்தவப் பேறே". 1644

அறிவுதயம்.

"அறிவு வடிவென் றறியாத வென்னை
அறிவு வடிவென் றருள்செய்தா னந்தி
யறிவு வடிவென் றருளா லறிந்தே
யறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேனே". 2357

"அறிவுக் கழிவில்லை யாக்கமு மில்லை
யறிவுக் கறிவல்ல தாதார மில்லை
யறிவே யறிவை யறிகின்ற தென்றிட்
டறைகின் றனமறை மீறுக டாமே". 2358

"என்னை யறிந்திலே னித்தனை காலமு
மென்னை யறிந்தபி னேது மறிந்திலே
னென்னை யறிந்திட் டிருத்தலுங் கைவிடா
தென்னையிட் டென்னை யுசாவுகின் றானே". 2366

மகா வாக்கியம்.

"துவந்தத் தசியே தொந்தத் தசியும்
அவைமன்னு வந்து வயத்தேக மான
தவமுறு தத்துவ மசிவே தாந்த
சிவமா மதுஞ்சித் தாந்தவே தாந்தமே". 2571

விசுவக்கிராசம்.

"இரும்பிடை நீரென வென்னையுள் வாங்கிப்
பரம்பர மான பரமது விட்டே
யுரம்பெற முப்பா ழொளியை விழுங்கி
யிருந்தெவென் னந்தி யிதயத்து ளானே". 2592

வாய்மை.

"எல்லா மறியு மறிவு தனைவிட்டு
எல்லா மறிந்து மிலாபமங் கில்லை
யெல்லா மறிந்த வறிவினை நானென்னி
லெல்லா மறிந்த விறையென லாமே". 2596

ஞானிசெயல்.

"முன்னை வினைவரின் முன்னுண்டே நீங்குவர்
பின்னை வினைக்கணூர் பேர்ந்தறப் பார்ப்பர்க
டன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்
னன்மையி லைம்புல னுடலி னாலே". 2610

"தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகண்
முன்னை வினையின் முடிச்சை யவிழ்ப்பர்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலே". 2611

"மன வாக்குக் காயத்தால் வல்வினை மூளு
மனவாக்கு நேர்நிற்கில் வல்வினை மன்னு
மனவாக்குக் கெட்டவர் வாதனை தன்னால்
றனைமாற்றி யாற்றத் தகுஞானி தானே". 2612

வரைவுரைமாட்சி.

"மனமாயை மாயையிம் மாயை மயக்க
மனமாயை தான்மாயு மற்றொன்று மில்லை
பினைமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டாந்
தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந் தானே". 2956

ஆகம வாக்கியம்.

பாசபத்ததேஜீவா பாசமுத்ததே சதாசிவ.
சிவஜ்ஜீவோ ஜீவோசிவ சற்ஜீவோ கேவலசிவா.
ஜீவோசிவோ சிவோஜீவா சற்ஜீவோ கேவலசிவா.
திஷ்டே பூர்வம் ஆத்மா ஏகமேவா.
சரீர பின்னம் பரமாத்ம னேகம்.
சர்வசாக்ஷி சிவோகம்.
பிரத்யே காத்ம சிவோகம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

"சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்த மெய்ப்பரம்பொருள்
சேர்வார் தாமே தானாகச் செயுமவ னுறையுமிடம்"

"குற்றநீ குணங்கள்நீ கூடலால வாயிலாய்"

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

"பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி"

"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமானனாய்."

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

"ஊனா யுயிரானா யுடலானா யுலகானாய்"

என்பனவாதிப் பிரமாணங்கள் சிவனுக்குரிய எண்குண முதலி யன மோக்ஷ காலத்தில் ஜீவனுக்கு வந்து பொருந்துகின்றனவென்றும், ஜீவத்வம் நீங்கிவிடுகின்றதென்றும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கியிருப்

பவும், சர்வோத் கிருஷ்ட பிராமண குலத்திலவதரித்து 104 கிரந்தங் களின் கருத்தாவாய் விளங்கிய ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதயோகீந்திரரவர் களும் தாம் இயற்றிய "சித்தாந்த லேசசங்கிரகம்" என்னுங் கிரந்தத்தில் ஆக்ஷேப சமாதான வாயிலாய், ஜீவத்வ நீங்கி சிவத்துவம் வந்து பொருந்து கின்றதென்று ஸ்பஷ்டமாக (10) பக்கம் வரைந்திருக்கவும் அதற்கு மாறாய், மோக்ஷகாலத்தில் ஜீவத்துவம் நீங்கா, சிவனுக்குரிய எண்குணங் கள் ஜீவனைவந்தடையா என்று கொள்வரேல், முற்கூறிய பிரமாணங்க ளோடு விரோதித்து, அம்முதியோர் வாக்கினைப் பரமப்பிரமாணமாகக் கொள்ளாததாலுளதாம் பாவத்திற்காளாகி, ரௌரவநரகத்தை யடைவ தன்றி யிவ்வுலகத்தினும் பரலோகத்தினும், வேறு எப்பிரயோசனத்தை யடைவர்? யாம் மாத்திரங்கூறுவதன்று; எம்முன்னோர் கொள்கையும் இங்ஙனமே யாமாலோ வென்பரேல், நன்று நவின்றீர். நும்முன்னோர் யாவர்? ரௌரவாகமத்திலுள்ள பாசவிமோசனப் படலத்தின், பன்னிர ண்டு சுலோகங்களுக்குத் தமிழிற் பேருரை யெழுதிய சிவஞான சுவாமி யென்பரேல், அவரும் இவர் போன்றே, திருவாசகத்திற்கூறிய எண்குண ங்களும், அப்பய்ய தீக்ஷிதயோகீந்திரரவர்களால், சீவனுக்கு வந்து பொ ருந்துகின்றதென்று நாட்டியிருப்பதனைக் கற்றறியுந் திறனின்றித் தமது பேருரையின்கண் மாறாய், மனம் போனவாறு, விரிவாகப்பொறித்து, உண்மைப் பொருள்விளங்கா திடர்ப்பட்டவராகலின், அவரைப்பெரியா ரோடொருங்குவைத்தெண்ணாது வேறாயொதுக்குக. எவர் பொதுப் பிர மாணமாயுள்ள தேவாரம் திருவாசகம் திருமந்திரம் முதலிய சாஸ் திரங்கட்கு மாறுபட்ட கொள்கையுடையரோ, அவர்கள் எவ்வித மஹி மை யுடையோ ராயினும், பெரியாரன்றென வொதுக்குவது சர்வேஸ்வர சம்மதமாம்.

சிவனுக்குரிய எண்குணங்கள் சீவனுக்கு முரியனவென்று, கூறு கின்றீரென்பரேல், இவரும் எம்மீது புகன்ற திருட்டுக்குற்றத்திற்கு உடன்பட்டவராகாது, எஞ்சியிருப்ப தெவ்வாறாம்?

நம்மன்பர், சிலந்திவருடச்சுகம்போல முன்பின் உணர்ச்சியின்றி அவசரப்புத்தியால் வேதாந்திகளைத் திருடரென் றெழுதினர். இப்பொ ழுது வேதாந்திகளாய யாம், அத்திருட்டுத் தொழிலை அவர் மதத்தினர்க் கும் அவருக்குமே பரம்பரைப் பட்டமாகக்கொடுத்து விட்டமையின், சந் தோஷத்தோடு பெற்று, சூரியர் சந்திரர்களுள்ளவரையும் இப்பட்டத் தோடு மகிழ்ந்திருப்பாராக.

13-வது பக்கத்தின்கண் "அகம்பிரமவாதிகள்—இச்சனகர் நாம் பிரமமென்னு மார்க்கம் சிவத்துரோகமே தந்தது என்று பயந்து நீங்கி வாந்தித்துத்தள்ளிய அகம்பிரம மார்க்கத்தையே உண்மையெனச் சிர மேற்கொண் டொழுகுவதென்னையோ?" என்றுரைத்தனர்.

அன்பர்களே! இதுகாறும் வரைந்த பிரமாணயுக்தி நியாயங்களால், பிரமைவாகம் என்னும், சுருதி சிகரமாய, அத்வைதக்கொள்கையினை யுடையவர் சனகரென்று ஸ்தாபித்தமையின், இவர் கூற்றுக் கூற்றுக் கிரையாயவாறு காண்க.

அத்வைத மதத்தினைச் சிவத்துரோகமான மார்க்கமென்று கருதி, வாந்தித்துத்தள்ளினர் சனகர் என்று, கலிகாலத்திலவதரித்த மகாத்மிய த்தினுற் கட்டிவிட்டனர்.

வேதத்திற்கூறிய மார்க்கம் வாந்தித்துத்தள்ளிய மார்க்கமாமேல், வே தத்திற்குப் பாஷியமாமென்று,இவரினத்தவர் தம்பட்டமடிக்கும், ஆகமத் திற் கூறாது கூறிய இவரது மார்க்கம், காகவிஷ்டைக்குச் சமானமாமே யென்று கூறுவதன்றி வேறு உவமனின்றாம். வேதம் மூலமென்றும், ஆகமம் அதன் உரையென்றும், இவரினத்தாரும் இவரும் கூறுவதனை யாராய்ச்சிசெய்யாது,மூலமாய வேதத்திற்கூறிய அத்வைத மார்க்கத்தினை வாந்தித்துத்தள்ளியதென்று, பூர்வசென்மத்தில் ஈழதேசத்திற் செனித் துச்செய்த பாவவிசேஷத்தால், வாயில் வந்தவாறு தூஷித்து அதோகதி யடைய நினைக்கின்றனர். இன்னும் வேதத்திற் கூறியமார்க்கம் வாந்தித் துத்தள்ளிய மார்க்கமாகவே, அம்மார்க்கத்தினை யுடைய வேதமும் வாந் தித்துத்தள்ளியதாகும். ஆகவே அவற்றின் பாஷியமாகிய இவரினத்தார் கூறும் ஆகமமும் காகவிஷ்டைக்குச் சமானமேயாம்.

நிந்திக்கப்புகுந்தவர் பின்னர் இடையூறு வருமென்று கருதாது, தம் ஆகமத்திற்காதாரமாயுள்ள வேதத்தினை ஆஸ்திகர்கள் மனத்தினுங்கரு தாத் தூஷணை செய்தனர். ஆதாரமின்றி ஆதேயமிராதாகலின், ஆதாரம் தோழுறில் ஆதேயமும் அத்தோழுக்குட்படாது எஞ்சியிருத்தல் எவ்வாற் றானும் இயல்புடைத்தன்றாமென்று, நம்மன்பர் மூடத்தன்மையால், பொறித்துத் தமதாகமத்திற்குக் காகவிஷ்டைக்குச் சமானமாந்தன்மை யாய பட்டத்தினை யெம்மிடத்திருந்து மிக ஆதரவோடு பெற்றனர். இது தான் இவர் வேதபாஹ்ய ஆகமத்திற்கு வருந்திச் சம்பாதித்துக்கொடுத்த கௌரவமாகும். இவ்வாறாய ஆக்ஷேபமும், இவர் வாய்மொழிகொண்டே, இயற்றியதன்றி, யெமது கருத்தன்றாம். எமக்கோ, பரமேசுவரன் பகர்ந்த பலவாகமங்களும், தேவாரம் திருவாசகம் திருமந்திர முதலிய மகிமைவாய்ந்த பொதுநூல்களும், சிரோ பூஷணமாக வுடன் பாடேயாம். நம்மன்பரோ, "திருப்பதி நாவிதன் க்ஷவரம் பண்ணி னதுபோன்று" என்னும் உலகவழக்கப்படி, பூலோகத்திலுள்ள சகல சாஸ்திரங்களும், தமக்கு உடன்பாடென்று சொல்லிக்கொண்டு முன்பின் சம்பந்தங்களுணராது, ஒவ்வொரு வாக்கியங்களை யெடுத்துப் பிரமாண மாகக் காண்பிப்பர். என் செய்வார் பாவம்! வேதாந்தநூற்களுள் யாண்டா வது முகங்கொடுத்தால் இவர்க்சோரடிதான் கிடைக்கிறது? கவிவடிவ மாய நாலடி கிடைத்தால் இவர்க்கிடையூறாய் விடுமென்றோ? அந்நூல்க

ளுள், வேறுவாக்கியங்களையெடுத்து, இவர் கோட்பாட்டுக்கு மாறுபாடென்று பிறரறிவிக்கின், அவ்வாக்கியம் எமக்குடன்பாடன்றென்றாவது, அல்லது பிறமதத்தினர் திரித்துவிட்டன ரென்றாவது, வடதேயத்தாரிய சமாஜிகள்போன்று வெற்றுரைகூறி, விரைந்தோட யத்தனிப்பர். வடதேயத்து ஆரியசமாஜிகளை இவரினும் மிக நல்லவரென்றே கொள்ளதகும். எதனாலென்றால் "அவர்கள் மூலமாய வேதத்தினை அப்பிரமாணமாகக் கொள்வதில்லை. வேதத்திலுள்ள மந்திரபாகம் பிரமாணம். பிராமணபாகம் பிரமாணமன்று. ஸ்மிருதிகள் தங்கொள்கைக்குரியன பிரமாணங்கள், மற்றைய அப்பிரமாணம். புராணம், போப்புக்கள் புசிப்பான் புகன்ற பொய்க்கதையாகும்" என்பர். மற்றையவற்றையெல்லாம் ஸ்பரிசிக்க யோக்கியமற்ற அப்பிரமாணமாகக் கொள்ளினும், தமக்குப் பரம ஆதாரமாயுள்ள வேதத்தின் மந்திரபாகத்தினை, பரமேஸ்வரன் பிரத்தியக்ஷமாயெழுந்தருளி வந்ததுபோன்று கொள்ளுவர்.

வேதபாஹ்ய பாசுபத தாந்திரிக துவித சைவ தூர்வாதியாகிய நம் நண்பரோ, "வட்டிக்காசைப்பட்டு முதலிழந்தான் கதை"போன்று, தமது ஆகமத்திற்கு முக்கிய மூலமாயுள்ள வேதத்தினைப் பிரமாணமாகக்கொள்ளாது முதலிழந்தவன் போலாயினர். அவ்வேதத்தின் வழிநூலாய ஸ்மிருதிபுராணம் இதிகாசம் ஆகமங்களை நிராதாரமாய்ப் பரமப்பிரமாணமாகக்கொண்டு, வட்டிக்காசைப்பட்டவன் போன்றுமாயினர். இம்மட்டோ நம்மன்பர் கலம் வைக்குமிடமெல்லாங் கலாம் விளையும்படியான கருத்துடனே வைப்பர். இஃதிவரதியற்கைக்குணமேயாகும். அதை நிவர்த்திக்க பரமேஸ்வரன் மான் மழு நீலகண்ட திரிநேத்திர சதுர்ப்புஜனாய் எழுந்தருளி வந்து இதமொழிகளா லுபதேசிக்கினும் முடியாதாயின், மற்று யாவரே மையல்கொண்டவைய புத்தியினை நிவர்த்திக்கவல்லார். "இடம்பட மெய்ஞ்ஞானங் கற்பினுமென்றும், அடங்காதா ரென்று மடங்கார்" என்னும் நாலடிக்கு இவரே யிலக்காயினர். நிற்க,

தாம் எழுதும் இடங்கடோறும், எவ்வகைச் செய்யுளுக்கும் 'சுருதி சுருதி' என்று மகுடங்கொடுத்து, 'வாகீசசுருதி' 'மணிவாசகசுருதி' 'ஞானசம்பந்தசுருதி' 'சுந்தரசுருதி' 'பட்டணத்தார்சுருதி' 'உமாபதிசுருதி' 'திருவிளையாடற்சுருதி' 'பெரியபுராணச்சுருதி' சிவஞானசித்திச்சுருதி' 'திருமந்திரச்சுருதி' 'திருவாசகசுருதி' 'தேவாரச்சுருதி' 'கந்தப்புராணச்சுருதி' 'பொய்யாமொழிச்சுருதி' என்பனவாகப் பலவாறுஎழுதுகின்றனர். சுருதியென்னுஞ் சொற்குப் பொருளுணர்ந்திருப்பாராயின் "எல்லுசெட்டிலக்க எகலக்க" என்று யாவற்றையும் வியாவகாரிகத்தில், அபேதப்படுத்திச் சுருதியென்னும் மகுடத்தால் வழங்கார். தம்மை முத்திதசையின் கண்ணும் வேறாயிருப்பவரெனப் பாரமார்த்திக பேதத்தினைக் கொள்ளும் இவருக்கு வியவகார காலத்திற் பல திறப்பட்ட நூல்கட்கு, ஒரு திறத்தனவாகச் சுருதியென்னும் பொருடோன்றியது இவரது தபோவிசேடமேயாம். சுருதி என்னுஞ்

சொற்குப்பொருள், கேட்டற் பரம்பரையாக வருதல் என்பதாம். அத்தன்மையது ஒருவராலு மியற்றப்படாதது மெழுதப்படாததுமாய வேதமொன்றற்கே யுரியதாம். அவ்வாறின்றிக் கலியுகமுண்டானதன்பின் பிறந்தவர்களால் செய்யப்பட்ட நூற்கட்குக் கேட்டற் பரம்பரையானே வருதலென்று சொல்லுதல் ஒருவாற்றானும் ஒவ்வாதாம். ஒருவராலியற்றப்பட்டு ஆதியுடைய நூலுக்கு முன்னின்மையாய பிராகபாவம் உளதாகலின் பரம்பரையென்னும் அநாதித்தன்மை பொருந்தாதாம். பின்னும் முற்கூறினவெல்லாம் சுருதிகளா மேல், ஸ்மிருதி, புராணம், இதிகாசம், ஆகமம், அங்கம், எனப் பலபேதமாகக் கூறுஞ்சொற்களுக்கு இலக்கியப் பொருள்களின்றி யொழிதல் வேண்டும். ஒழியவே, உலகத்தில் சப்தப் பிரபஞ்சத்தாலுளவாம் பேதம் ஒழிந்து, எந்நாளும் அபேதமொன்றே, சேது முதல் ஹிமாசல பரியந்தம் நிலைத்து நிலவுறுமென வுணர்வாராக. வேதாந்திகளாய யாமோ, வியவகாரத்திற் பேதமும், பாரமார்த்திகத்தில் அபேதமுங் கூறுகின்றோம். வீணாச்சிரமங்கொண்ட நம் நண்பரோ வியவகாரத்தில் பேதமும், மோக்ஷதசையிற் பேதமுங் கூறுகின்றனர். இவரது புத்தி, இவர் முன்னோரின் புத்தியினுங் கூரியதேயாம்.

இதுகாறு மேற்குறித்தவற்றினையே சுருதி யென வரைந்துவந்தனர். இனி "ஆறுமுக நாவலர் சுருதி" "அம்பலவாண நாவலர் சுருதி" "தில்லைநாத நாவலர் சுருதி" "செந்திநாதையர் சுருதி" "சுவாமிநாத பண்டிதர் சுருதி" "இராமநாதச் செட்டியார் சுருதி" "அழகப்பச்செட்டியார் சுருதி" "பரிதிமால் கலைஞன் சுருதி" "பண்டாரச் சுருதி" என்பனவாக எழுதினும் எழுதுவர். சில நூற்களில் தாமியற்றிய நூலைப் பிரமாணமாகக்கொடுக்க நேர்ந்துழி "சொக்கலிங்கச் செட்டியார் சுருதி" "சொக்கலிங்கச் சுருதி" "காரைக்குடி - ராம, சொ, சுருதி" என்றும், ஒருகால் தமது புத்திரன் ஜீவித்திருந்து, அறிவுடையோனாய், சில வாக்கியங்களெழுதின் அதனை யிவர் பிரமாணமாக எடுத்தாளவாய்ப்புழி, "இராமநாதச் சுருதி" "வாகீச சுருதி" "திருநாவுக்கரசு சுருதி" என்றும் நூல்களிலெழுதினும் எழுதுவர். இவர் மதத்தில் சுருதிபடும் பாட்டை அறிஞருணர்வாராக. அவரென் செய்வார் பாவம்? சங்கதோஷத்தான் மனத்திற்றோற்றியதை விரைவிலெழுதுகின்றார். எழுதியவற்றை அச்சிடப்பொருளை விரைவில் யாசிக்கின்றார். யாசித்தபொருளை அச்சாபீஸ் குருவுக்குத் தக்கணையாக வைத்து அச்சியற்றித் தரும்படிப் பிரார்த்தித்துக்கேட்டுக்கொள்ளுகின்றார். அதனினும் புத்தகத்திற்கு நேரே பெயர் கொடுக்கின், அச்சுவாகனக்குரு அச்சிடாரென்னும் பயத்தினால், வேறு பெயர் கொடுத்து வெளியிடுகின்றனர். வெளியிட்டபின் எதிரிகள் பார்த்து தக்க நியாயப் பிரமாணங்களோடு, கண்டனமெழுதி விடுப்பின், அதனைக் கண்ணுற்று, போலீஸ்காரரிடத் தகப்பட்ட திருடன்போன்று விழிக்கின்றார். சும்மாவிருப்பின் இத்தனை யிடர் வராதன்றோ! கலகம்

விளைக்காது சும்மாவிருப்பின் உண்டவுணவு பரிணமியாதெனக் கருதி யிவ்வாறு செய்துவருகின்றனர்போலும், விரிப்பிற்பெருகும், அமைக.

கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரிய ரென்பவருக்குச் சீட்டுக்கவியெழுதி, பெற்றான் சாம்பானுக்கு முத்திகொடுக்கும்படி ஸ்ரீமந் நடராஜப்பெருமான் செய்தனரென்று கூறுகின்றனர். அப்பரமேசுவரன் எவ்வடிவத்தால் உமாபதி சிவாசாரியருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயினர்! மநுடவடிவத்தாலெனின், மநுடன் இவருக்குச் சிவனின்றிச் சிவனாயிருத்தலின், அம்மநுடன் வாக்குப் பிரமாணமாகாதாம். வேறு வடிவத்தால் எனின், அதனைத் தெற்றெனவரைவ தவர்கடன். அங்ஙனம் வரைவரேல் அதனையுங் கண்டனஞ் செய்தற்குக் காமுங் கலமுமாய் இருக்கின்றாமென்றுணர்க. தில்லை மூவாயிரம் பிராமணருள் ஒருவராய உமாபதி தீக்ஷிதரென்னும் உமாபதி சிவாசாரியர், சமஸ்கிருதஞான முடையவராயிருக்க, சர்வஞ்ஞனாய பரமேஸ்வரன், சமஸ்கிருத பாஷையில் சுலோக ரூபமாக எழுதியனுப்பலாமே. அவ்வாறின்மையின், அக்கூற்று இவரினத்தவருள் தொன்றுதொட்டுவரும் வழக்கேயன்றி வேறு விசேடமின்றெனக. அவ்வுமாபதி சிவாசாரியர் “ தாம் பிரமங் கண்டவர்போற் நம்மைக்கண்டாங்கதுவே—நாம் பிரமமென்பவர்பா னண்ணாதே ” என்று கூறியிருக்கின்றனர் என்றும் “ இக்காலத்திற் சிலர் இதே நிலையரா யிருந்தும், நாங்கள் மாயாவாதிகளல்ல, வேதாந்திகளென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அது காராட்டை வெள்ளாடென்பதுபோன்ற போலி வழக்கமே” என்றும் வரைந்தனர்.

உமாபதி சிவாசாரியர், பரமேஸ்வர அவதாரபூத ஸ்ரீமந் மகாதேவமானுஷ அநுக்கிரக லீலா விக்கிரகமாகிய ஜகத்குரு சங்கராசாரிய சுவாமிகளின் பிரபாவம் உணர்தற்குமுன், அவைதிகர்களின் கூட்டுறவால் மருண்டு முற்கூறிய செய்யுட்கூறியிருக்கலாம். அவ்வாறு கொள்ளாதொழியில் பௌஷ்கராகமத்தில் பதிபடலத்தில் பதினைந்தாவது சுலோகவியாக்யான அவசரத்தில் “ உபநிஷத்களின் வியாக்கியானஞ் செய்பவர்களாயும், மஹானாயும் உள்ள ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளால், சுபாலோப நிஷத்துவாதத்தன்மையால் வியாக்யானஞ் செய்யப்படாமையின் ” என்று வைஷ்ணவர்களைக் கண்டித்தற்கு, சிவரகஸியம், நவமாமிசம் பதினாருவதத்தியாயத்தில் 46 சுலோகங்களாலும், மற்றும் ஆறு புராணங்களாலும், ஈஸ்வர அவதாரமென்று புகழ்ந்து கொண்டாடப்பெற்ற ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளையே, உபநிஷத்களுக்கு வியாக்யானஞ் செய்பவர்களென்றும், அவர்களால் சுபாலோபநிஷத் அநுவாதத்தன்மையால், வியாக்யானஞ் செய்யப்படவில்லை யென்றும் பிரமாணங்காட்டிய, சர்வோத்கிருஷ்டசம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள கெம்பீர வாக்கியங்கட்கு இத்தமிழ் வாக்கியம் முரண்படுமாகலின், முரண்படாவாறு யாங் கூறிய நெறியினையே கடைப்பிடித்தொழுகுக.

இன்னும், வேதாந்திகள் தங்களை வேதாந்திகளென்று சொல்லிக் கொள்வது காராட்டை வெள்ளாடென்று சொல்லும் போலி வழக்கமென்று நாவிற் புழுப்புழுத்து வைதரணிநதி தன்னைத் தாண்டி வைவஸ்வதபுரம் செல்லவேண்டுமென்னுங் கருத்துடனேசெப்பினார்போலும். காராட்டை வெள்ளாடென்று சொல்லுகின்றன ரென்றனரே, அக்கூட்டத்திலுள் வெண்மை நிறத்தினையுடைய ஆடிருப்பின் அதனை நம்நண்பர் புதுப்பெயரால் காராடென்று கழறுவர்போலும். வேதாந்திகள் தம்மை வேதாந்திகளென்று கூறுவது, அவர்கட்குரியதேயாகும். அவர்களை மாயாவாதிகளென்று சொல்லுமிவர்தாம், உரித்தல்லாத பேரால் வழங்குகின்றனர். மாயையை ஜகத்திற்கு முதற் காரணமாகக்கூறும் சாங்கிய மதத்தரும், இவரினத்தவரும் மாயாவாதிகளாவர்களேயன்றி, உலகமெலாம் பிரவசித்தமாய் யாவருமொப்புக்கொண்ட வேதத்தின் முடிவாய உபநிஷத்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும், நிர்க்குணப் பிரமப்பொருளினையே, தமது சொரூபமாகக்கொள்ளும் வேதாந்திகள் ஓர் காலத்தும் மாயாவாதியராகா ராகார். இனம்பற்றி மாயையைக்கூறுபவர் மாயாவாதி யென்று சொல்வீரேல், உமது நூலில் இனம்பற்றி நிர்க்குணப் பிரமத்தினையுங் கூறியிருப்பதினால் நீரும் நிர்க்குணப்பிரமவாதியாகி உமாபதி சிவாசாரியரது நிந்தாவாக்கியத்திற்கிலக்காகாது, தப்புதற்கு “ஊழிற்பெருவலியாவுள மற்றொன்று, சூழினுந்தான்முந்துறும்” என்றபடி உமது ஊழ்வினை விடாது ஈர்க்குமென்றுணர்வீராக.

அறிவிற் சிறந்தபெரியோரே !

வேறோர் வாதந்தொடுக்கின்றார். அதனைச் சற்றுக் கவனித்து இவரது கற்றறிமூடத் தன்மைக் கிரங்குவீராக. “வேதமுடிவாய உபநிடதங்களெல்லாம் பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியங்களென்றே கூறுகின்றன” என்றும், “ சில உபநிடதங்கள் சிவன் ஈஸ்வரன் ஜகத்தெல்லாம் பொய் என்று கூறுகின்றன என்று அவர்கள் கூறுகின்றார்க”ளென்றும், “ அவ்வுபநிடதங்கள் சிலவே” யென்றும், “ பொய்யென்று கூறுவதும் கருத்து வேறே” என்றும் கருதியவாறெல்லாங் கலந்தொடுத்துக் கறைமிடற்றண்ணலது கடாக்ஷவீக்ஷண்ணியத்திற் கருகராகா தவலமாய் அதோகதியடைய ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர். முன்னர் “உபநிடதங்களெல்லாம் பதிபசுபாசம் அநாதி நித்தியங்களென்றே கூறுகின்றன” என்றார். பின்னர், “சிலவுபநிடதங்கள் பதிபசுபாசங்கள் பொய்யென்று கூறுகின்றன” என்றார். இவ்விஷயத்தில் இவரது விஞ்ஞானமயகோசத்தின் விஹீனத்தன்மை வெள்ளிடைமலைபோல் வெளியாயிற்று. எல்லாவுபநிடதங்கள் என்னுஞ் சொல்லின்கண், சிலவுபநிடதங்க ளென்னுஞ் சொல் அடங்கியிருக்கின்றதென்பதைச் சாவதானமாயுணர்ந்திருப்பாராயின், பிறர் கடாவுதற்குரிய “ எல்லாம் ” என்னுஞ்சொல்லை யுபயோகிக்காது “அநேகம்”என்னுஞ்சொல்லை யுபயோகித்திருப்பர். “அவசரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு”

என்ற வாக்கின்படி சாவதானமனமிலர்க்கு ஒன்றுந்தோற்றுதென்
றுணர்க. எல்லா வுபநிடதங்களிலும், பதிபசுபாசங்கள் அநாதிநித்தியங்க
ளென்று கூறியிருக்கின்றன என்று பிரமாணங்களொன்றுங் காட்டாது,
தமது வாக்கியத்தினையே, பிரமாணமாக வொப்புவரென்று கருதி குளறு
படை செய்தனர்போலும். உபநிஷத்துக்களைத் தக்க ஆசாரியர் வாயிலா
கக் கேட்பதற்கு "இளமையிற்கல்" என்னும் ஔவை மூதாட்டியின் வாக்
கின்படி, இளமைப்பருவம் வேண்டும். நம் நண்பர், அற்பப்புண்ணியத்
தாற் பாண்டிநாட்டிற் பிறந்திருப்பினும், ஆகூழ்வலியின்றிப் போகூழ்வலி
யின் மிகுதியினால், ஈழநாட்டார் கூட்டுறவுற்று, நற்கல்வி கற்காது, இள
மைப்பருவமனைத்தினையும் "விழலுக்கிறைத்த நீர்போல" வீணுக்கிவிட்ட
னர். அங்ஙனம் சமஸ்கிருதபாஷையின் ஞானமின்றிய நண்பர், உபநிடதங்க
ளெல்லாவற்றினையும் எங்ஙனம் ஆராய்ந்தனர்? உபநிடதங்களை யாராய்
வதற்கு தர்க்கம், வியாகரணம், பூர்வமீமாஞ்சை, சாங்கியம், யோகம், ஸ்மி
ருதி, முதலிய சாஸ்திர ஞானங்களின் சாதனம் வேண்டும். அவற்றினைக்
குருவையடைந்து அப்யஸித்தற்கு, உத்தம அதிகாரியாய புருஷனுக்குப்
பதினைந்தாண்டுகள் செல்லும். அவ்வாறு அப்பியாசஞ்செய்யாது, ஆரிய
பாஷையின் வாஸனையுமின்றிய நம் நண்பருக்கு உபநிஷத்துக்களெல்லாம்
பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியங்களெனக் கூறுகின்றன என்று, குஜிலிக்
கடையில் அச்சிட்டிருக்குங் காத்தவராயன் பாட்டுப்போன்று, பொருள்
விண்டது, எந்தக்குருமூர்த்தியின் பாதசேவையின் விசேஷத்தாலோ
யாமறிகிலேம். எவ்வாறாயினும், அரிதிற்கிடைக்கும்படியான ஆரிய
பாஷைச் சொற்களின் ஞானமின்றியே, அதிசுலபமாய், உபநிஷத்துக்க
ளின் பொருள் விண்டது பூர்வசென்மத்திற்செய்த புண்ணிய புஞ்சபரி
பாகத்தினாலே யாமென்பது, முன்பின் முரணுற வெழுதும் வியாஜவாயி
லாயுணரலாம். தமக்கு உபநிஷத்துக்களின் பொருளையறியும் ஆற்றலின்
றென்பதை "இவ்விருவகை வேதாந்தங்களில் கொள்ளத்தக்கன எவை
என்பது சிறுவருக்கும் விளக்கமாகும். விரிப்பானேன்" என்று அறிவித்
திருக்கின்றனர். உபநிஷத்துக்களில் கொள்ளத்தக்கன இவை தள்ளத்
தக்கன விவை யென்பது சிறுவருக்கு விளக்கமாகுமென்றார். இவர்
சொல்லிய சிறுவர் அறிவான் முதிர்ந்தோரும், வயதாற் சிறியவருமாய
பக்குவிகட்கு விளங்குமேயன்றி, அறிவாற் சிறியோரும், வயதான் முதி
யோருமாய, நம் நண்பருக்கும், நண்பர் மதத்தினர்க்கும் விளங்காதென்
பதை "என்னப்பன் குதிரினுள் இலன்" என்னும் வாக்கிய
மானத், தாமே விளக்கினர். தம்மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமின்றிக்
கூறினாராகலின் உபநிஷத்துக்களின் பொருள் விள்ளா தொழி
யவே இவர் மதத்தினர்கள் அந்தபரம்பரா நியாயமாகக் கூறி
வரும் பொய்ம்மொழிகளை மெய்ம்மொழி யென மருண்டு, "மருண்ட
வன் கண்ணுக் கிருண்டதெல்லாம் பேய்" என்னும் வழக்கின்படி கை
கூசாது கலமெடுத்து, மனங்கூசாது நினைந்து வரைந்தனர். இதுகாறும்

பேசியவற்றால், உபநிஷத்துக்களைப் பகுக்குமாற்றல் இவர் மதத்தினர்க்
கின்றென்பது தெற்றென வெளியாம். வேதங்களில் தள்ளத்தக்கன
வென்றுங் கொள்ளத்தக்கனவென்றும், இருபகுப்புண்டென்கின்றார்.
அதுபோன்றே தேவாரத்திலும், திருவாசகத்திலும், திருமந்திரத்திலும்,
சிவஞானபோதத்திலும், திருவிளையாடற்புராணத்திலும், கந்தபுராணத்தி
லும், பெரியபுராணத்திலும், வேதபாஷியமாகிய ஆகமங்களிலும், தள்ளத்
தக்கனவென்றுங் கொள்ளத்தக்கன என்றும் இருபகுப்புண்டாம். உண்
டாகவே, இன்னவை கொள்ளத்தக்கனவென்றும், இன்னவை தள்ளத்தக்
கனவென்றும், அந்நூற்களை யாராய்ந்து முறையாக அச்சிட்டு வெளியிடு
தலவர் கடனாம்.

"அர்த்தசரதீய நியாயம்" போன்று சிலவற்றைத் தள்ளுவதற்கு,
உபநிஷத்துக்கள் செய்வானேன்? தள்ளுதலென்றால் ஒருவருக்கும் பய
னற்றதென்று பொருளாம். ஒருவருக்கும் பயனற்ற வொரு பகுதியாய
நூலைச்செய்வானேன்? அதுபோன்று தள்ளத்தக்க வொருவருக்கும் பய
னற்ற ஆகமப்பகுதிகளைச்செய்த ஈஸ்வரன் எப்பயன் குறித்துச்செய்தன
ரோ? அதுபோன்றே நால்வரும், திருமூலநாயனார், பரஞ்சோதி முனிவர்
முதலியோரும், வீண்சிரமப்பட்டு, ஒருவரும் படித்தற்குத் தகுதியற்ற
பகுதியாய செய்யுட்களை யெப்பயன் கொண்டு செய்தனர்? அவ்வாறு
தள்ளத்தக்க செய்யுட்களை, சிவ சன்னிதானத்திற்படிக்கும் பண்டாரங்
கள், எவ்வகதியை யுறுவரோ? அவ்வாறே, நம் நண்பரியற்றிய "வீர
சேகரமணிமாலை" என்னும் நூலினும் கொள்ளத்தக்கதும் தள்ளத்தக்
கதுமாய, இருபாற்பட்ட செய்யுட்களுள்வாமே. அவற்றுள் தள்ளத்தக்க
தன் பாற்படுஞ் செய்யுட்களை, மிகப்பிரயாசையோடியற்றித் திரவியத்
தைச் செலவு செய்து, அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அஃதெப்பயன் கருதி
யோ? அதனைப்படித்தலா லெப்பாவமுளதாமோ? அறிகிலேம்.

இதனால் ஒரு சாஸ்திரத்தினுள் தள்ளத்தக்கதென்றொரு பகுதியின்
றென்று நாட்டியதாம். சோபானமுறையாக சகுணநிர்க்குணப் பிரமங்
களைப் பிரதிபாதிப்பனவே யன்றி, நம் நண்பர் கூற்றின்படி தள்ளத்தக்
கனவென்றொரு பாகத்தைப் பிரதிபாதிப்பனவன்று. உபநிஷத்துக்களை
யெல்லாம் எழுத்தெண்ணிப் படித்தவர்போன்று, "ஈசாவஸியம், கேனம்,
கடவல்லி, முண்டகம், பிருகதாரண்யம், கைவல்யம், சுவேதாஸ்வதரம்,
ஜாபாலம், பிருஹத்ஜாபாலம் என்பனவாதியாயுள்ள பேர்களைப் படா
டோபமாக எழுதிவிடுகின்றனர். மூற்புகன்ற உபநிஷத்துக்களை, எக்
குருவாயிலாகப்படித்தனர்? படிக்காதிருக்கும்போழ்தே யித்தனைப்புரட்
டுப் புரட்டு நண்பர், அற்பமேனும் ஆரியங்கற்றிருப்பாராயின், வாதங்க
ளெழுதி யச்சிடுவதற்குப் புதிய அச்சாபீஸ்கள் திறக்கவேண்டிவரும்.
"உடையவன் குதிரையின் குணத்தினையறிந்து கோடுகொடுக்கவில்லை"
என்னும் பழமொழிப்படி, பரமேஸ்வரன் நண்பர் குணத்தினை யுணர்ந்து
ஆரியவித்தையின் ஞானமின்றி யறவே யழித்தனர்.

"பதிபசுபாசங்கள் அநாதி நித்தியங்கள்" என்றார். பாசம் எங்ஙனம் நித்தியமாம்? முன்னர்க்காண்பித்த திருவிளையாடற் செய்யுளாலும் "எந்தைநின், திருவளர்நாட்டங் கருணையிற்பெறலும் - யாவையுமெனக்குப் பொய்யெனத்தோன்றி - மேவருநீயே மெய்யெனத்தோன்றினை—ஓவியப்புலவன் சாயல்பெறவெழுதிய—சிற்பவிகற்ப மெல்லாமொன்றிற் றவிராதுதடவினர் தமக்குச்—சுவராய்த்தோன்றுந் துணிவுபோன்றனவே" என்ற பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவையாலும்

கந்தரநுபூதி.

"இல்லை யெனுமா யையிலிட் டனைநீ
பொல்லா னறியாமை பொறுத் திலையே
மல்லே புரிபன் னிருவாகுவி லென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே".

சிவானந்தமாலை.

"எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை
அங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம்—பொங்குமிருள்
மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்
பொய் பொய் பொய் பொய் பொய் பொய் பொய்."

காசிகாண்டம்.

கானலிடைத் தெண்ணீரும் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற்பட்ட, கூன்முதுகிப் பியிற்றோன்றும் வெள்ளியுமம் முதலுண்மை குறிக்கிற்றீரும், அனைவைபோ னினையறியிற் றோன்றுசக மனைத்துநில்லா தழியுமாற்றால், தேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செல்வனின தறைகழற்றாள் சென்னி சேர்ப்பாம்.

திருவாசகம்.

"மாயப்பிறப்பறுக்கு மன்னனடிபோற்றி",
"பொய்யாயின வெல்லாம் போயகலவந்தருளி",
"இந்திரஞாலங்காட்டிய வியல்பும்",
"இந்திரஞாலம் போலவந்தருளி",
"இருமுச்சமயத் தொருபேய்த் தேரினை",
"பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும்பேதை குணமாகாமே—தீர்த்தாய்",
"மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மத்திடாவகை நல்கி
"இந்திரஞாலவிடர்ப்பிறவித்துயரேகுவதாகாதே", [ஞன்",
"பொய்யாய செல்வத்தே",
"சுந்தரவேடத் தொருமுதலுருவுகொண்
டிந்திரஞாலம் போலவந்தருளி",

(உருவுகொண்டு வந்தது இந்திரஜாலமாகலின் உண்மையன்றென்பதாம்.)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

"பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலிற் புலம்பாநின்ற புண்ணியங்காள் தீவினைகாள் திருவே நீங்கள், இம்மாயப் பெருங்கடலை"

"பொய்யினால் மிடைந்தபோர்வை"
"பொய்விராமேனிதன்னைப் பொருளெனக் காலம்போக்கி"

திருமந்திரம்—பராவத்தை.

"ஆயும்பொய்ம் மாயை யகம்புற மாய்நிற்கும்"
"பொய்கண்ட மாமாயை"

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்.

"மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ்செந்தீ
ஐயாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற மகிலத்துள்ளே
மெய்யா யிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதை யாய்க்கன வாய்மெல்லப் போனதுவே"

சிவஞான வள்ளலார்.

"ஒன்றா யுலகனைத்து மானுயென் றப்பமுனி
பொன்றா மொழியாற் புகன்றிருக்கக்—குன்றாத
முத்தியினு மும்முதலு முண்டென் றுரைத்தலைவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாநீ பேசு"

"ஓசை யொலியெல்லா மானாய்நீ யென்றபினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச்சைவா—ஆசையெல்லாம்
அற்றவிட முத்தி நிலையோ வஃதெல்லாம்
உற்றவிட முத்திநிலை யோ"

ஷை அத்துவிதக் கலிவெண்பா.

"ஈசன்வே றியான்வேறென் றெண்ணுகின்ற பாதகரை
நீசரெனக் கண்டு நினையென்று—ஆசையொடும்
வேத முடிவறிந்த வேதியரைக் கூடென்றான்
பேதநிலை யெல்லாம் பிரியென்றான்"

திருவிளையாடற் புராணம்—பரிநரியாக்கிய படலம்.

"அத்தவோ கல்லாக் கடையேனை யாட்கொண்ட
பித்தவோ பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ்
சித்தவோ சித்தந் தெளிவித் தெனைத்தந்த
முத்தவோ மோன மயமான மூர்த்தியவோ."

என்பனவாதி பற்பல பிரமாணங்களாலும் பாசம் அநித்தியமென்று தெளிவாய் விளங்கவும், அதனை யுணராது, துவைதமலத் தடிப்பேறி வாய்கூசாது பாசம் நித்தியம் நித்தியமென்று பறையறைகின்றார். இனியாயினும் இப்பிரமாணங்களை யுணர்ந் தடங்குவாராக.

இனியோர் வாதந் தொடுக்கின்றார். அதனாலும் இவாதறிவின் றன்மை யிவ்வளவென வெளியாம். "சில வுபநிடதங்கள் பொய்யென்று கூறுவதுங் கருத்து வேறு. பிரயோஜனமில்லாத பிரபஞ்சாதிகளையே யிறுகப்பற்றி நிற்குஞ் சீவர்கள், அப்பற்றுமுழுது நீங்கிச் சிவத்தையே பற்றி நின்றுய்தற்காகவேயன்றி வேறில்லை. சில வுபநிடதங்கள் காரணம்பற்றிப் பொய்யென்பதையே நிச்சயமாக்கொண்டு, எல்லாம் பொய்யே பிரமமொன்றே மெய், நாமே அப்பிரமமென்று கூறிப் பிரமசொத்தைத் திருட நினைத்துச் சிவத்துரோகமே கொண்டலையாமல்" என்று வரைந்தனர்.

பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று சொல்லியது காரணம் பற்றி யென்கின்றார். அக்காரணம் யாது? அதனை விரிப்பாராக. "பிரயோஜனமில்லாத பிரபஞ்சாதிகளை யிறுகப்பற்றி நிற்குஞ் சீவர்கள்" என்றார். பிரபஞ்சம் குரு ரூபமாயும் சாஸ்திர ரூபமாயும் இருந்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தற்குச் சாதனமாயிருக்க, அதனைப் பிரயோஜனமற்ற தென்கின்றார். மயலாகவாவது, பிரயோஜனமுடையதாகக் கருதி யொருவன் பற்றுவனேயன்றிப் பிரயோஜனமற்றதெனக் கருதிப் பற்றான். நம்மன்பர் கொள்கைப்படி, பாரமார்த்தப் பிரயோஜனமுடையதாயும், நங்கொள்கைப்படி வியாவகாரிகப் பிரயோஜனமுடையதாயுமுள்ள, பிரபஞ்சத்தினைப் பிரயோஜனமற்றதென "ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் தான் சாகக்கடவன்" என்னும் பழமொழிப்படி, அவசரப் புத்தியா லெழுதி யவதிப்பட்டனர். இவர் கொள்கைப்படி சத்தியமாகவுள்ள பாசரூபமான பிரபஞ்சத்தினை, பொய்யென்று வேதாகமங்கள் கூறுமாயின், பொய்புகலும் அவ்வேதாகமங்களை யாவர் பிரமாணமாக வொப்புவர்! ஒப்பார். ஒப்பார். ஒப்பாராகவே, அவற்றினை யியற்றிய பரமேஸ்வரனும் பொய்யராவர். பொய்யராகவே, அவர் கூறிய வாக்கியம் பிரமாணமாகாவாம். ஆப்த வாக்கியத்தினையே யுலகத்திலுள்ளார் பிரமாணமாகக்கொள்வர். ஆப்தன் உண்மையுரைப்போன். பரமேஸ்வரனானவர், உண்மையாய பிரபஞ்சத்தினை வேதாகமங்களிற் பொய்யெனப் புகன்றமையின், ஆப்தராகார். ஆகாதொழியவே அவரியற்றிய நூல்களும் பிரமாணமிலவாய், மனிதர்கள் விதிவிலக்குகளையறிந்தநுட்டித்து நற்கதியடைய உண்மைநூலொன்றின்மையின் உலகத்தில், நாஸ்திகமே தலைப்பட்டு, யாவரும் அதோகதியடைவரெனவறிக.

இன்னும், "வேறு கருத்துப்பற்றி வேறு கருத்துப்பற்றி," என்று பறையறைகின்றார். அக்கருத்தைத் தில்லை மூவாயிரவருள் சிலரைப்

பலவாறாகத் தூஷித்து மாறு கைச்சாத்திட்டு, "மனோரஞ்சனி" யென்னும் மாதாந்தப்பத்திரிகை வாயிலாய் வெளியிட்ட, நம் நண்பருக்கு, அத்தில்லை மூவாயிரவராற் பூஜிக்கப்படும் ஸ்ரீமந்-நடராஜப்பெருந்தகையார், மணிவாசகப் பெருந்தகைக்கு உபதேசிக்க எழுந்தருளிவந்தாங்கு, காரைமாநகர் அறுபத்துமூவர் மடத்துக்கெழுந்தருளிவந்து, அர்த்தயாமத்தில், காட சுழுத்திசமயத்து அதிரகஸியமாக வுபதேசித்தனரா? இன்றேல், வேறு கருத்துப்பற்றிய அப்பிரவிருத்த ஆபாசச்சுவடிக ளேதேனும் வைத்திருக்கின்றனரா? இன்றேல், "பொக்கைவாயன் பொரிமாவை மெச்சினது போன்று" தமது காரியம் பலித்து விடுமென, ஒரு குருட்டு யோசனை செய்து, பொய்யென்றதொரு கருத்தைப்பற்றி யென்று இவரும், இவர் மதத்தினரும் தொன்றுதொட்டு ஊளையிட்டுவருகின்றனர். ஒருசாஸ்திரத்தின் பொருளை முன்பின் முரணின்றியாராய விரும்பின், உபக்கிரமம், உபசம்ஹாரம், அப்யாஸம், அபூர்வதை, பலம், அர்த்தவாதம், உபபத்தி என்னும் அறுவகை இலிங்கத்தினால் விரோதமின்றி யுணரலாமலது, ஒரு கருத்துப்பற்றியதென்னும் வெற்றுரையாற் பலியாதெ னஅமைவாராக. 'பிரமச்சொத்தைத் திருட நினைத்துச் சிவத் துரோகங்கொண்டலையாமல்' என்றார். திருட்டுத்தொழில்இவர்மதத்தினர்க்கேயன்றி, எம்மவர்க்கின்றாம். யாங்கள்பிரமாணமாகக்கொண்ட வேதமுதலியநூல்கள், எம்மவரதுசொருபங்கள் சிவசொருபங்களேயெனப் பிரதிபாதித்தலின், நாம் சிவம்என்றும், நாம் பிரமமென்றுஞ் சொல்லுவது, எங்கட்குரிய சொத்தினையே கூறுவதாம். நம்மன்பருக்கு, ஒருவாறு பிரமாணமாயுள்ள, தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய நூல்களும், ஜீவனை முத்திதசையில் சிவசொருபமென்று பிரதிபாதித்தலின், யாங்கொண்ட சிவத்துவந் திருட்டன்றாம். "கள்ளனுக்கோடுந் திருட்டுப் புத்தி" என்பதுபோன்று, பிறர் நூலிலுள்ள விஷயங்களைத் திருடுவதும், பரமேசுரனுக்குரிய குணங்கள் முத்தி தசையிலுந் தனக்கில்லாதிருந்தும் இருப்பதாகப் பாவித்தலுமாய, திருட்டுத்தொழில் இவர் மதத்தினர்க்கேயன்றி, யெம்மவருக்கின்றாம். செட்டியார் ஆழமறியாது காலைவிட்டுக்கொண்டு விழிக்கின்றார். உபநிஷத் விஷயமாகச் சிறுவர் பொருளை யுணர்வரென் றெழுதிவிட்டு, "விரிப்பானேன்" என்றார். உபநிஷத்தைத் தாம் படித்திருந்தாலன்றோ அதன்பொருளை விரிப்பார். படியாமையால் என் விரிப்பானென்று அமைதியடைந்தனர்போலும். சற்று விரித்திருப்பாராயின், நடுத்தெருவிலிழுத்துவிட்டு, நான்கு பெயர் பார்த்து நகைக்கும்படியாகச் செய்திருப்போம். இது கருதியோ நண்பர் இவ்விஷயத்தில் விழிப்பாயிருந்து "விரிப்பானேன்" என்று மிக லேசாகச்சொல்லித் தப்பித்துக்கொண்டனர். இவ்விஷயத்திற் செட்டியார் செய்த சூழ்ச்சி வியக்கற்பாலதேயாம். இவ்விடத்து கரத்தாற் கலமிடுங்கால், சொற்பப் புண்ணிய விசேடத்தால் சுருக்கி வரைந்தனர். விரித்திருப்பாராயின், காரைமா

நகர் கொப்புடையம்மன் சன்னிதானத்திலாவது, அல்லது நம் நண்பர் வசிக்கும் மடச் சமீபமாயுள்ள சிவன் கோவிலிலாவது பலரறியச் சபை கூடி, பாண்டித்தியத்தினையும், நண்பரது சரித்திரத்தினையும், பலருமறியப் பரவச் செய்திருப்பேம். இதனை யுணர்ந்தே, முன் யோசனையால் " விரிப்பானேன் " என்று சுருக்கினர்.

நம் நண்பரது ஊழ்வினையானது சும்மாவிருக்கவிடாது,நடுத்தெருவிலீர்த்து வந்துவிடுகின்றது. அவரென்செய்வார் பாவம். " அச்சுரர்களானும் விலக்குதற்கரியவாகும்''என்று கூறியிருத்தலின்,போகூழ் வினையினைக் கடக்கவல்லார் யாவருளர் ? ஒருவருமிலர்.இலர்.பாருங்கள்.கவனித்துக் கேளுங்கள்.சற்றுநிதானித்து யோசனை செய்யுங்கள். " ஒரு பற்றையேனும் விட்டு விலகாமல் உண்டுடுத்தி யுறங்கிக் களித்து, சிறிது நோய் வந்தால் வருந்தி வைத்தியாதிகள் மிகுந்த பரபரப்புடன்செய்து, இதற்கிடையிலே சில நூலாராய்ச்சிகளுஞ்செய்து, அதுவும் தங்கள் கருத்துக்கிணங்கவே திரித்துப் பொருள்கொண்டு, இறுமாந்து திரிகின்றவர்கள் கதியைப் பற்றி நாம் சொல்வானேன். அவர்களிருக்கும் ஊரிலும் செல்லப்படாதுபோலும் " என்று தம் இழிகுணத்தை யறிவிக்கும் வாயிலாய்ப் பொறித்தனர். இது கோவிலூரைப் பற்றிய நிந்தையாம்.

" ஒரு பற்றேனும் விட்டு விலகாமல் " என்றார். பற்றென்பதின்னதென்றுணரு மறிவிலியாய இவரும், இவர் மதத்தினரும் எப்பற்றை விட்டிருக்கின்றனர். சிவாலயப்பணி செய்தல் பற்றென் றுணர்ந்தனரா ? மோக்ஷ இச்சையுடைய சாதுக்களுக்கு ஊண் உடை உறையுள் கொடுத்து உதவிபுரிதலைப் பற்றென்றுணர்ந்தனரா ? இவ்விரண்டினையும் பற்றென்பரேல், இவர் மதி அவமதியேயாம். " உண்டு உடுத்து உறங்கிக் களித்து'' என்றார். இவர் மதத்தினர், அன்றுருக்கிய நெய் தவிர வேறுவித நெய் சம்பந்தமா யுண்கிலர். உடுத்துவது திருநாகேஸ்வரத்தில், 100-ம் நெம்பர் நூலில் சுவர்ணநூற்கலந்த துப்பட்டாக்கள் உடுத்துவதேயன்றி வேறின்றாம். உறங்குவதனையோ யாம் ஈண்டு எழுதத்தகுந் தரமன்றாம். இவ்வாறுய மதக்கோட்பாட்டுள்ளிருக்கும் இவர்தாமா உண்டுடுத்தியுறங்கிக் களித்தென்றெழுதுபவர்? உண்ணுதும் உடுத்தாதும் உறங்காதும், சிவாலயப்பணியும், சாதுக்கள் போஜனசாதகமும் எவ்வாறு செய்தல் கூடும் ? நம் நண்பர் உண்ணுதும் உடுத்தாதும் உறங்காதும் இருப்பதினாலல்லவா எச்சிற்கையினாலும் காக்காய் விரட்டாதிருக்கின்றனர்? " களித்து " என்றார். களித்தல், சிவகைங்கரியம, சாதுக்கள் கைங்கரியம் செய்பவர்களுக்குப் பிரமானந்த மேலீட்டினால் உளவாயுரியதேயாம். அவ்விரு கைங்கரியமு மின்றிய இவருக்கும் இவரினத்தவர்க்கும் விஷயானந்தக் களிப்பேயன்றி வேறு களிப்பேயின்றாம். எமது குருமூர்த்தியாய ஸ்ரீலஸ்ரீ வீரசேகர ஞான தேசிகப் பெருந்தகையார், மணிவாசகப் பெருந்தகையாரோடொப்ப, பதி

னாயிரம் ஜனங்களின் மத்தியில் பரப்பிரம தேஜோரூபத்தினை யடைந்தாரகளென்பதனைக் கண்கூடாக் கண்டிருந்தும், ''ஒரு பற்றேனும்விட்டு விலகாமல்'' என்று பெரும் பழியைத் தம்மீது சுமத்திக்கொண்டார். கோவிலூர்ப் பரம்பரையுண்டாய காலமுதல் இதுவரைப் பற்றுவிடாதார் யாவருளர் ? ஒருவருமிலர். இலர். ''சிறிது நோய்வந்தால் வயித்தியாதிகள் மிகுந்த பரபரப்புடன் செய்து'' என்றார். நோய்வரின் வைத்தியஞ் செய்வது ஞானத்திற் கிழுக்கென்றுணர்ந்தனர் போலும். ஸ்தூலசரீர சம்பந்தமாய்ப் பிராரத்த கருமத்தால்வரும் வியாதிக்கும், அந்தக்கரணத்தின் அகண்டாகார விருத்தியிலுண்டாம் பிரமஞானத்திற்கும், எச்சம்பந்தமுளதெனக் கருதி வைத்தியஞ் செய்தல் பொருந்ாதென்றுணர்ந்தனர். பிரமஞானியாயிருந்த ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள், சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், பட்டினத்து சுவாமிகள், ஸ்ரீ திருமூலநாயனார் முதலியோர்கள், மநுஷ சரீரத்தோடுகூடிச் சீவித்திருக்குங் காலத்து, உண்டு உடுத்தி யுறங்கிப் பிரமானந்தக் களிப்புற்று நோய்வரின் சிகிச்சை முதலியன செய்து வாழ்ந்தனரென்றே சரித்திரவாயிலாகயாம் உணருகின்றோம்.நம்நண்பர்கூறும் சிவஞானியாய உமாபதி சிவாசாரியர், நமச்சிவாய தேசிகர், சிவஞானசுவாமிகள், ஆறுமுகநாவலர் முதலியோர்கள், ஜீவித்திருக்குங் காலத்து, உண்ணுதும், உடுத்தாதும், உறங்காதும், சிவானந்தமின்மையாற் களிப்புறாதும், நோய்வரின் வயித்தியஞ் செய்யாதும் இருந்தனர்போலும். இவ்வாறவர்களது சரித்திரத்திடத் தின்மையின், புதிய பொய்ச்சரித்திரம் ஒன்றெழுதி யச்சிடினும் அச்சிடுவர் நம் நண்பர். நிற்க, " இதற்கிடையிலே சில நூலாராய்ச்சிகளுஞ் செய்து, அதுவுந் தங்கருத்துக் கிணங்கத் திரித்துப் பொருள்கொண்டு " என்றார்.

" இதற்கிடையில் " என்றதனால் நம் நண்பர் உண்டு உடுத்தி உறங்குங் காலத்தும் நூலாராய்ச்சி செய்வர்போலும். " சில நூலாராய்ச்சிகளுஞ் செய்து " என்றார். சில நூல் என்பது ஒன்றோ ? இரண்டா ? பலவா ? அங்ஙனம் ஆராய்ச்சிசெய்தநூல் இவ்வளவென இவரிடத்துக் கணக்கிருப்பின், முறையே யச்சிட்டு விடலாமே ? அவ்வாறு செய்யாது அஞ்சுவானேன் ? சில நூலாராய்ச்சி யென்றதனானே தாம் பல நூலாராய்ச்சி யுடையோரென்பதைக் கூறாது கூறினர். பல நூலாராய்ச்சி செய்திருக்கும் மகா பண்டிதராய இவர் சில நூலாராய்ச்சி செய்தவராது மாணாக்கராய எம்மவரோடு வாதப் போர்புரியவர அஞ்சுவானேன் ? அவ்வாறு வாதஞ்செய்ய இஷ்டமாமேல் இவர் வசிக்கும் மடச் சமீபமாயுள்ள சிவாலயத்தில் பண்டித சிகாமணிகளை வரவழைத்துச் சபை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, எமக்கு அறிவிப்பின், யாங்கள் வாதப்போர்புரிய வரத் தயாராக இருக்கின்றோமென் றுணர்வாராக. இன்னும் " அதுவுந் தங்கள் கருத்துக் கிணங்கவே திரித்துப் பொருள்கொண்டு " என்றார். இது இவரது

சுபாவ குணம்போலும். இவர் குருமுகமாக ஒரு நூலை யாராயின், அதன்கண்ணுள்ள பொருளைத் திரித்துணர்வது தொன்றுதொட்ட வழக்கமாமென்று, இவ்வாக்கிய முணர்த்துகின்றது. "பிணக்கன்" என்று நன்னூலொதுக்கிய, அதிகாரமில்லாத இவருக்கு உபதேசித்த குரவர் சிகாமணியும் புகழத்தக்கவரே யாவர்.

இக்குணம் இவரது மதத்தினருக்கும் தொன்றுதொட்ட வழக்கமாயிருப்பதினாலேயே, புராணங்களின் பொருளைத் திரித்துணர்ந்து செய்யுள்களைக் கோறல்செய்து கொலையராயினர். "இறுமாந்து திரிகின்றவர்கள் கதியைப்பற்றி நாம் சொல்வானேன்" என்றனர்.

"எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீருஞ் சாதனமுங் கண்டாலுள்கி, யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போதங் குகந்தடிமைத் திறனினைந் திங் குவந்து நோக்கி, யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமேபேணிக், கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுத்தறியைக் காண லாமே" என்றும்,

"நின்வர வுணரா வென்னை நெறிகொலோ சபிப்ப தென்ன
மன்னவன் வணங்கிக் கேட்ப மலையமா முனிவன் முக்கண்
முன்னவ னடியார் காணின் முன்புற எழுந்து தாழ்ந்து
பொன்னடி வணங்கார்க் கெல்லாம் புகல்வதிச் சாப மென்றான்"

என்றுங்கூறியுள்ள பிரமாணங்களை யுணர்ந்து சாதுக்களையும் பெரியாரையும் நேரிற்கண்ட அக்கணமே, சேரமான் பெருமாணாயனார் போன்று, ஊன் மண்ணுற அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களது பாததூளியினைச் சிரசிற்றரித்துக் கொள்வது நம் நண்பர் கடமையாயிருக்க, அதனைச்செய்யா திறுமாப்புற்றிருக்குமிவர் அவர்களை யிறுமாப் புற்றிருக்கின்றனரென்றும், அவர்கள் கதியைப்பற்றி நாம் சொல்வானேன் என்றும் உள்ள பழிமொழிகளைப் பன்னிப்பாவத்துக் காளாகின்றமையினானே, "சொல்வானேன்" என்று சொல்லித் தம்மீது குற்றமின்றிப் புறம்பே நின்றனர். "அவர்களிருக்கும் ஊரிலும் செல்லப்படாதுபோலும்" என்றார். தம்மிடத்து செல்ல யோக்கியதையிருந்தால், அவர்களிருக்கும் ஊருக்குச் செல்லுவர். அவர்களிருக்கும் ஊருக்குச் செல்லவேண்டுமாயின், நான்கு சாதனங்களுள் முதலாவதாய நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம் வேண்டும். அக்கலமோ நம்மன்பரிடத்துப் பூச்சியமேயாம். சாதுக்களைத் தெய்வமாகப் பாவிக்க வேண்டும். அடக்கம், வணக்கம், நியமந்தவறாது நித்தியப்படி சிவாலய தரிசனம், ஈஸ்வரத்துவேஷமின்றியிருத்தல், நிந்தையின்றியிருத்தல் முதலிய பற்பல நற்குணங்கள் வேண்டும். பூர்வ சென்மத்திற்செய்த புண்ணிய விசேடத்தால், அக்குணங்களுள் ஒன்றேனுமில்லாத இவர், அவர்களிருக்கு மூருக்கு எவ்வாறு செல்லலேலும். எலாதாகவே தாம் வசிக்கு மடமே மடமாக வசிப்பாராக. நிற்க,

இன்னும் தமது அறியாமை யொன்றை வெளிப்படுத்துகின்றார். அஃதென்னெனிற் கூறுதும். ஆழ்ந்த கருத்துடன் அறிவீராக. "எல்லாம் பொய்யென்றே போராடுகின்ற இவர்கள், உயிர் நீங்கிய உடம்பை "நார்த்தொடுத் தீர்க்கிலென் நன்றாய்ந் தடக்கிலென், பார்த்துழிப் பெய்யிலென், பல்லோர் பழிக்கிலென்" என்று நூல்கள் கூறுவதும், திருவள்ளுவர் முதலிய பெரியோர் காட்டியதுங் கைக்கொள்ளாமல், உயிர் நீங்கிய வுடம்பைப் புதைத்து வைப்பதற்குப் பெருந்தொகை செலவிட்டுக் கோயில்களைச் சிவாலயங்களுக்கும் மேலாகச் செய்வித்தலும், தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் பெற்ற சிவஸ்தலங்கள், எத்தனையோ பழுதாகிக்கிடத்தலை யெட்டியும் பாராமல், அங்கங்குள்ள சிவாலயங்களுக்கு மேலாய்ப், பூஜாதிகள் செய்துவருதலும் என்னையோ?" என்றார்.

உயிர் நீங்கியவுடம்பைச் சமாதிவைத்தலும், ஆலயஞ்செய்வித்தலும், பூஜையாதிகள் நடத்திவைத்தலும், அநியாயமென்று வயிற்றெரிச்சல் பட்டு, அவசரப்புத்தியால் மேற்கோள் தமக்குப் பாதகமா? சாதகமா? என்பது முணராது, செய்யுளைத்தீட்டி, (உடை) வேலா விருக்ஷமாகப் பிறத்தற்கு விரும்புகின்றனர். அவர்காட்டிய மேற்கோள், சுவபக்ஷவிகடக பரபக்ஷ ஸ்தாபனத்திற்குரியதாம். அச்செய்யுளின்கண் சமாதிவைத்தல் பொருந்தாதென்பதற்குமாறாய் "நன்றாய்ந்தடக்கில்" (நன்றாக விசாரித்து சமாதிசெய்வதனால்) என்று நமக்கனுகூலமாக இருக்கின்றது.

திருமந்திரம்—சமாதிக்கிரியை.

" அந்தமில் ஞானிதன் னாகந் தீயினில்
வெந்திடி னாடெலாம் வெப்புந் தீயினி
னைந்திடு நாய்நரி நுகரினுண்செரு
வந்துநாய் நரிக்குண வாகும் வையமே". 1910

" எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடி
லண்ணறங் கோயி லழலிட்ட தாங்கொக்கு
மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமா
மெண்ணரு மன்ன ரிழப்பா ரரசே". 1911

" புண்ணிய மாமவர் தம்மைப் புதைப்பது
நண்ணி யனல்போக்கி னாட்டி லழிவாகும்
மண்ணி லழியி லலங்கார பங்கமாம்
மண்ணுல கெல்லாம் மயங்கு மனன் மண்டியே". 1912

" அந்தமில் ஞானிதன் னருளை யடைந்தக்கால்
அந்த வுடல்தான் குகைசெய் திருந்திடில்
சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரும்
அந்தமி லின்ப வருள்பெறு வாரே". 1913

" நவமிகு சாணாலே நல்லாழஞ் செய்து
குவைமிகு சூழவைஞ் சாணாகக் கோட்டித்
தவமிகு குகைமுக் கோணமுச் சாணாக்கிப்
பவமறு நற்குகைப் பத்மா சனமே". 1914

" தன்மனை சாலை குளங்கரை யாற்றிடை
நன்மலர்ச் சோலை நகரினற் பூமி
யுன்னருங் கான முயர்ந்த மலைச்சாரல்
இன்னிலங் தான்குகைக் கெய்து மிடங்களே". 1915

" நற்குகை நால்வட்டம் பஞ்சாங்க பாதமாய்
நிற்கின்ற பாத நவபாத நேர்விழப்
பொற்பம ரோசமும் மூன்றுக்கு மூன்றணி
நிற்பவர் தாஞ்செய்யு நேர்மைய தாமே". 1916

" பஞ்ச லோகங்க ணவமணி பாரித்து
விஞ்சப் படுத்ததன் மேலா சனமிட்டு
முஞ்சி படுத்துவெண் ணீறிட் டதன்மேலே
பொன்செய்நற் சுண்ணம் பொதியலு மாமே". 1917

" நள்குகை நால்வட்டம் படுத்ததன் மேற்சாரக்
கள்ளவிழ் தாமங் களபங்கத் தூரியுந்
தெள்ளிய சாந்து புழுகுபன் னீர்சேர்த்து
வொள்ளிய தூப முவந்திடு வீரே". 1918

" ஓதிடும் வெண்ணீற்றா லுத்தூளங் குப்பாய
மீதினி விட்டா சனத்தினின் மேல்வைத்துப்
போதறு சுண்ணமு நீறும் பொலிவித்து
மீதி விருத்தி யிருத்திடு வீரே". 1919

" விரித்தபின் னாற்சாரு மேவுதல் செய்து
பொரித்த கறிபோ னகமிள நீருங்
குருத்தலம் வைத்தோர் குகைமுகம் பார்வை
தரித்தபின் மேல்வட்டஞ் சாத்திடு வீரே". 1920

" மீது சொரிந்திடும் வெண்ணீறுஞ் சுண்ணமும்
போது பலகொண்டு தர்ப்பைப்புல் வில்லமும்
பாத வுதகத்தான் மஞ்சனஞ் செய்துபார்
மீதுமூன் றுக்குமூன் றணிநிலஞ் செய்யுமே". 1921

" ஆதன மீதி லரசு சிவலிங்கம்
போது மிரண்டினி லொன்றைத்தா பித்து
மேதகு சந்நிதி மேவுத் தரம்பூர்வம்
காதலற் சோடசங் காணுப சாரமே". 1922

மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்.

" முன்னமே பாகமா மூரல் செய்யுநாள்
பின்னது வேவவேண் டிடுமோ பேசிடாய்
அன்னதே யிவ்வுடல் அறிவா லட்டது
பின்னினிச் சுடுவது பிழையே யாகுமால்".

" பிறிவி லாத பிரமபீ சனுடல்
இறுதி யாவனற் றீண்டிடி லெங்கணும்
மறுகி விற்கிடை கோடி யனலதாய்ச்
செறுவு செய்யுமத் தேசமென் றோதினார்".

என்பனவாதி நூல்களில் பிரமஞானியாகிய மகாத்மாக்களது சரீரங்களை, சமாதி வைக்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு செய்யின், சுந்தர மன்னரும் தொல்புவியுள்ளோரும் அந்தமி லின்ப வருள் பெறுவாரென்றும், அவ்வாறு செய்யாது ஞானியினது சரீரத்தினை யனல்போக்கின், அந்நாடு அக்கினியினால் நாசமாமென்றும், நாய் நரிக்குக் கொடுப்பின் கோரமான யுத்தமூண்டு வையம் நாய்நரிக் குணவாகுமென்றும் கூறியிருக்க அதனையும் பொருட்படுத்தாது, சமாதிவைக்கக் கூடாதென்றும், காலில் நார்ப் பிணைத் தீர்த்து, முச்சந்தியிற் போடவேண்டுமென்றும், சாதுக்கள் மனம் புண்படப் புகன்று

குரு நிந்தை.

" பத்தினி பத்தர்கள் தத்துவ ஞானிகள்
சித்தங் கலங்கச் சிதைவுகள் செய்தவ
ரத்தமு மாவியு மாண்டொன்றின் மாய்ந்திடுஞ்
சத்திய மீது சதாநந்தி யாணையே".

என்ற திருமந்திர வாக்கின்படி, மீளாநரகிற் காளாகின்றனர். அஃதோடமையாது திருவள்ளுவநாயனாரும் காட்டியிருக்கின்றாரென்றார். சிலர், திருவள்ளுவநாயனார் சமாதி சென்னை மயிலாப்பூரில் சிவாலயத்தினுள்ளேயே இருக்கின்றதென்றும், ஆலயம் இயற்றுவித்துப் பூஜை முதலியன நடந்துவருகின்றனவென்றும் கூறுகின்றனர். யாமும் நேரிற் கண்டிருக்கின்றோம். பிரத்தியக்ஷம் பிரமாணமோ? நம்மன்பர் கூறும் வெற்றுரை பிரமாணமோ ? பண்டித சிகாமணிகள் பகுத்துணர்வாராக. நம்மன்பர் காட்டிய நாலடியார் பிரமாணமாமா ? யாம் காட்டிய திருமந்திரம் பிரமாணமாமா? நாலடியார் பிரமாணமென்பரேல் திருமந்திரம் அப்பிரமாணமாம். ஆகவே யிவரது மதம் அடியோடு வேரற்று வீழும். வீழவே சிவாத்துவிதிகளாய வீரசைவர்கள், தம்மதத்தினராய, திருமூலநாயனாரது வாக்கினை அப்பிரமாணமென்று, நண்பர் கூறுவதுபோன்று ஒப்புவரா ? ஒப்பார் ! ஒப்பார் ! ஒன்று துர்ப்பலமடையாதவழி மற்றையது ஜீவித்தலிலதாம். ஆகவே திருமந்திரம் பரமப் பிரமாணமென்று யாவர்க்கு

மொப்ப முடிந்ததாம். அதன்கண்கூறிய சமாதியினை நிந்தித்தவராக
லின், திருமூலநாயனாரையும் நிந்தித்தவராகின்றார். அவைதிக சைவ
சித்தாந்திகள், தமது குலகுருவென்று, சொன்மாத்திரையானே கொண்
டாடும் திருமூலநாயனாரை நிந்தித்த இவர் வேறு யாரை நிந்தியாதிருப்
பர்? குருத்துரோகியாய இவருடன், தமரெனப் பழகுபவரும், குருத்
துரோகிகளாய் நரகத்திற் காளாவரென்பது திண்ணமாம். இன்னும்,
"நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே நிகழுமோர் மரைகொள விரும்பார்,
பாரிடத் தெவரும் விநோதிகள் சாலம் பண்ணவென் றெண்ணிமற் றது
போற், சீருடைத் துறவு சமாதிபெற் றுலவிற் றிகழினு முயிர்க்கெலாந்
தயவுஞ், சாரருட் குருபத் தியுமிலார் தமையுந் தமரெனப் பழகவுந் தகு
மே". "இதுநெறி யெனவோ ரூர்க்குமற் றொருவனேகினு மாத்தன்வாய்க்
குறிகள துதனிற் காணா விடத்துல கருமோ ரடிபெயர்த்திடுகெல ரதுபோ,
லெதிரறு சமாதி யாதிபெற் றுடையோ ரென்னினு முன்னவ னுரைத்த,
சதுர்மறை யாக மாந்தனிந் தகரேற் றமரென லவரையுந் தகுமே" என்
னும் செய்யுளுக்கும் இலக்கியமாவரிவரே. இதுகாறுங் கூறியவாற்றால்
மகான்களின் திவ்ய திருமேனியைச் சமாதிவைத்துப் பூஜிக்கவேண்டு
மென்பது சித்தமாயிற்று.

"பெருந்தொகை செலவிட்டுக் கோவில்களைச் சிவாலயங்களுக்கும்
மேலாகச் செய்வித்தலும்" என்றார்.

குருவினா லுபதேசம்பெற்று, தமது யதார்த்த சொரூபமாய பிரயோ
சனத்தினை யடைந்த மாணாக்கர்கள், பெருந்தொகை செலவிட்டு, சிவால
யங்களுக்கு மேலாகக் கோவில்களைச் செய்விப்பார்க ளென்பதில் யாது
சந்தேகமுளது? சாமானிய மனிதர்களால் சாதாரண பூமியில் மந்திர
வாயிலாக ஸ்தாபிக்கப்பெற்ற, நர்மதை லிங்க முதலியவற்றிற்குப் பெருந்
தொகை செலவிட்டு, ஆலயமியற்றுவதைப் பார்க்கிலும், பிரமத்தையுணர்
ந்த பிரமஞானியின் திவ்ய திருமேனியாகிய ரத்தினத்தைச் சேமித்து
வைத்திருக்கும்

அடியார் பெருமை.

"சிவயோகி ஞானி செறிந்தவத் தேசம்
அவயோக மின்றி யறிவோருண் டாகும்
நவயோகங் கைகூடு நல்லியல் காணும்
பவயோக மின்றிப் பரலோக மாமே"

என்ற திருமந்திரச் செய்யுளின்படி, புண்ணிய பூமியில், பெருந்தொகை
செலவிட்டு ஆலயமியற்றிப் பெரியோரால் ஸ்தாபிக்கப்படும், இலிங்க
முடைய ஆலயமே யுயர்வுடைத்தாம். இதற்கு சிவாலயத்தினும் மேன்
மையுடைத்தென்று கருதியல்லவா, "சிலகாலஞ் சென்றால் அச்சிவாலயங்
கள் மழுங்கி, இவைகளே விளங்கி நிற்குமே" யென்று நம் நண்பர்

அஞ்சுகின்றனர். இதுவே சமாதி யாலயங்களைச் சிவாலயத்தினும் பெரி
தாக வியற்றுவித்துப் பூஜையாதிகள் மிக்க விமரிசையாய் நடத்திவருதற்
குப் போதிய பிரமாணமாகும்.

இன்னும், "ஞால முண்டவன் தலைமிசை சுமப்பன்மெய்ஞ் ஞானி
வேண் டுவவெல்லாம், ஆல முண்டவ னவன்பினே திரிகுவ னவனடித்
தூட்கன்றே, சீல மன்னரு மற்றுள தேவரும் திசைதிசை பணிந்தேத்த,
காலி ரண்டையுந் தலைமிசை வையெனக் கழறுவன் கமலத்தோன்"
"ஈசனும் ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்பது முத்திதா னந்தத், தேசிக
னேவல் செய்பவன் காலென் சென்னியி லிருப்பது மன்னி, மாசிலாப்
பிரம ஞானியா முனிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கில், ஆசிலா வரியு
மொப்பலன் யானு மொப்பல னேவரொப் பாரே"

"பலன்கள் வேண்டிய பரிசெலாம் பலித்திடும் பரமதத் துவ
ஞானி, நலங்கொ ணுமமா மந்திரஞ் செபித்திட நயந்தவ னீராடுஞ், சலங்
கொ டீர்த்தமா மவன்றிரு மேனியே சகலதெய் வமுஞ் செவ்வாய்,
மலர்ந்த வாசக மறுபிறப் பெனவரு மயற்பிணி மருந்தாகும்".

"ஒழுக்கமே புரிந்தோ னாத லதனைவிட் டொழிந்தோ னாதல்
இழுக்கஞ்செய் மூர்க்கனாதல் பண்டித னாத லெண்ணில்
பழிப்பரு ஞானந் தன்னின் முயல்பவன் பணியத் தக்கோன்
றொழத்தகு ஞானி யென்று சொல்லவேண் டுவது முண்டோ".

"ஞானியே யெவரும் வணங்குதற்குரியோ னவிலுமா சௌசமில்
பெரியோன், மானிலத் தவன்றா னுடல்விடிற் குகைப்பால் வைக்கவென்
மறைப்படி புரித, றானும்வே தாந்தப் பொருடுணிந் திடினும் சாற்றினில்
வாழுமந் தணர்க்கின், றானதாற் றுறவு பெற்றநற் றவரே யமலவீ டடையு
ஞானிகளே".

என்பனவாதிப் பிரமாணங்களில், பரமேஸ்வரன், ஞானிகளது பாத
தூளி கிடைக்கவேண்டிப் பின்னே திரிவனென்றும், மகேசன் ஞானிக்
குச் சமமலனென்றும், ஞானியினது திருமேனியே சகல தெய்வமு
மென்றும், ஞானி யொருவனே வணங்குதற்குரியவனென்றும், இன்
னும் பற்பல மகிமைகள் கூறியிருக்க, அவற்றினை யுணர, போகூழ்
வினையின் வலியால் வலியிலராய், தம்மனம் போனவாறு, சமாதிவைத்
தல் கூடாதென்றும், ஆலயமியற்றுவித்தல் பொருந்தாதென்றும் வரைந்
திடர்ப்பட்டார்.

ஞானிக்குப் பரமேஸ்வரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் முதலியோர்
கள் சமமாகாமல், அவரது ஏவற்பணிக்குக் காத்திருப்பாராயின், அப்
பரமேஸ்வரற்கியற்று மாலயத்தினும் நூறுமடங்கதிகமாகக் கருப்புக்கல்,
சலவைக்கல் முதலியவைகளால், சாணைசெய்த ஆலயமியற்றுவித்து,
தங்கஸ்தூபி முதலியவற்றை விமானத்தில் ஸ்தாபித்து, ஆறுகாலப்

பூஜை முதலியனவும், கண்டோர் அஞ்சிப் பக்தியதிகரிக்கும்படியாகச் செய்விக்கவேண்டுமென்பதனை முற்காட்டிய பிரமாணவாயிலாக வுணர்வாராக. இப்பொழுது பிரசித்தியாயுள்ள சிவாலயங்களெல்லாம், பிரமஞானிகளாய மஹான்களது சமாதிகளேயெனச் சித்தர் நூல்கள் பல கூறுகின்றன.

போகர் - ஜனனசாகரம்—557.

ஆமப்பா வருணகிரி மலையிற் கேளு
ஐந்நூறு பேர்கள்சித்த ரதனில் வாழ்வார்
ஓமப்பா கழுக்குன்றி லொன்பதுபேர் கூட்டம்
உயர்வான கால்மலையி லொருநூறு சித்தர்
நாமப்பா மலைகளிலே யனேகஞ் சொன்னேம்
நல்லதொரு சித்தரெலாஞ் சொரூப மாகி
சேமப்பா வவரவரே சமாதி நின்று
செகமலையி லிங்கமதாய் முளைத்திட் டாரே.

ஆதியென்ற சிதம்பரமே திருமூல ராச்சு
அவருடனே பதினெண்பே ரதிலே யாச்சு
சோதியென்ற காலாங்கி நாதர் தாமுந்
துலங்குகின்ற காஞ்சிபுரந் தனிலே யாகும்
நீதியென்ற நீதியெல்லாம் வழுவ ராமல்
நீணிலத்திற் றபங்கணிச் சயமாய்ச் செய்வார்
வேதியென்ற கும்பமுனி கும்ப கோணம்
விளங்குகின்ற ரெந்நாளு மந்த வூரே.

ஊரானமயிற் றேசமச்ச முனியே யாகு
முற்றதொர்சீ காழிசட்டை முனியேயாகும்
பேரான வழுகண்ணிச் சித்தர் தாமும்
பெரிதான நாகபட் டணமே யாச்சு
வேரான விடைமருதூ ரிடைக்காட ராகும்
விளங்கிநின்ற மதுரைசுந் தரரு மாச்சு
சீரான கமலமுனி யதுவே யாச்சு
சிறந்ததுவா ரகையிற்பாம் பாட்டி யாமே.

ஆமென்ற புண்ணாக்கு ஈசர் தாமு
மழகான நாங்கணூச்சே ரியிலே யாச்சு
வாமென்ற கொங்கணர்தா மிருந்த மூலம்
வளர்ந்ததோர் திருக்கண்ணங் குடியி லாகும்
நாமென்ற நாரதனு ரிருந்த மூலம்
நலமான விடைமருதூர் நாட்ட மாச்சு
ஓமென்ற வயித்தீச்சு ரம்வ ஸிட்ட
ருன்னதமா யுகந்துநின்ற மூலந் தானே.

கானென்ற வால்மீகர் திருவை நின்றூர்
கருவூரார் காளஹத் திரியு மாச்சு
தேனென்ற காசியிலே விஸ்வா மித்ரர்
திருவையா றதிலகப்பைச் சித்த ராகும்
வானென்ற கடுவெளிச் சித்தர் தாமும்
வளமான திருக்காஞ்சிப் பதியி லாச்சு
வேனென்ற புலத்தியர்தா மிருந்த மூலம்
விதமான வாவடையார் கோவி லாச்சே.

ஆச்சென்ற கோரக்கர் கழுக்குன்ற மூல
மதிகருத்தி ரத்திற்கா சிபரு மாச்சு
நீச்சென்ற வருணகிரி தன்னிற் கேளு
நிஜமான கௌதமரு மதிலி ருந்தார்
காச்சென்ற கருவைநல்லூர் மார்க்கண் டர்தாம்
கருவான திருக்கூடல் மூல ராச்சே
வாச்சென்ற பாவவி நாசந் தன்னில்
வளமான புலத்தியர்தம் மூல மாமே.

ஆமென்ற சுந்தரகா லாங்கி நாத
ரதிலிருந்தார் திருக்கடவூ ரவர்தா மாகும்
போமென்ற திருப்பவண மவர்தா மாச்சு
புகழ்ந்ததிருக் கோவலூ ரவரு மாச்சு
நாமென்ற வாடுதுறை விஸ்வா மித்ரர்
நல்லதிரு ஞாலம்பாம் பாட்டி சித்தர்
வாமென்ற திருப்பனந்தாள் வரரி ஷிக்காம்
வளர்பெருங்கா வூர்கன்னி சித்தர் தாமே.

தானென்ற வானைக்கா வதிலே கேளு
சமஸ்தான மச்சமுனி சமாதி யாகும்
தேனென்ற தென்மலையில் வரத ருகுஞ்
சேரையெனுஞ் சேத்தூர்மார்க் கண்ட ராச்சு
வானென்ற மலைநாடு நெடுங்குன் றூரில்
மகத்தான திருமூலர் வாச மாச்சு
நானென்ற மேலச்சி தம்ப ரத்தில்
நாடியது திருமூலர் நாட்டந் தானே.

"தங்குற்றம் பார்க்குமவருளரோவெனத் தாழ்ந்தனளே" என்றுசிவப்பிரகாசப் பெருந்தகையார் கூறியாங்கு, நண்பர் நம்மீது குறைகூறவந்தவர் தங்குற்றத்தினைச் சிறிதேனும் நாடினரா ? பிறரை நிந்திப்பதற்கே கங்கணங்கட்டியிருக்குமிவர் என் தங்குற்றத்தை நாடுவர்? நாடார்.நாடார்.இவர் யாண்டுந்தங்குற்றம் பாராது,பிறர்மீதுகுற்றமற்றதனைக்குற்றமெனக்கூறி " யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்கால், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்

பட்டு" என்ற பொய்யாமொழிப்படி யிழுக்குறுவர். நம் நண்பர் சிவ
ஞானிகளென்று சொல்லித் தம்பட்டமடிக்கும் தாயுமான சுவாமிகட்கு
இராமநாதபுரத்திற் சமாதிவைத்துப் பூஜையாதிகள் நடக்கின்றன. திரு
வள்ளுவ நாயனாருக்கு மயிலாப்பூரில் சமாதிவைத்துப் பூஜையாதிகள்
நடக்கின்றன. திருமூலநாயனாருக்கும் நமச்சிவாய தேசிகருக்கும் இன்
னும் பற்பல அதிபதிகள் தம்பிரான் முதலியோர்களுக்கும் திருவாவடு
துறையிற்சமாதிவைத்துப்பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட திரவியஞ் செலவு
செய்து, வருஷக் குருபூஜை நித்தியபூஜை முதலியவை நடந்து வரு
கின்றன. சூரியனார் கோவில், தருமபுரம், திருப்பனந்தாள், மதுரைத்
திருஞானசம்பந்தர் மடம், திருவண்ணாமலை யாதீனம், குன்றக்குடி,
திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், முதலிய பற்பலவிடங்களில் இருந்த சைவ
மடாதிபர்களுக்கும், மற்றையோர்க்கும், சமாதிவைத்துப் பூஜை முதலி
யன மிக்க விமரிசையாக நடந்துவருகின்றன. சிதம்பரம் கொற்றவன்
குடியில், உமாபதி சிவாசாரியருக்குச் சமாதிவைத்துப் பூஜை முதலியன
நடந்து வருகின்றன. சீர்காழியில் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிக
ளுக்கும், குன்றத்தூர் சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கும், திருவாரூரிற் சுந்
தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும், சிவாலயங்களுள் பலவற்றுள்ளும் அறு
பத்துமூன்று நாயன்மார்களுக்கும், பெரும் பொருள் செலவுசெய்து
சிவாலயங்களினும் பெரிதாய் ஆலயங்களைச் செய்வித்து, பூஜை
முதலியனவும், பரமேஸ்வரனுக்கு நடப்பதைப் பார்க்கினும், பதின்மட
ங்கு அதிகமாக நடந்து வருகின்றன. இவற்றினையெல்லாம் உற்று
நோக்காது, வீண்வாதந் தொடுத்தார். இவை யாவும் தமக்கு உடன்பா
டன்றென்பரேல், இச்சமாதி, ஆலயம்முதலியவற்றை யிடித்து அக்கற்
களைச் சிலாலயங்கட் குபயோகப்படுத்தி, அந்நிலங்களை விளைநிலமாக்கு
தற்கு, இத் **தூர்வையாசகப் படலம்** அச்சிடப் பொருளுதவிய பிரபுவி
னிடம் சென்று, 50 ஆயிரம் ரூபா யாசகஞ்செய்து, அத்திரவியத்தினைப்
பாங்கில் **சைவசித்தாந்தப் பெரியாரின் சமாதி யிடித்தற் பண்டு** என்
னும் பெயருடன் வட்டிக்குக் கொடுத்து அதன் வருவாயில் நாடோறும்
ஏவலரைக்கொண்டு, சைவசித்தாந்தப் பெரியார் சமாதி யாலயங்களையும்
அறுபத்துமூவ ராலயங்களையும் இடித்து நிர்மூலமாக்கி வருவாராக. இங்
ஙனஞ் செய்து முடித்ததன் பின்னன்றோ எங்கள்மீது குறைகூற வேண்
டும். அங்ஙனமின்றித் தம்மீது குற்றத்தினை வைத்துக்கொண்டு பிறர்
மீது பழிசுமத்துவது என்ன அறியாமை? இவரது வஞ்சக மொழிகள்,
நடுவுநிலைமை யுள்ளார்க்கு வெள்ளிடைமலைபோல வெளியாகும்.

"தேவாரத் திருப்பதிகங்கள்பெற்ற சிவஸ்தலங்கள் எத்தனையோ
பழுதாகிக் கிடத்தலை யெட்டியும் பாராமல்" என்றார். எட்டிப் பார்
த்து மௌனஞ் சாதித்துச் செல்லுதல் இவர் மதத்தினர்க்கேயன்றி
யெம்மவர்க்கின்றாமாகலின், தம்மனுபவத்தினை "யெட்டிப் பாராமல்"
என்று வெளியிட்டனர். நாங்களோ, எட்டிப்பார்த்து, அதற்குரிய

பெரும்பொருள்களைச் செலவுசெய்து, ஆலயங்களை யியற்றுவித்துப்
பூஜை முதலியனவும் நடத்துவித்து வருகின்றோம். கோவிலூரிலுள்ள
சிவாலயத்திற்கு, முத்திராமலிங்க ஞானதேசிக சுவாமிகள், அருணாசல
ஞானதேசிக சுவாமிகள், சிதம்பர ஞானதேசிக சுவாமிகள், இராமசாமி
ஞானதேசிக சுவாமிகள், வீரசேகர ஞானதேசிக சுவாமிகள், அண்ணா
மலை ஞானதேசிக சுவாமிகள் முதலிய மகான்களால், சுமார் 30 லக்ஷ
ரூபாவரை செலவுசெய்து யாவரும் பார்த்து இன்புறுமாறு ஆலயமியற்றிப்
பூஜை முதலியன மிக்க விமரிசையாய் நடத்திவருவது உலகத்திலுள்ளார்
யாவருங் கண்கூடாகக் கண்ட விஷயமாம். மதுரையம்பதியில் குட்டைய
சுவாமிகளென்பவர்கள், ஸ்ரீ மீனாக்ஷி சுந்தரேசுரர் ஆலயத்தில் அளவிறந்த
பொருள் செலவு செய்து, தேகப்பிரயாசையுமுற்று, நந்திமண்டபம்
முதலியனவுமியற்றி விமானங்கட்கும், சுவர்ணகசிதம் செய்வித்தார்க
ளென்பது நம் நண்பரும் உணர்ந்த விஷயமே! அப்பதியின்கண்ணே
அரசப்பசுவாமிக ளென்னும் மகான் காண்மாறியாடிய கற்பகத்திற்கு
ஆபரணமியற்றுவித்தார்க ளென்பதும் அறிந்த விஷமே. ஸ்ரீகருணாநிதி
யென்னுஞ் சிதம்பரஞான தேசிக சுவாமிகளவர்கள் தமது சீடராகிய
தேவிகோட்டை இலக்குமணச் செட்டியாரைப்பார்த்து, சிதம்பரம் ஸ்ரீ
மூலட்டானேச்சுரர் ஆலயத்தை ஜீரணோத்தாரணம் செய்விக்க வேண்டு
மென் றுத்தரவுசெய்ய, அவ்வாறே இலக்குமணச் செட்டியாரும் தம்மி
னத்தவர்களை வரவழைத்து, அதற்கு வேண்டிய திரவியங்களைச் சேகரித்
துக்கொண்டுவந்து குருமூர்த்தியின் சந்நிதியிற் றெரிவித்தனர். அப்போது
ஸ்ரீ கருணாநிதி களிப்புற்று அடியார் திருக்கூட்டத்தோடு சிதம்பரத்திற்
கெழுந்தருளி பலதேசங்களி லிருந்தும் வைதிகர்களான பிராமணோத்த
மர்களையும் வித்வான்களையும், மற்றுமுள்ள பெரியோர்களையும் வர
வழைத்து, அபரிமிதமாகப் பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்து, ஸ்ரீ நடே
சப்பிரானுக் கொப்பான தீக்ஷிதர்களனைவரையும் பூஜித்து மரியாதை
செய்து, ஸ்ரீமூலட்டானேசுவரருக்குச் சொர்ணபந்தனம் செய்வித்து
வேத விதிப்படி வெகு விமரிசையாய்க் காளயுக்திவருடம் ஆனிமீ 14உ
சோமவாரத்தன்று கும்பாபிஷேகம் நடத்து வித்தார்கள். மணிவாசகப்
பெருந்தகையோடொப்ப பல்லோருணரப் பரமபத வாழ்வுபெற்ற எமதரு
ளிறையாய ஸ்ரீ வீரசேகரஞானதேசிகப் பெருந்தகை, தேவாரப்பதிகம்
பெற்ற திருக்களர் க்ஷேத்திரம் பகலிலும் பயமின்றிச் செல்லக்கூடாத
நிலைமையிலிருந்ததனை யுணர்ந்து, மிக்க விரைவில் 4 லக்ஷ ரூபாய்
செலவுசெய்து ஆலயமியற்றுவித்து, அதி விமரிசையாக ஆராதனைகள்
நடைபெறும்படி செய்த விஷயம் பல்லோரும் பரக்கக்கண்டதேயாம்.
சிதம்பரத்திற் பொன்னம்பல ஞானதேசிக சுவாமிகளால் "யௌவனே
ஸ்வராலயம்" இயற்றுவித்து பூஜையாதிகள் நடக்கும்படி செய்விக்
கப்பெற்றதும் நன்கு புலப்படும். ஸ்ரீமந் நடராஜப் பெருந்தகையா
ரெழுந்தருளி யிருக்கும் ஆலயத்தினை உத்தாரணஞ் செய்வதற்கு முக்கிய

பிரேரணைக் கர்த்தாவாயவர்க ளிருந்தார்க ளென்பதும் அறிதற்பாலதாம். அரிமழம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பற்பல சிவாலயங்கள் உத்தாரணஞ்செய்யப் பெற்றதோடு கீழைச்சிவபுரியென்னும் ஊரிலுள்ள சிவாலயப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பெற்றதும் அவ்வூர் வைசியசிகாமணிகளாலுணரலாம். வீரசேகர ஞானதேசிகப் பெருந்தகையாரால், சிற்பசாத்திரப்படி பிளான் தயாரிக்கப்பட்ட ஆலயங்களும், பற்பல திரவியவான்களைக்கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட வேதபாடசாலை, வித்தியாசாலை, பசுச்சாலை முதலியனவும் அளவிறந்தன. அவற்றினை முறையாக வரையின் நூல்விரியுமென அஞ்சிவிடுத்தா மென்றுணர்க.

வேதாந்தியாய ஜெமீன். அள. அரு. அருணாசலச் செட்டியார் என்பார், இராமேஸ்வரம், காளையார் கோவில், உப்பூர் முதலிய சிவாலயங்களை யியற்றுவித்து பூஜையாதிகள் நடத்துவிக்கின்றார்க ளென்பது பிரதிதினமும் யாவரும் உணருவர். கோவிலூர் மடாலயத்தின் அபிமானியாயுள்ள தேவிகோட்டை, சித. முரு. முருகப்பசெட்டியாரென்பவர்கள், தேவாரப்பதிகம் பெற்ற உறையூர்ச் சிவாலயத்தை யியற்றுவிக்கின்றார்க ளென்பது அறியற்பாலதாம். இவ்வாறே முழுமனமுடைய வேதாந்திகளெல்லோரும் எண்ணிறந்த சிவாலயங்க ளியற்றுவித்திருக்க, "சூரியனை யுள்ளங்கையில் மறைக்க நினைத்தது"போன்று அறிவுக்குறைவினால், "சிவஸ்தலங்களெத்தனையோ பழுதாகிக் கிடத்தலை யெட்டியும் பாராமல்" என்று மையலுற்றுக் கையாடினார் போலும்.

சிவாலயங்களும், உடம்பு முதலியனவும், வேதாந்திகள் பொய்யென்று சொல்லுகின்றார்களென்று மிக்க பரிதாபப்பட்டு, "பூஜையாதிகளும் சிவாலயங்களும் பொய்யாயின் பலனின்றி யொழியு" மெனப் பன்னுகின்றார். நம் நண்பர் கருத்துப்போல் சிவாலயங்கள் சத்தியமாயிருக்குமாயின் பழுதடைவானேன்? மகான்கள் சமாதி யாலயங்களுண்டாயவுடன் அச்சிவாலயங்களினது ஒளி மழுங்குவானேன்? நம் நண்பர் வாக்கினானே, பாசமாய சிவாலயங்களும், உடம்பு முதலியனவும், அநித்தியமாமென்பது வச்சிரலேபமாம். பொய்யாய சிவாலயத்தைப் பூஜிப்பின் பலனிலவென் றையுறுகின்றார். நான் கருடனென்னும் பொய்யாகிய பாவனையினால் பிறர்பாலுள்ள விட நீக்குதல் எவ்வாறேலும்? ஏலாதாகவே, கருடபாவனை பொய்யேயென் றங்கீகரிக்க நேரும். அங்ஙனம் பொய்யென்று நம் நண்பர் அங்கீகரிப்பரா? அங்கீகரியாராகவே பொய்யாகிய கருடபாவனையினாலும், மெய்யாகியவிட நீக்கங்கூடுமென்றாயிற்று. அங்ஙனமே பொய்யாகிய சொற்பனத்தில், பொய்யாகிய மாதின் சேர்க்கையால், மெய்யாகிய வீரியவொழிவு காண்டலுமாம். இங்ஙனமே பொய்யாய தாரு, தாம்பிரம், பாஷாணம், வெள்ளி, தங்கம், முதலியவற்றிற் செய்யப்படும் பிரதிமைகளிடத்துப் பாவிக்கும் ஈஸ்வரபாவனையினாலும், ஒருவாற்றானு முவமையின்றிய சாளக்கிராமத்திற்

பாவிக்கும் விஷ்ணுபாவனையினாலும், அங்ஙனமே குருவினிடத்துப் பாவிக்கும் ஈஸ்வரபாவனையினாலும், உண்மைப்பலன்களைப் பெறுவார்களென்பது வேதத்தின் சித்தாந்தமும், நம் நண்பரது சைவ சித்தாந்தக் கோளுமாம். இவற்றினைப்பற்றி முன் சென்னையில் வேதாந்திகட்கும், சைவ சித்தாந்திகட்கும் நடந்த விவாதத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருத்தலின் அவற்றினை யுணர்ந்து அடங்குவாராக.

நண்பருக்கும் நண்பர் மதத்தினர்க்கும் சகச மலம் அநாதியா யிருப்பதுபோன்று, வேதாந்த சாஸ்திரத்தினை யறியாமையாய மயலும் அநாதியாகவே யிருக்கின்றது. "ஜீவனும் பொய், ஈஸ்வரனும் பொய்" என்று சொல்லுகின்றார்களென்றார். 'ஜீவன்' என்னுஞ் சொல்லுக்கும், ஈஸ்வரனென்னுஞ் சொல்லுக்கும் பொருள் யாதென் றுணர்ந்தனரோ? ஜீவனென்னுஞ் சொற்கு, அந்தக்கரண ஆபாசமாகிய விசேஷணமும், கூடஸ்த சேதநமாகிய விசேஷியமும் ஆகிய விசிட்டம் பொருளாம். நம் நண்பருக்கு தர்க்கஞானமில்லாமையால், விசேஷணமாகிய தர்மத்தைப் பொய்யென்று சொல்லுகின்றார்களா? விசேஷியமாகிய தர்மியினைப் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்களா? என்னும் பகுத்தறிவில்லாது பொதுவாகப் "பொய் பொய்" என்று பறையறைகின்றார். அவ்வாறே ஈஸ்வரன் என்னும் சொற்கு, மாயை பிரதிபிம்பங்களாய விசேஷணமும், பிரம சேதநமாய விசேஷியமும் ஆகிய விசிட்டம் பொருளாம். இதன்கண்ணும் விசேஷணமாய தர்மத்தினைப் பொய்யென்று கூறுகின்றார்களா? விசேஷியமாகிய தர்மியினைப் பொய்யென்கின்றார்களா? என்னும் பகுத்துணர்வின்றி "பொய் பொய்" என்று மையலுறுகின்றார். தர்மதர்மி ஞானம், விசேஷண விசேஷிய ஞானம், குணகுணி ஞானம் முதலிய ஞானமில்லா இவர்தானா, சாத்திரவாதஞ் செய்ய வல்லுநர்? தர்மியிரண்டினையும் பொய்யென்று கூறுவார்களாயின், ஐக்கியம் எதற்குக் கூறுவார்களென்னும் யோசனையின்றித் தமது முழுமூடத் தன்மையினையே முறையிட்டார். தர்மிகளுக் கைக்கியமேயன்றித் தர்மங்கட் கைக்கியமின்றாம். தர்மம் அநித்தியமாயவிடத்து தர்மி நித்தியமா யிருத்தல்கூடும். நியாய சாஸ்திரத்திலும், பிருதிவி பரமாணுவின் குணங்க ளநித்தியமாயினும், குணியாய பரமாணு நித்திய மென்றே யொப்பினர். விசேஷணமாய அந்தக்கரண ஆபாசமும், மாயை பிரதிவிம்பமும், விசேஷியமாய சேதனத்தின்கண் ஔபாதிகமாய்த் தோன்றி பரஸ்பரம் விரோத தர்மமுடையனவாய், ஐக்கியமுறுமையின், விசேஷியமாய சேதநம், விசேஷணங்க ளொழிந்துழி, பேதத்தினை யுண்டாக்குந் தர்மமின்றி நிர்த்தர்மியாயிருத்தலின், ஐக்கியமுறு மென வுணர்க. இதன் சார்பான கண்டனங்கள் "பேத வாத திரஸ்காரம்" என்னும் நூலில் விரிவாயிருத்தலின் ஆண்டுணர்க.

மாணாக்கர்கட்கு அறிவுறுத்தற்குச் சீவன் முத்தித்தசையில், பிரமஞானிகள் பிரமத்தை யநுபவிக்கின்றார்கள் என்று கூறியிருத்தலை

யுணராது, "அநுபவிக்கின்றவர் யார்? அநுபவத்தைக் கொடுக்கின்றவர் யார்?" என்று கடாவுகின்றார். ஒருபொரு ளிருக்கு மிடத்தில், செய்தலும் செய்வித்தலு முளவாமோ?

நம் நண்பர் ஒருநிமித்தத்தால் தந்தலையில் மண்ணைவாரிப்போட்டுக் கொண்டாரென்று வைத்துக்கொள்வோம். அக்கா விவரை யொருவர், உங்கள் தலையில் மண்ணைவாரி யார்போட்டது என்று வினவின், நானே மண்ணைவாரித் தலையிற்போட்டுக் கொண்டேனென்று சொல்லுவர். போடுவித்தார் யார் எனில்? அப்பொழுது என்னுத்தரம் பன்னுவர்? மௌனஞ் சாதிப்பர். அக்கா லொருவரும் போடுவிப்பா ரிலராகலின், இருவ ரிருக்குமிடத்துச் செய்தலுஞ் செய்வித்தலுமுளவாமேயொழிய வொருவ ரிருக்குமிடத்து இன்றாம்.

"இருவர்கூடுங் கலப்பிலேயேதான் இன்பாநுபவம் உண்டென்பதே யுலகமுணர்ந்த வுண்மை" என்றார். உலகத்திலுள்ள சிலர் இருவர்கூடுங் கலப்பில் இன்பமென் றுணர்ந்தாரே யன்றி, நண்பர் ஒருவர் மாத்திரமாயிருந்து கலப்பின்றி யநுபவிப்பதே யின்பமென் றுணர்ந்தாரென்பதை யறிவிக்கவே யிவ்வாறு பொறித்தனர். இருவர்கூடுங் கலப்பிலேயே யுலகத்திலாநந்தம் உளவாமேல், நம் நண்பர் ஒருவராயிருக்கின்றமையின், ஆநந்தமின்றித் துக்கியாயிருப்ப ரென்றுணரலாம். அன்றன்று, யாம் தவசிப்பிள்ளையோடிருவராக இருக்கின்றே மென்பரேல், அவ்வாநந்தத்தைத் தவசிப்பிள்ளையோடு கலந்து அநுபவிப்பர்போலும்! உலகத்தில், இராண்டதிபதிகள், வீட்டிற்கிராண்டிஜமான், ஊரிலிரண்டு கக்ஷி, தேசத்திலைக்யமின்றி யிருபகுதிப் படுந்தன்மை, ஒரூரி லிரண்டு வித்துவான்கள், எனப் பற்பல இருபகுதிக ளிருக்குமாயின் கலாம் விளைகின்றதென்ப துலகப் பிரசித்தமான விஷயம். அதனை யுணராது இருவராயிருக்கின் ஆநந்த முண்டென்று மருண்டு வரைந்தார். இருவர்கூடுங்கலப்பிலேயேதான் இன்பாநுபவம் உண்டென்பதை மாற்றித், துன்பாநுபவ முண் டென்பதே யுலக முணர்ந்த வுண்மை யென்று படித்தலே சாலச் சிறந்ததாம்.

"இதற்கு ஸ்திரீ புருஷ ரிருவர் சேர்ந்தநுபவிக்கும் சிற்றின்பத்தையே உவமையாக வேதாந்த நூலெல்லாங் கூறுதலுங் காண்க." என்றார்.

வேதாந்த நூல்களில் விஷயாநந்தம்போன்று என்று ஆநந்தத்தினை ஒருபுடை யுவமை கூறியிருக்கின்றதே யன்றி, இருவர்கூடுங் கலப்புத்தொழிலினை யுவமை கூறவில்லை. உபமான உபமேயங்களின் லக்ஷணந் தெரியாதவிவர், இங்குக் கூறியாங்கே, வேதாந்த சாஸ்திரங்களையுந் தமது சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்தார் போலும். பிரமாநந்தத்தினை யிவ்வாறென்று கூற முடியாததற்கு உவமையாக விஷயாநந்தத்தினை யிவர் நூலினும் எமது நூலினும் பன்முறை பறையறைந்

திருக்கக் கூடுங்கலப்பிற்கு ஸ்திரீ புருஷர்களின் கலப்பு உவமையென்று, தான்தோன்றித் தம்பிரானுயக் கூறினர். நமது நண்பரது நூலில், குயவனை ஈஸ்வரனுக்கு உவமையாகக் கூறியிருக்குமிடத்தினும், குயவன் ஈஸ்வரன், பரிச்சின்னனுயும், கிஞ்சிக்ஞனுயும், சரீரியாயும், உளனென்பதற்கு உவமையென்று கொள்வரேயன்றி, நிமித்த காரணனுய் உளனென்பதற்கு மாத்திரம் உவமை யென்று மறந்துங் கொள்ளார். கொள்வாராயின், இவர் வாக்கியம் பொய்க்கு மன்றே. இன்னதற்கு உவமை வேதாந்த சாஸ்திரத்திற் கூறியிருக்கின்றதென்றுணரும், உரனிலாவிவர், எமபுரஞ் செல்லவிருக்கும் அற்பக்காலத்தினையும், சும்மாவிருந்து கழிக்காது, வேதாந்திகளோடு வீண்வாதந் தொடுக்க விரும்புகின்றது விந்தையினும் விந்தையே. வேதாந்தத்தின் நறுமணக்காற்று, உலகெங்கும் வீசவேண்டுமென்று கருதி வாதஞ்செய்ய நினைப்பினு நினைப்பர். பெரிய பொருளுக்குச் சிறுபொருளை யொருபுடையொப்புக் கூறுவதேயன்றி, யெல்லாவற்றானும் ஒப்புடைப்பொருளை, உவமை கூறுவதன்றாம். சாதிரிசியத்தின் இலக்கணமும், அநேக அவயவங்களின் சேர்க்கையென்றே கூறியிருக்கின்றது. 'சந்திரனைப்போன்று முகம்' என்று கூறுமிடத்து, சந்திரன் பௌர்ணிமியன்று இரவில் பொருள்களை விளக்குவதுபோன்று ஸ்திரீகளினது முகமும் அமாவாசையன்றிரவு இருட்டில் பொருளை விளக்கின்றி விளக்குமென்பதற்கு உவமானமன்று. பின்னையோ, சந்திரனைப் பார்த்தவுடன் சந்தோஷ முதலியன வுண்டாவன போன்று ஸ்திரீகளின் முகத்தினைப் பார்த்தவுடன் சந்தோஷ முதலியன வுண்டாமென்பதற் குவமையாம். இனி யெழுதுங்கால் சற்குருவைச் சரணாகதியாகவடைந்து, சாதந சதுட்டயங்கள் வரப்பெற்று, சாஸ்திரங்களை சாவதாந மநதுடன், சிரவணஞ்செய்து, பொருளைத் திரித்துணராது, செவ்வனே யுணர்வதாகிய மநநஞ்செய்து, அதனையே தைல தாரைபோன்று நிதித்தியாசனமுஞ்செய்து, பின் வரைவாராக! இவ்வாறு செய்யாது, இனியும் முன்பின் பரியாலோசனையின்றி வரைவரேல், காரைமாநகரி லுள்ளார் காரியுமிழ்வதற் கிலக்கியமாவர்.

"ஒருவர்மாத்திர மின்புறுவதெப்படி" என்கின்றனர். இவர் கருத்து ஸ்திரீ புருஷர்களிருவருங் கூடியிருந்தா லின்பமுண்டாமென்பதாம். இன்பமென்னும் சொற்குப் பொருள் விஷயாநந்தமென்றே கொண்டனர் போலும். பிரமசாரி, சந்நியாசி, வாநப்பிரஸ்தர், விதுரர், விதவை முதலியோர்கள், ஒருவராய்த் தனித்திருத்தலின், அவர்கட் காநந்தமின்றென்று கொள்ளவேண்டிவரும். அவர்களே சதா பரமேஸ்வரத் தியானியா யிருத்தலின் ஆநந்தமுடையோரென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. அவர்கட் காநந்த மின்றென் றிவரொப்புவரேல், விதுராராயரது "சோமசுந்தர மாலைக்கு"க் கண்டன மெழுதுங்கால், துக்கியாய சொக்கலிங்கச் செட்டியாரெனப் பட்டங்கொடுத்து எழுதவேண்டிவரும்.

வரவே இவர் துவேஷத்தோடு கூடிச்செய்த சிவபூஜையும் நிஷ்பிரயோ
சனமாய் முடியுமென வுணர்க. உலகத்திலும், வியவகாரமுடையோர்
"ஒருவருமின்றி யிதுகாறும் சித்தவிசிராந்தியாய் சௌக்கியமாயிருந்
தேன்" என்று ஒருவரா யிருத்தலையே சுகமென்று கருதுகின்றனர்.
பின்னர் பற்பல வியாவகார நிமித்தமாய்ப் பலர்வந்து கூடுங்கால், கஷ்டப்
படுத்துகிறார்களென்று அவர்மீது வருத்தமுற்று எப்பொழுது அகலுவ
ரென் றெதிர்பார்க்கின்றனர். இதனாலும் ஒருவருக்கே யாநந்த முண்
டென்பது பசுமரத்தாணியாம்.

"இவர்களும் கூடஸ்தன் பிரமம் என்கின்ற இருபொருளுண்டெ
னக்கொண்டே, கூடஸ்த பிரம ஐக்கியம் கூறுகின்றார்கள். இதனால் அக்
கூடஸ்தன் பசுத்துவ நீக்கத்துச் சிவப்பேருற்ற சீவான்மாவே யென்ப
தும், பிரமம் அவனுக்கின்பங் கொடுக்கின்ற பரமான்மாவென்பதும் விள
க்கமாகின்றது." என்றார்.

ஈண்டு "ஆகின்ற சோயம்" என்னும் திருமந்திரச் செய்யுளை
நினைப்பாராக. "அக்குழையன் இவனே" என்புழி முன்னர்ப் பார்த்த
குண்டலமுடைய புருடனை, பின்னர், குண்டலமின்றி யொரு புருடன்
பார்ப்பானாயின், அவனுக்கு குழையன் வேறு இவன் வேறு என்றுண்டா
யிருக்கு மயலை நிவிர்த்திப்பான், உண்மையுணர்ந்த புருடன், "அக்கு
ழையன் இவனே" யென்று கூறுவனாயின், அவ்விடத்து, குழையன்
என்னும் புருஷனொருவனும், குழையின்றிய இவனே யென்னும் புருட
னொருவனும், என இருபுருட ரிருக்கின்றனரா? இலரே. குழையாகிய
வுபாதியினால், வேறுபோற் றோற்றிய பிராந்தியை நிவிர்த்தித்ததேயன்றி
வேறின்றாம். அஃதேமான, கூடஸ்தனென்றும், பிரமமென்றும், நம்
நண்பரைப்போன்றும், நண்பரது புத்திரனைப்போன்றும், கண்டப்பொரு
ளா யிரண்டிலவாம். ஒரே ஸ்திரீக்கு, மகளென்றும், மனைவியென்றும்,
மாதாவென்றும், மாமியென்றும், மதினியென்றும், உபாதியின் வயத்
தால் பலபெயர்கள் வருவதுபோன்று, ஒரே சேதனத்திற்கு, வியாபகத்
தன்மையாற் பிரமமென்றும், அந்தக்கரண வுபாதியால் வரையப்பட்டிருத்
தலிற் கூடஸ்தனென்றும், உபாதியால் வந்த இருபெயரேயன்றி, உண்
மையி லிருபொருள்க ளிலவாம். உண்மையி லிருபொருளிருந்து, அவற்
றிற் கைக்கியமாய சையோக சம்பந்தத்தினைக்கூறின், மோக்ஷம் மீண்டும்
பிறப்புடை மோக்ஷமாம். சையோகம் அவ்வியாப்பிய விருத்தியாயிருந்து
அநித்தியமா யுளதாகலின், ஒருபொருளிற்கு, பிராந்தியினாற் றோற்றிய
இரண்டாந்தன்மையினை நிவர்த்தித்து, ஒன்றாந்தன்மையினைத் "தத்துவ
மசி" மஹாவாக்கியம் கூறுவதேயன்றி, நண்பரது கூற்றுப்போன்று,
பிணைத்துவைத்திலவாம். சையோக சம்பந்தத்தினால், பிணைத்திருந்
தமையினன்றே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மீண்டும் பிறப்புற்றனர். இவ
ரது மோக்ஷம் மீண்டும் பிறப்பைக்கொடுக்கும் மோக்ஷமாகலின், இஃ
திவர்க் கிழுக்கின்றிப் பூஷணமே யாம்.

"கூடஸ்தன் சீவான்மாவே" என்றனர். தேற்றேகாரங்கொடுத்து
வரைந்த இவரது புத்தியே புத்தியாம். கூடஸ்தன் என்னுஞ் சொற்குப்
பொருள், முன்னமே விளக்கியிருக்கின்றாம். "ஆரியன்" என்பவரால்
"செந்திநாதையருக் கெழுதப்பெற்ற பேதவாததிரஸ்காரத்தின்" கண்
ணும் பரக்கக் காணலாம். "பிரமம்" என்னுஞ் சொற்குப் பொருளும்
முன்னர் யாம் விளக்கினம். பேதவாததிரஸ்காரத்தின் கண்ணும் விள
க்கி யிருப்பது கண்டமைவாராக. வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கூறுங் கூடஸ்
தன் பிரமம் என்பதன்பொருளை வேதாந்தப் பெரியாரிடத்துக் கேட்டுத்
தெரிந்துகொண்டாயினும் வரைந்தாரா? அங்ஙனஞ் செய்யாது, தம்மைச்
சர்வஞ்ஞராகமதித்து, தம்மினத்தவர் கூறும், புன்மொழிகளை மெய்ம்
மொழிகளாக நம்பி, கூடஸ்தன் என்பதற்குச் சீவான்மா என்றும், பிர
மம் என்பதற்குப் பஞ்சகிருத்திய பரமேஶ்வரனென்றும் வரைந்தனர்.
அதிலும் ஒரு சூதுசெய்து, "விளக்கமாகின்றது" என்று வரைந்தார்.
ஞானமாகிய விளக்குடையார்க்கு விளங்குமே யன்றி, அஞ்ஞானமாகிய
இருட்டுடைய இவர்க்கு விளக்கமாங் கொல்லோ! விளங்காது! விளங்
காது!

"இனிச் செய்யும் செயலெல்லாம் வியவகாரம். அச்செயல்களின்
பலனை முடிவில் அநுபவிப்பதே பரமார்த்தம் என்பது யாவருக்குஞ் சம்
மதமே. விவகாரத்திற் செய்வனவெல்லாம் பொய்யானால், முடிவிலநு
பவமும் பொய்யன்றி மெய்யாகுமா? முடிவிலநுபவத்திற்கு மோசமாக
விவகாரச் செயல்களைப் பொய்யென்பதென்னையோ?" என்றார்.

விவகாரம் பொய்யானால், அதன் பலன் மெய்யாகாதென்று மிகவும்
வற்புறுத்துகின்றார். "பிஷ்டபீஷண நியாயம்"போன்று, கூறியது
கூறல் இவர்களது குலதெய்வமாம். முன்னருங் கூறியிருக்க ஈண்டுங்
கூறினர். இதனைச் சொற்பன ஸ்திரீ திருஷ்டாந்த முதலியவற்றால்
முன்னர் விளக்கியிருக்கின்றோம். ஆண்டறிந் தமைவாராக. விவகாரம்
பொய்யென்பதற்கு, விவகார காலத்தின்கண்ணே விவகாரம் பொய்
யென்று பொருள்கொண்டனரோ? விவகாரகாலத்தில் விவகாரம் பொய்
யன்றாம். பரமார்த்தகாலத்திலேயே விவகாரம் பொய்யாம். சொற்ப
னம் பொய், சாக்கிரம் பொய்யென்றால், சாக்கிரகாலத்திற் சொற்பனம்
பொய்யென்றும், சொற்பனகாலத்தில் சாக்கிரம் பொய்யென்றும் அவ்
விரண்டும் சுழுத்திகாலத்திற் பொய்யென்றும், அம்மூன்றும் துரியகாலத்
திற் பொய்யென்றும் பொருள்கொள்க. இவ்வா றன்றித் தம் மனம்போன
வாறு பொருள் கொள்ளற்க.

"ஒருவன் ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொள்ளச் செய்யு முய
ற்சி சடங்கு முதலிய எல்லாம் விவகாரமே; அதற்குப் பரமார்த்தம் அப்
பெண்ணைக் கலந்து அநுபவித்தலேயாகும். ஒருவன் பசியை நீக்கிக்
கொள்ளச் செய்யு முயற்சி சமைத்தல் முதலிய செயல்கள் விவகாரம்;

அதற்குப் பரமார்த்தம் அதனையுண்டு இளைப்பாறும் அநுபவமேயாகும்.
ஒருவன் நிலத்தைச் சீர்திருத்தி நெல்லை விதைத்துச் செய்யுஞ் செயல்கள்
விவகாரம் ; அதற்குப் பரமார்த்தம் முடிவில் அப்பலனைப்பெற்று அநு
பவித்தலேயாகும். இவை போல்வன பல" என்றார்.

விவகாரத்திற்கும் பாரமார்த்தத்திற்கும் உள்ள பேதத்தைத் தெரி
ந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் யாவரும் நம் நண்பரிடத்திற்றான் செல்ல
வேண்டும். "ஒருவன் விவாகஞ்செய்துகொள்ள முயற்சித்தலும், பசியை
நீக்கிக்கொள்ள முயற்சித்தலும், நெல்லை விதைக்க முயற்சித்தலும், விவ
கார"மென்கின்றார். "அப்பெண்ணோடு மைதுனித்தலையும், உண்டு
இளைப் பாறுதலையும், நெல்லைப்பெறுதலையும் பாரமார்த்தம்" என்கின்
றார். நடுநிலையோரே! கவனித்துப் பாருங்கள். நண்பர் கூற்றுப்படி வியா
வகாரிகம் பொய்யும் பாரமார்த்திகம் மெய்யுமாம். கூறிய திருஷ்டாந்தத்
தில், மெய்ப்பொருளென்றும் பொய்ப்பொருளென்றும் வேறுபாடின்றே?
யாவும் வியாவகாரிகப் பொருளே ! அதன்கண் எவ்வாறிருவித கற்பனை
செய்தனர்? சிருஷ்டிகாலத்திலுண்டாய், முத்திகாலத்தில் நசிக்கும்
பொருளை வியாவகாரிகப் பொருள் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.
அப்பொருள்கள் பிரமஞானத்தினல் நசிப்பனவாம். சிருஷ்டிக்கு முன்
னும், பிரளயத்தின் பின்னும், முத்திகாலத்திலும், உள்பொருளை பார
மார்த்திகமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அப்பொருள் நிர்க்குணப்
பிரமமொன்றேயாம். பிரமஞான மின்றி, வஸ்துவின் யதார்த்த வுணர்ச்சி
யால் நசிக்கும் பொருள் பிராதிபாஸிகப் பொருளாமென்று சாஸ்திரங்கள்
கூறுகின்றன. இவ்வாறுய பேதமுணராது வீண்வாதந்தொடுத்து வீண்
சிரமப்பட்டார். ஒருவன் மலடிக்கு மக னுள னெனக் கூறின், அக்கூற்
றை, வியாவகாரிக மென்றும், அதனல் மலடிக்கு மக னுள னென்ன வுண்
டாய சாப்தபோதத்தினைப் பாரமார்த்திக ஞானமென்றும் கொள்ளினும்
நம் நண்பர் கொள்வர். சாஸ்திர முணர்ந்தா லன்றோ விரோதந் தோற்
றும். சாஸ்திர ஞானமிலார்க்கு விரோதந் தோற்றுவ தியாங்ஙனம் ?

"இச்செயல்க ளில்லையாஞ லந்தந்த அநுபவம் வாய்ப்பதெப்படி ?
இதுபோலச் சீவர்களாகிய கூடஸ்தர்கள், சிவமாகிய பிரமத்தைச் சேர்ந்
தநுபவித்தற்குச்செய்யும் சரியை கிரியாதி செயல்களு மெய்யாயுள்ளன
வே. பரமார்த்தாநுபவமு மெய்யாயுள்ளதேயென்று கொள்ளும் பொருத்
தம் இவர்களுக்கு விரோதமாய் விபரீதவினைவைச் செய்வதென்னையோ ?
விரிப்பானேன் ? நிற்க" என்றார்.

இதுவும் முன்னர்க் கூறியதனையே "வெள்ளரிப்பழத்துக்குப் பூண்
கட்டியது போன்று" கூறுகின்றமையின், கூறியது கூறலென்னும் குற்ற
மடையாது விடுத்தாம். இதற்குச் சமாதானம் முன்னர் வந்துழிக்கண்
டுணர்க.

"இனி ஆதிசங்கராசாரியரும் ஆரம்பத்தில் அகம்பிரம மார்க்கத்தி
னின்று, பின்பு நீலகண்ட சிவாசாரியரால் தெளிந்து சிவதீக்ஷாதிபெற்
றுச் சைவராய் வாழ்ந்தனர். அது அவர் செய்துள்ள நூல்களாலும், சந்
திரமௌளீசுர பூஜாதியாலும் தெளியலாம்" என்றார்.

ஸ்ரீமந் மஹாதேவ அநுக்கிரக லீலாவிக்கிரகமாகிய சங்கராசாரிய
சுவாமிகள், நீலகண்ட சிவாசாரியரிடத்து சிவதீக்ஷை பெற்றார்களென்று
வரைந்தார். அங்ஙனம் அவரிடத்துத் தீக்ஷைபெற்றார்க ளென்பதற்குப்
பிரமாணமெங்குளது? பிரமாணமின்றிப் பொய்புகலுவதி லிவரே சமர்த்
தராவர். நீலகண்ட சிவாசாரிய ரெத்தன்மை வாய்ந்தவர் ? கோகரணத்
தில் வைதிக பிராமண குலத்திற் சனித்து, கிரகஸ்தரா யிருந்து, சகுண
பரமாகப் பிரம சூத்திரத்திற்குச் சாமானிய பாஷியமியற்றி வாழுநாளில்
சங்கரபூஜ்ய பகவத்பாதாசாரிய சுவாமிகள், திக்குவிஜயத்தின் பொருட்டு
கோகரணஞ் சென்றிருக்குங்கால், வாதஞ்செய்து ஸ்ரீ சங்கரமூர்த்தியிடத்
துத் தோல்வியுற்று, தமது சிஷ்யருடன், எமது லோக குருநாதனுக்கு
மாணுக்கராயினரென்று சரித்திரமிருக்க, மாறாய் சிவரகஸியம் நவமாமி
சம் 16-வது அத்தியாயத்தில் 61 சுலோகங்களால், பரமேஸ்வரன் பார்வ
திக்கு நாமே ஸ்ரீ சங்கரன் என்னும் பெயரோடவதரித்து, பேதவாதிக
ளைத் தொம்சம்செய்து, அத்வைதத்தை நிலைநாட்டுவோம் என்று பலவாறு
புகழ்ந்து கூறியிருக்கும், ஸ்ரீமத் சங்கரபூஜ்ய பகவத்பாதாசாரிய சுவாமி
கட்கு, ஜீவர்களுள் ஒருங்குவைத் தெண்ணத்தக்க நீலகண்ட சிவமென்
பார், தீக்ஷைசெய்தற்கெவ்வா றருகராவர் ? இன்னும் நீலகண்ட சிவமென்
பார், வேதாந்தத்தை யொருபுடை யொப்பினவராயிற்றே ! நண்பர் கருத்
துப்படி அவர் தமதாசாரியராய, ஸ்ரீமத் சங்காராசாரிய சுவாமிகளுக்கு
தீக்ஷை செய்வரா? அவர் நண்பருக்கு நேர்விரோதியுமாவரே ! நண்
பரோ ஈஸ்வரன் கேவலம் நிமித்தகாரண னென்பவர். அவரோ, ஈஸ்
வரன் அபின்ன நிமித்த வுபாதான காரண னென்பவர். இவரோ
ஆண்டானடிமைத் திறங்கூறி மோக்ஷதசையில் இரண்டும் ஸ்திரீபுமான்
போன்று சையோகித்திருப்ப தென்பவர். நீலகண்டசிவமோ ஐக்கிய
வாத சைவமென்னுஞ் சிவாத்வைதங்கூறுபவர். இவ்வாறு இவருக்கும் நீல
கண்ட சிவத்திற்கும் முழுவிரோதமாய்ப் பற்பல விஷயங்களுள்ளன. நீல
கண்டசிவங்கூறும் இவ்விஷயங்கள் நமக்கநுகூலமாம். இவ்வாறிருக்க
தீக்ஷைசெய்தாரென்று பொய்ம்மொழிபுகன்ற மகாபாதகத்திற்கு என்ன
பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்வாரோ ? சிவாவதாரமாகிய சிவத்திற்குச்
செய்த பாபத்திற்குப் பிராயச்சித்த மில்லையென்றே, பிராயச்சித்தம் விதி
க்கு நூல்கள் விதிக்கின்றன. சிவத்துரோகியுங் குருத்துரோகியுமாகிய
இவரைக்காண்டலுந் தகாதாம். இவரெழுதியதுபோன்றே "இவரும்
இவர் மதத்தினராய சிவஞானசுவாமி, சென்னிநாதையர், ஆறுமுகநாவலர்,
அம்பலவாணநாவலர், சத்தியோஜாதசிவாசாரியர் முதலியோர்கள், ஸ்ரீ
ரங்கத்தில் இராமாநுஜாசாரியார் பரம்பரையிலுள்ள குருமார்களால்,

வைஷ்ணவதீக்ஷை செய்யப்பெற்று, பரம்பரை வைஷ்ணவரானார்கள். இஃது அவர்களது நூல்களாலுணரப்படும்'' என்று யாம் எழுதின் ஒப்பு வரா ? ஒப்பாரன்றோ ? அதுபோன்றே, நாம் பொய்ம்மொழி புகலலாமா என்ற அறிவு அற்பமேனும் வேண்டாமா ? பாபங்களிலெல்லாம் பொய் புகல்வதே மகாபாவமென்று சாஸ்திரங்கள் புகல, அதனையுணராது இவரும் இவர் மதத்தினருங் குலத்தொழிலாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள். என் செய்வார்பாவம் ! ஊழ்வினை யாரை விட்டது ?

இன்னும் ஒருவிந்தையைப் பாருங்கள். "அது அவர் செய்துள்ள நூல்களாலும் தெளியலாம்'' என்றார். இதுகாறும் ஸ்ரீரங்கம் வாணீவிலாஸ பிரஸில் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் செய்ததாக அச்சுவாகனமேறியிருக்கும் 115 கிரந்தங்களுள், "நாம் நீலகண்ட சிவத்துக்கு மாணாக்கராகி, சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டோம்'' என்று பிரமாணமிருப்பின் எடுத்து வரைவாராக ! பிரமாணங்களை வரையாது கட்குடியன் போன்று, கண்டபடியெல்லாங் கனைப்பது கற்றார்க் கழகன்றாம். "அது அவர் செய்துள்ள நூல்களாலுந் தெளியலா''மென்று எழுதிவிட்டால், வேதாந்திகள், மௌனமுற்று ஒப்புவரென்று வரைந்தனரோ ? இவ்வாறாய கண்டனங்கள் வருமென்று முன்னரே யுணர்ந்திருப்பாராயின், இங்ஙனம் வரையாதிருந்திருப்பர். வரைந்தபின் இவர் குட்டெல்லாம் நடுத்தெருவிற்கு வந்துதானே தீரவேண்டும்.

"வியாசரும் அகம்பிரமச் சார்பின் மதிமயங்கி நாராயணனே பரம்பொருளென்று, விசுவநாத சந்நிதியில் பொய்கூறிக் கை தம்பிக்கப்பெற்று அந்நாராயணரே வந்து பணிந்து பிரார்த்தித்து வேண்டிப்பெற்ற விசுவநாதர் திருவருளால், தம்ப நீங்கப்பெற்றுச் சைவரேயாகி யுய்ந்தனர்'' என்றார்.

ஸ்ரீ வியாசபகவான் சைவராகி ஆண்டானடிமைத் திறங்கொண்டுய்ந்தார் என்பதற்கு, புராணங்களில் பிரமாணமுளவோ ? வியாசபகவானே யெழுதி யிருக்கின்றனரா ? அங்ஙனமிருப்பின், தம்பையாப்பிள்ளை யென்னும் சுதேச இயற்பெயரினை யுடைய் சுவாமிநாத பண்டிதரென்பார் ஸ்ரீ வேதவியாச பகவானை அடங்கன் முறையின் முகவுரை முதலியவற்றில், "மருளர்'' என்று பலவாறாக நிந்தித்து எழுதுவரா ? நண்பர் கூறியாங்கு சைவரா யிருப்பின் சிவஞானசுவாமி யென்னும் தம்பிரான் தமது பேருரையின்கண் ஸ்ரீ வியாசபகவானை, ஒருமைச் சொல் முதலியவற்றாற் பலவாறு நிந்திப்பரா ? இவர் மதத்தினர் பலரும் ஸ்ரீ வேதவியாச பகவானை வாய்கொண்டமட்டுந் திட்டுபவராகவின், இவர் மதத்தினர் கொள்ளாத புதுக்கற்பனையினை யிப்பொழுது நண்பர் கற்பிக்கின்றார். பிரமசூத்திரத்தினை யிவர் அகம்பிரம நூலென்கின்றனர். நம் நண்பர் குலகுருவாய செந்திநாதையர் அதனைச் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரமென்கின்றனர். இவ்விருவர் கூற்றில் எவர் கூற்றுக்

கூறு கூறாமோ ? அறிஞர்கள் உணர்தற்பாலதே. இப்பிரம சூத்திரத்திற் கங்கியமாக அகம்பிரமச் சார்புடையநூல் ஸ்ரீ வேதவியாச பகவான் செய்திருப்பாராயின் அதனை வரைவாராக ! செந்திநாதையரோ ஸ்ரீவியாச பகவானை எக்காலுஞ் சைவசித்தாந்தியே யென்கின்றனர். நண்பரோ முன்னர் வேதாந்தியாயிருந்து, பின்னர் சைவசித்தாந்தியாயின ரென்கின்றனர். எப்பொழுதுஞ் சைவசித்தாந்தியா யிருந்திருப்பாராயின், பிரமசூத்திரமொன்றே போதியதாயிருக்க வேறு பேருரைகளியற்றவேண்டிய ஆவசியகமின்றாம். வேறுரைக ளியற்றி யதனானே வியாசபகவானியற்றிய பிரமசூத்திர முதலியன, சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுடையனவல. வைதிகராய வியாசபகவான் அவைதிகமாய சைவசித்தாந்தத்தைக் கொள்வரா ? ஸ்ரீ வியாசபகவானென்னும் பெயருடன், ஒன்பது பேர்கள் அவதரித்தனரென்று பாகவதம் கூறுகின்றது. நம் நண்பர் கூறியாங்கு சைவராக வாழ்ந்திருப்பின் எந்த அவைதிகக் குருவினிடத்துத் தீக்ஷைபெற்று, எந்த அவைதிக சாஸ்திரத்தினை, எந்தவூரில், எந்தக்குருவினிடத்துப் பாடங்கேட்டு, அவ்வாறநுட்டானஞ் செய்தனர்? இவற்றையெல்லாம் வரையாது, வீண்வெற்றுரையாகச் சைவரேயாய் வாழ்ந்தனரென்று, பிரமாணமின்றி வரையின் யாவருடன்படுவர்? யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரும், தமது பிரசங்க ஆரம்பத்தில், "சங்கரன் உலகைக் கெடுத்தான். வியாசன் வீண்வாதந்தொடுத்து வேதமுதலியவற்றைக் கெடுத்தான்'' என்று பலவாறான நிந்தை மொழிகளைக் கூறுவரா ? அவர்களெல்லாரும் "அத்வைதி'' யென்று ஸ்ரீ வேதவியாசபகவானை யொதுக்கி யிருக்க அவர்களைப்பார்க்கிலும் கூரியபுத்தியுடையவராகவின், நம் நண்பருக்குச் சைவசித்தாந்தி யென்று தோற்றியது போலும்.

"ஸ்ரீராமர் பாலியத்திலே பிரபஞ்சத்தில் விமுகராய், ராஜபாரம் வகிப்பதில் நோக்கமின்றிச் சன்மார்க்கோபதேச விருப்புற்றுக் கிடைக்கப் பெறாமல், எப்பொழுதுந் துக்கமுற்றிருப்பது நோக்கித் தசரதர் வேண்டுகோளுக்காகவே, வசிட்டர் வந்து, (இந்திரனுக்கு அவன் பருவ நோக்கித் தமக்குக் கருத்தில்லாத "மங்கை மாரிடத்தின்பமே யின்பம்'' என்பதாதியான காமநூற் போதனை செய்த வியாழ பகவான் போலத்) தமக்குக் கருத்தில்லாதி, நாம் பிரமமென்னும் போதனைசெய்து, ராஜபாரம் வகிக்கும்படி யேவினராயினும், ராமர், பின்னர் அகஸ்தியராதியராற் சைவோபதேசம் பெற்றுச் சிவலிங்க பூஜாதிகள் செய்து சைவராகியே வாழ்ந்தனர்'' என்றனர்.

வசிட்டர் தமக்குக் கருத்தில்லாத "நாம் பிரமம்'' என்னும் போதனை செய்தனரென்றார். ஸ்ரீ வசிட்ட பகவான், தாமியற்றிய நூல்களிலெவ்விடத்தேனும், நாம் பிரமமென்னும் வேதாந்தமார்க்கம், உடன்பாடல்லவென்று கூறியிருக்கின்றனரா ? அங்ஙனங் கூறியிருப்பின் அவ்வாக்கியங்களை யெடுத்து வரைய அஞ்சுவானேன் ? தமக்குடன்பாடில்

லாத வேதாந்தத்தினை யுபதேசிப்பாராயின், அவரைப் பெரியாரென் றியாவர்கொள்வர்? உண்மையுரைப்போர் பெரியாராவரே யன்றிப் பொய்கூறுவார் ஒருபோதும் பெரியராகார். ஸ்ரீ ராமபிரானை ராஜரீகப்பற்றுடையவராக்கும்பொருட்டு, யான் வேதாந்தத்தினை யுபதேசித்தேனென்று யாண்டேனும் ஸ்ரீ வசிட்ட பகவான் கூறியிருக்கின்றனரா? அங்ஙனமின்றே! ஸ்ரீ ராம மூர்த்தியும், ஸ்ரீவசிட்ட பகவா னுபதேசித்த வேதாந்த மார்க்கம், உண்மையான மார்க்க மன்மையின், நான் சைவசித்தாந்த மார்க்கத்தைக் கைக்கொள்கின்றேன் என்று, எந்த நூலிலேனும் வரைந்திருக்கின்றனரா? இன்றே! இவ்வாறவர்களது பிரமாண வாக்கியங்களின்றி இவரினத்தவர்கள் பரம்பரையாகக் கூறிவருங் கற்பனைக் கதையைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு வரையின் அங்கீகரித்தலேலுமோ? ஏலாது! ஏலாது! வாசிட்டத்தினையும் மஹா ராமாயணத்தினையும் நன்காராய்ந்திருப்பின் இவ்வாறு வரையார்! வரையார்! இதனால் ராமதாபநீயம்முதலிய வுபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் பரம அத்வைத சித்தாந்தத்தினை ஸ்ரீராமபிரான் கைக்கொண்டிருந்தனர் என நாட்டியதாம்.

“ அர்ச்சுநர் யுத்த பூமியிலே கொலைப்பாவத்துக்கஞ்சி, வில்லையுங் கைவிட்டு நின்றதுகண்டு, சமயோஜிதமாகக் கண்ணபிரான் நாம் பிரமமென் றுபதேசித்த போதனைபெற்று, அக்கொலைத் தொழிலைச் செய்தாராயினும், அவர் நான் பிரம்மமென்னும் ஆபாசநிலையைச் சிறிதுங் கொள்ளாமற் சிவபூஜையே செய்து சைவராயே வாழ்ந்தனர் ” என்றார்.

யுத்த பூமியில் அர்ச்சுனன் கொலைசெய்தற்கஞ்சி, வில்லைவிட்டு நிற்குங்கால் கண்ணபிரான் நாம் பிரமமென்று சமயோஜிதமாய் உபதேசித்தார் என்றார். ஸ்ரீ கண்ணபிரான் சமயோஜிதமாய் யாவரையுங் கொல்லும்படி யுபதேசித்தனரா? இன்றே! கொல்லப்படுவன சரீரங்களே யன்றி ஆன்மா வலவென்றும், கொல்வனவும் சரீரங்களேயன்றி ஆன்மா வலவென்றும், பிறத்தலிறத்தல் உடம்பிற்கேயன்றி ஆன்மாவிற்கின்றென்றும், நம் நண்பர் மதத்தினரும் உடன்பட்ட யதார்த்த நிலையினை யுபதேசித்து, அவருக்கிருந்த மயலை நிவர்த்தித்தனரேயன்றி, வேறின்றாம். அத்வைத நூல்கள் கொலை நூலகளென நண்பரது கருத்தேபோலும். அத்வைத வுபதேசம் பெறுபவர்களெல்லாங் கோறல் செய்பவரெனக் கருதுகின்றார். நம் நண்பரிடத் துபதேசம்பெற்று, சிற்சில புஸ்தகங்க ளச்சிடப் பொருளுதவிய மாணாக்கர்கள், ஆறுமாதம் மாமிச பக்ஷணிகளாயும், ஆறு மாதம் அமாமிச பக்ஷணிகளாயும் இருக்கின்றார்களென்பதை யுணர்ந்து, அவர்களை அக்கொலைப் பாதகத் தொழிலினின்றும், நிவர்த்திப்பிக்காதிருக்கும், இவரே கொலைசெய்யும்படி யுபதேசிக்குங் குரவராவர். முக்காலமுணர்ந்து, விஸ்வருப தரிசனங் காண்பித்த ஸ்ரீ கண்ணபிரானது உபதேசத்தினை, “ ஆபாச நிலையென்று கருதி சிறிதுங் கொள்ளாது அர்ச்சுனர் வாழ்ந்தாரென்று அபாசச் சொற்புகன்று அவக்கடலில் மூழ்க

ஆசைப்படுகின்றார். ஸ்ரீ கண்ணபிரானை அர்ச்சுநர் தெய்வமாகப் பாவித்திருக்க, அவரதுபதேசத்தினை யாபாச வுபதேச மென்று கொள்வரா? அங்ஙனங் கொண்டிருப்பின், யாண்டாயினும் அவரதுபதேசம் ஆபாசமென்று கூறியிருப்பரோ? அங்ஙனங் கூறாதிருப்ப, நம்மன்பர் ஆருடத்தாலறிந்தனரா? அர்ச்சுநர் எவரிடத்துத் தீக்ஷைபெற்றுச் சைவராய் வாழ்ந்தார்? பிரமாணமின்றி வெற்றுரையாகத் தாமெழுதிய 21 பக்கமுள்ள புத்தக முழுவதும், உலகத்திலுள்ளவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் சைவராய் வாழ்ந்தனரென்று எழுதி முடித்தார். எழுதி முடித்தாராயினும், சமணர் பௌத்தர் முதலியோர்களைச் சைவரென்று கூறாது விட்டதன் கருத்து இன்னதென்று புலப்படவில்லை. அவர்களையுஞ் சைவரென்றே சொல்லிவிட்டால் அறுபத்து மூவரையும், வேதாந்தப் பெரியோர்களையும், வைஷ்ணவப் பெரியோர்களையும், மூர்த்திகளாகச்செய்து ஸ்தாபித்துப் பூஜை செய்துவரத் தாம் விரும்பும் சிவாலயங்களில் இடமின்றிப் போமெனக் கருதியே யொதுக்கினர் போலும்.

“ ராமர் அர்ச்சுநர் இருவரும் அப்பொழுதுகொண்ட நிலைமைநோக்கி, அவர்களை யந்தந்தக் காரியங்களிற் செலுத்துதற்காகவே, வசிஷ்டர் கிருஷ்ணரிருவரும், வாசிஷ்டமும், பகவத்கீதையும் உபதேசித்தார்களன்றி, உபதேசித்த இருவர் கருத்தும், உபதேசம்பெற்ற இருவர் கொள்கையும், அதுவல்லவென்பதை, “ அர்ச்சுநர்க்கு மிராமருக்கு மதிகார மவை நோக்கி யறைந்த நூலின், கருத்தறியாய் ” என்ற மகாராஜா துறவு நூலினாலுங் காணலாம். இந்நூல் நாம் பிரம மென்பவராற் பாராட்டப் பெற்றதே ” என்றார்.

உப்தேசித்தவருக்கும் உபதேசம் பெற்றவருக்கும் உடன் பாடல்லாத ஒரு மதத்தினை யுபதேசிப்பானேன்? அவர்களதனை அங்கீகரித் துடன்படுவானேன்? இதுவே நூல் வழக்கென்பாராயின், நமது நண்பரதாகமத்தினைத் தமது கருத்தின்றியே, யீஸ்வரன் உபதேசித்தாரென்றும், அதனை யிவர் மதத்தினர் உடன்பாடின்றியே வாமாகமம் போன்று உடன்பட்டாரென்றும் பிறர்கூறின் எத்துன்பமுறுவரோ அது போன்று பிறரைப்பழிமொழிகள் நாம் கூறின் ஒப்புவரா வென்று சற்றேனும் யூகம் வேண்டாவோ? இவ்வாறு கூறியதனால் இவர்க்கு என்னைலாபங்கிடைத்தது? இவ்வபிப்பிராயத்தினை விளக்குதற்கு மேற்கோளாகக்கொண்ட மகாராஜா துறவுச்செய்யுள் ஒன்றனையேனும், முன்பின் உள்ளவற்றையேனும் ஆராய்ந்துவரைந்தனரா? “ ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு ” என்னும் பழமொழிப்படி, அவசரப்புத்தியால் விசாரமின்றி “ அருச்சுநர்க்கு மிராமருக்கு மதிகாரமவை நோக்கியறைந்த நூலின் கருத்தறியாய் ” என்னும் இவ்வளவு வாக்கியத்தினைத் “ திருப்பதி யம்பட்டன் போன்று ” பிரமாணமாக எடுத்துக்கொண்டனர். மேல் “ ஞான மொன்றே பிரமாணம், சரிதையது கணக்கன்றாகும், விருத்தம், அறிவாசாரமுடையோனே ஞானி, இல்லோன் விருத்தனாகும், திருத்தமுடன்;

அமைச்ச! இது துணிவென்றே யுட்கொள்வாய், தீரனுகி, " என்றுள்ள வாக்கியத்தினை யெடுத்திருப்பாராயின் தமக்கு அநுகூலமா யிருக்கின்ற தென்பதும், பிரதிகூலமாயிருக்கின்றதென்பதும் விளங்கும். அவ்வளவு தூரஞ்செல்லுதற்கு ஆற்றலற்ற இவர்க்கு முன்பின்னுள்ள விஷயங்க ளெங்ஙனங்கோசரமாம்? முன்பின்னுள்ள சரித்திரத்தின் ருெடர்பினை யாவதுணர்ந்தனரா? உணராது வெற்றுரையாகக்கூறி " வாய்க்கொழுப் புச் சீலையில் வடிந்தது போன்று " என்னும் பழமொழிக்கு இலக்காயினர்.

" நன்மகாராஜன் துறவடைந்து, ஆரண்யத்திற் பிரமாநந்த முற் றிருக்குங்கால், வித்தக னென்னும் மந்திரிசென்று, அரசனைத்தரிசித்து, ஞானமடைதற்கு இல்லறமும் போதியதாயிருக்க, துறவறமெற்றிற்கு?" என்று வினவினன். அதற்குத்தக்க சமாதானங்கள் கூறியபின், " ஞான மடைந்ததன்பின் ஸ்ரீ ராமர் அர்ச்சுநர் முதலியோர்கள்போல் இல்லற வாழ்க்கையிலிருக்கலாம் " என்று மந்திரிகேட்க, அதற்குச் சமாதானமாக நன்மகாராஜன், லோகபாலர்களாய், அவதார புருஷர்களாயுள்ள ஸ்ரீராமர் அர்ச்சுநர்களின் உத்தமாதிகாரத் தன்மையினைக்கருதி, ஸ்ரீ வசிட்டபக வானும் ஸ்ரீ கண்ணபிரானும் உபதேசித்த ஸ்ரீ வாசிட்டம் பகவற்கீதை யென்னும் நூல்களின் கருத்தினை யுணர்ந்தா யில்லை. அந்நூல்களிற் கூறப்பட்ட பிரமஞானமொன்றுமே பிரமாணமாக யாங்கொள்ளத்தக்க தாகும். ஸ்ரீராமபிரான் சமுத்திரத்தில் கரையிட்டு, இலங்கைசென்று இராவணனைச் செயித்ததும், அர்ச்சுநர் பாரதப்போர் நடாத்தினதுமாய சரித்திரங்களை யாம் கொள்ளேம். அவைகள் பிராரத்த கருமாநுசார மாகலின் ஞானசாஸ்திரங்கள் விதிப்பனவலவாம். ஞானுசாரமுடையவர் யாவரோ அவரே ஞானியாவர். ஞானுசார மிலாதவர் ஞான சாஸ்திர விரோதியாவர். அமைச்ச! திருத்தமுடன் இது துணிவென்றே யுட் கொள்வாய் என்று கூறி, நான் இல்லறத்துக்குவரேன். நீ யுனதூருக்குச் செல்வாய் என வுபதேசஞ்செய்துவிட்டு மௌந முற்றிருந்தனர் என்று அம்மகாராஜாதுறவு என்னும்நூல் கூற அதனை யுற்றுநோக்காது தமக் கநுகூலமென்று கருதி " அருச்சுநர்க்கு மிராமருக்கு மதிகாரமவை நோக்கி யறைந்தநூலின், கருத்தறியாய் " என்னும் இவ்வளவு வாக்கியத் தினை மாத்திரம் " அந்த கோலாங்கூல நியாயம் " போன்று கைக்கொண் டார். கைக்கொண்டதனுலன்ருே மதங்கொண்ட பசுவாலினைப்பிடித்துத் தன் வீட்டுக்குச்செல்ல நினைத்த குருடன் போலாயினர். அவ்வாக்கியத் தினைக் கொள்ளாதிருப்பின், இக்கதியுற வேறருந்தவஞ் செய்யவேண்டும். தவமின்றி யிக்கதி யடையலாமென்று கருதியன்ருே,இவ்வாக்கியத்தினைக் கையாடினர்.

" இந்நூல் நாம் பிரமம் என்கின்றவர்களால் பாராட்டப்பெற்றதே " என்ருர்.

ஒரு நூலிற் கையாட நினைத்தவர் தமக்கு எதிரிகளாயுள்ள வேதாந் திகளாற் பாராட்டப்பெற்ற நூலில், பாதகமா யிருக்குமேயன்றிச் சாத

கமா யிராதென்று கருதாது, " ஒளியப்போய் தலையாரிவீட்டி லொளிந் தான் " கதைபோன்று, எதிரிகளாயுள்ள வேதாந்திகளது, தமக்கு முழு விரோதமாயுள்ள வாக்கியத்தில் நுழைந்து, மறைதலாகிய பிமாணமா கக் காட்டுதலைச் செய்யச் சென்று சிறைவாசமாயினர். இவ்வாறு செய் யாது சும்மாவிருப்பின் சிறைவாச மிவர்க்குக் கிடைக்குமோ? அந்தோ! இவரதற்பமதி யிருந்தவாறென்னே!

" இனி அந்த வாசிஷ்ட கீதாதிகளிலும் சைவநலங்கள் பொதிந்துள் ளன. இதனை " அற்பவறி வினர்க்கிந்த வரிய மெய்நூ, லீனமுறு மட மைதரு மிதுபோன் மற்றை யெந்த நூல்களு மடமை யியற்ரு தன்றே " ' ஆய்ந்தவென் சிந்தை சீவ நாயகன் வசமா கைக்கே, யேய்ந்தது நிலையுங் கொள்ளா திறைவனைப் பிரிந்தாள் போல '—' ஆவா விப்போ துள்ளபடி யறியு நெறியி லெனை யறிந்தேன், ஒவா விகற்ப மற்றறிவுள் ளொளியாஞ் சிவ னுருவிதுவோ'—'ஈனமில்சை வாகமர்க்குச் சிவனுய்' என்பன வாதிக ளால் விளக்கும் வாசிட்டத்தாலும் " என்ருர்.

வாசிஷ்டத்தில் சைவநலங்கள் பலவுளவென்று சிற்சில செய்யுளிற் சிற்சில வாக்கியங்களைக் காண்பித்தார். முற்றிலுங் காண்பித்திருப்பின் முரண்வெளியாம். வாசிஷ்டத்தின் வைராக்கியப் பிரகரணத்தில், ஸ்ரீராம பிரான் ஸ்ரீ விசுவாமித்திர முனிவர் கேட்ட வினவுக்கு, தனது மனே பாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வருமிடத்துள்ள செய்யுட்களுள்,

" மாந்தர்தம் இளமை நில்லா திவையெலா மநத்தி னெண்ணிச்
சாந்திகொள் பெரியோர் நீவிர் சமாதியோ கத்தைச் சார்மின்
ஆய்ந்தவென் சிந்தை சீவ நாயகன் வசமா கைக்கே
யேய்ந்தது நிலையு மெய்தா திறைவனைப் பிரிந்தாள் போல " 117

என்னும் இச்செய்யுளுமொன்ரும். இதன்கண் தமக்கு ஏதோ அநுகூல மிருப்பதாகக் காண்பித்தார். " ஆராய்ந் தறிந்த என் மநமானது கூட ஸ்த பிரம வைக்கியத்தினை யடைவதற்கே யிசைந்தது. நாயகனைப் பிரிந்த நாயகியைப்போல, ஆத்ம நிச்சயத்திலும் விஷய விச்சையிலுஞ் சேராது." என்பது நண்பர் காட்டிய இரண்டு வரிக்கும் பொருளாம். இதன்கண் இவர்க்கு யாதும் அநுகூல மின்றிப் பிரதிகூலமாய், எமக்கு அநுகூலமா யினவாறு காண்க. வலியுளதேல் இதன் மூலசுலோகத்தினையும் ஆராய ந்து பார்ப்பாராக! இச்செய்யுளில் முன் இரண்டு வரியில் இவர் கூற்றுக்கு மாருய்ப் பாச மநித்திய மென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதற்கு முன்னுள்ள,

" இறப்பிலா விந்த மோக மிறையுமீட் டெண்ண மின்றி
மறப்பதே நல்ல தென்று மதித்துயர் மநத்தி னுக்குத்
திறப்படக் காணப் பட்ட தில்லெனச் சித்தி ஞலே
யுறப்பெறு மெப்போ தப்போ துயர்பர சுகம தாமே. " 10

“வழிபடு மிதனை விட்டு மற்றுள நூல்க ளென்னுங்
குழிகளிற் புரண்டஞ் ஞானக் குணத்தினற் பிறப்போர்க் கெல்லா
மொழிவற வொருவர் செய்தற் குரித்தன்றாய்த் தானே யுண்டாங்
கழிதலிற் பரம வின்பங் கற்பங்க ளாலுங் கூடா.” 11

என்னும் இவ்விரண்டு செய்யுட்களும், இன்னும் பற்பல செய்யுட்களும் இவர்க்குப் பிரதிகூலமாகக் கூறியவற்றை யுணர்ந்திருப்பாராயின் இச்செய்யுளைக் காண்பித்திரார். இரார்.

முமுக்ஷுப் பிரகரணத்தி லுள்ள,

“ஊனமிலா ஞானநூல் விசாரத் தாலே யுயர்வீடு நண்ணு மெனு லுண்மை யன்றோ, தானறியு மநுபூதி ஞான நன்னூற் சற்குருவிம் மூவகையுந் தம்மி லொத்தே, யானவகை யியற்றில்விடா தான்மாத் தோன்று மற்பவறி வினர்கற்ற வரிய மெய்ந்நூ, லீனமுறு மடைமைதரு மிதுபோன் மற்ற வெந்தநூல் களுமடைமை யியற்றா தன்றே.” 14

என்னும் இச்செய்யுளில், பின்னுள்ள ஒன்றரை வரியில் தமக்கநுகூலமிருப்பதாகக் காண்பித்தார். முன்னுள்ள வாக்கியங்களில் சுருதி குரு சுவாநுபவ மூன்றுங்கூடில், எப்பொழுதும் நீக்கமற நிறைந்த ஆன்மாத் தோன்றும் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பின் வாக்கியத்தில் அற்ப அறிவுடையார் அப்பியசித்த ஞானசாஸ்திரமானது, இழிவுள்ள அஞ்ஞானத்தினைக் கொடுக்கும். இந்த ஞானசாஸ்திரம் போன்று அற்ப அறிவினையுடையார்க்குக் கருமம் பத்தியினைக் கூறுஞ் சாஸ்திரங்கள் அஞ்ஞானத்தினைக் கொடுக்காதென்று, நம் நண்பரது அற்ப அறிவின் அப்பியாஸத்தினையே கண்டித்துப் பேசியிருக்க அதனை யுணராது பாதகத்தினைச் சாதகமாக வுணர்ந்து பாணுசூரனைப் போன்றாயினர்.

“மடமையொடு வாழ்கின்ற வாழ்வி னீசர் மனைதொறுமோட் டிரந்துழல்கை வரிசை யாகு, மடர்தனட் புறவுபர தேசந் தீர்த்த மாச்சிரம மெய்வருத்த மனைத்தி னுனும், தொடருதவி யில்லைமந வருத்தத் தாலே தூயபத முறுமுத்தித் துவார பாலர்ந், கடவுகுணங் கேட்டியுயர் சாந்தி வந்தாற் காதலுந்துன் பமுங்கதிர்முன் கங்குல் போற்போம்,” 15

என்று பின்னுள்ள செய்யுளில், நண்பரது அற்ப அறிவின் அப்பியாஸத்தினை யிகழ்ந்து பேசியும், பாசத்தினைப் பொய்யென்று கூறியிருத்தலையும், நேத்திரத்தினைக் கீழ்நோக்கிப் பார்த்திருப்பரேல், தமக்குப் பிரதிகூலமான செய்யுட்களை மருண்டு கையாடார். கையாடினவர் பிறர்பாலதன் பொருளைக் கேட்டுணர்ந்தாயினுங் கையாடினரா? பிறர்பாலுணர்ந்து கையாடி யிருப்பின் இவ்வாறாய சங்கடத்திற் காளாகாமற் றப்பித்துக்கொள்ளலா மன்றோ?

உபசாந்திப் பிரகரணத்தி லுள்ள பிரகலாதன் கதையில்,

“ஆவா விப்போ தின்னபடி யறியு நெறியி லென்னை யறிந்தே
னேவா விகற்ப மற்றறிவுள் ளொளியாஞ் சிவ னுருவி துவோ!

தாவா தெங்கு முளநாளுந் தத்து வத்திற் சகமெல்லா
மேவா நின்ற விரவிமுதற் கடமீ றாக விளங்கியதால்” 30

என்னும் இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடியைத் தமக் கநுகூலமாகக் குறித்தனர். அதன்கண் யாதநுகூலமுளது? அது என்னையானுணர்ந்தேன், அறிவுக்குட் பிரகாசரூபமான ஆத்மசொரூப மிதுவோ? என்று தன்னையறிந்த ஆச்சரியத்தினைக் கூறுவதாம். பின்னிரண்டடியில், “ஆத்மாவாகிய கூடஸ்த சொரூபத்தில் எல்லாப் பிரபஞ்சங்களிலும், விரவிய சூரியன் முதல் கடம் வரையுள்ள வஸ்துக்கள் யாவும் விளங்குகின்றன” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனானும் இவருக்குக் கைவந்த தொன்றுங் காண்கிலம்.

மேற் கூறிய பிரகரணத்தி லுள்ள வீதகவ்வியன் கதையில்,

“சூநியமென் பார்க்கதுவாய்ப் பிரம மென்று சொல்லுவார்க் கதுவாய் விஞ் ஞான மென்று, தானியம்பு வோர்க்கதுவாய்ப் புருட னாகிச் சாங்கியர்க்கு மியோகியர்க்கீ சன்றா னாகி, யீனமில்சை வாகமர்க்குச் சிவனாய்க் கால மென்பாருக் கதுவாய்மத் தியர்கட் கெல்லா,மானமுறு மத்தியமாய்ச் சமமாய்க் காணு மதத்தினர்க்கெல் லாமான பொருடா னானன்” 74

என்னும் இச்செய்யுளின்கண், “ஈனமில்சை வாகமர்க்குச் சிவனாய்” என்னும் வாக்கியம் தமக்கு முக்கிய ஆதாரமான அநுகூல மென்று, “உண்மை நாயன்மார் மகிமை” யென்னும் நிந்தா நூலினும், இந்நூலினும் வரைந்தனர். தமிழில் மொழிபெயர்த்த “ஆளவந்தார் முனிவர்” எதுகைத்தொடை நோக்கி “ஈனமில்” என்னும் அடைப்பதங் கொடுத்திருக்கின்றன ரென்றுணரு முரனின்றி, புத்தகங்கடோறும் அதனையே யெடுத் தெழுதுகின்றார். அச்செய்யுளின்கண் அவ்வம் மதத்தினர்க்கு அவ்வத் தேவதையாக, ஒரே பிரமப்பொரு ளிருக்கின்றதென்று, அவிரோதபாவம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே யன்றி, இவர் கருதுவது போன்று விஷமபாவம் கூறப்படவில்லையாம். இதற்கு மூலமாயுள்ள சுலோகத்தின் கண், “ஈனமில்” என்னும் அடைச்சொல் இன்றென்று இனியேனும் வடநூல் வல்லார் வாய்க்கேட் டுணர்ந்து அதனை வழங்காது வாழ்வாராக! “ஈனமில்” என்னு மடை, ‘சைவாகமர்க்கு’ என்னுஞ் சொல்லிலுள்ள “சிவ” என்னுஞ் சொல்லுக்கு உரித்தாமே யன்றி, ஆகமத்திற்காவது, அதனை யுடையார்க்காவது உரிய தன்றாம். தூராந்வயம் குற்றமுடைத்தாகலின். இவ்விஷயத்தினைச், சங்கரத்வேஷியரின் வாய்ப்பூட்டின் இரண்டாம் பாகத்தில் ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிக ளவர்கள், கண்டித்திருக்கின்றார்களாகலின், யா மீண்டு விரிக்காது விடுத்தனம். இவர் காட்டிய வாசிட்டச் செய்யுள் நான்கினாலும், இவர் யாதொரு பயனும் பெறாது, யாம் பயன் பெற்றமையின், இச்செய்யுட்களைத் தமக் குரியதென மறந்தும் நினையாதிருத்தலே சாலும்.

“எண்ணிய வுலகமு முலகுக் கீசனும்
புண்ணிய பாவமும் பொய்யென் றேகொள்வார்

" கடப்பரி தாய நரகமென் கின்ற கடல்களில் வீழவே கடவார் " என்பனவாதிகளால் விளக்கும் பகவற்கீதையாலும் நன்கு தெளியலாம் " என்றார்.

அசுரர்களுடைய சுபாவத்தினைக் கூறும் 16-வது தேவாசுர சம்பத்து விபாக யோக அத்தியாயத்தி லுள்ள,

" எண்ணிய வுலகமு முலகுக் கீசனும்
புண்ணிய பாவமும் பொய்யென் றேகொள்வர்
பெண்ணினோ டாண்புணர் கின்ற பெற்றியா
னண்ணிய யாவையு மென்று நாட்டுவார்." 7

" தொடக்கற வில்லா நினைவெனப் பட்ட குழலைப் பற்றியே சுழல்வா
ரடக்கரி தாய மயக்கமென் கின்ற வலையுளே யகப்பட்டு நின்று [திக்
ருடற்குடில் வாழ்வாம் புன்னுனிப் பனிநீ ருலர்ந்திடி னுயிர்நடுக் கெய்
கடப்பரி தாய நரகமென் கின்ற கடல்களில் வீழவே கடவார் " 13

என்னும் இச்செய்யுட்களில் முற்செய்யுளில் முன்னிரண்டடியையும், பிற்செய்யுளில் நான் காவதடியையும், தமக்கநுகூலமாக வொப்பினர். யாதநுகூலமுளதோ? அதன்கண் உலகாயரது சுபாவத்தைக்கூறி, மேலிரண்டடியில் உலகத்திற்கு ஸ்திரீபுருஷர்கள் சையோகத்திற்கேதுவாய காமமே காரணமென்று கூறுவார்களென்று கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிற்செய்யுளில் அவர்களையே 'நரகத்தில் வீழ்வார்கள்' என்று நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனாலும் இவருக்குக் கிடைத்த பலன் யாது? மாறாய் அந்நூல் முழுதும் பிரமமே நித்தியம், பசு பாசம் அநித்தியமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அன்றி, ஒரு நியாயஸ்தலத்தில் இவர்போன்ற நுண்ணிய மதியுடைய வக்கீ லொருவர், பத்திரிகையில் "மாஜிஸ்டிரேட் 163-வது செக்ஷன்படி போக்கிரியைத் தண்டித்தார்" என்றிருப்பின், அவ்வாக்கியத்தின் தொடர்பறுத்து "மாஜிஸ்டிரேட்.........போக்கிரி......" என்றிருக்கிறது என்று நியாயாதிபதியிடங்கூறின், நியாயாதிபதி தொடர்பு பாராது பத்திராதிபர்க்குத் தண்டனை விதிப்பரா? அவ்வக்கீலுக்கு மதிப்புரை கொடுப்பரா? அதுபோல வாசிட்டாதி நூல்களில் முழுக் கவிகளின் றொடர்பறுத்து, "நெடுமால் திருமருகா.........மதுராபுரி யம்பிகையே" என்று கூறும். இக்கூரிய மதியுடைய வைசிய வயோதிகரும் வாசிட்டாதி நூல்களில் முழுக்கவியினை எடுத்து பிறர்க்குக்கூறின் தனக்கு விளங்காத அர்த்தத்தினைக் கூரிய மதியையுடைய அவர்கள் அக்கவிகளின் உரைவேறென இவர் முகத் தறைவர். அதனாற் றமக்கு மானக்கே டுண்டாமென அஞ்சிச் செய்யுட்களைத் துண்ட துண்டமாய்க் கோறல் செய்து காட்டுகிறார். ஆனாலும், அறிஞர்கள் இவர்போன் மதி மயங்கார்களாகலின், யாங் காட்டிய முழுக் கவியினையும் அதனது கருத்தினையு மிவ ரின்னு மவலக் கடல் வீழ்ந் தழியா திரங்கி யிவர் முகத் தறைவாராக.

" அன்றியுங் கண்ணர் அர்ச்சுநர்க்கு விஸ்வரூபங்காட்டி எல்லாம் நானே. என்னைத்தவிர வேறொன்று மில்லை. என்னையே நீ சரணாக அடைந்து பூசிப்பாயென்று கூறியது, அக்கண்ணர், உபமன்னிய பகவானுடைய திருவடி சிரமேற்கொண்டு சிவதீக்ஷைபெற்றுச் சிவோகம் பாவனை கைவரப் பெற்ற திருவருள் வலியாலன்றி வேறில்லை. இதனை 'யாதவன்றுவ ரைக்கிறை யாகிய, மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்' என்பதனாலும், இன்னும் பாரதம், அரிவம்சம் முதலிய நூற்களாலும், அர்ச்சுநர் விசுவரூபங்கொண்ட கண்ணரை நோக்கி நீர் யாரென்று கேட்டபோது, நான் ஆதிபுருடனே. சரணாக அடைகின்றேனாதலால், அவனே யான். சர்வசங்காரஞ் செய்கின்றவன் நானே யென்று கூறியதனாலும், அதுகேட்ட அர்ச்சுனரானவர், அக்கண்ணர் சிவபாவனையால் அச்சிவமாகி நின்று கூறியவுண்மை தெரிந்து, சிவபூஜையே செய்துவந்தமை முதலிய பல காரணங்களாலும் தெளியக் காணலாம் " என்றனர்.

இவ்விஷயம் எம்மவராற் பலகாலும் மறுக்கப்பட் டிருத்தலினாலும், தாமியற்றும் புத்தகங்கடோறும் இதனையே யெழுதுவதனாலும் இதனை விசாரித்திலம்.

பகவற்கீதை 7-வது மாயாரூப அத்தியாயத்தில்

" தானந்த மிலியுவமை தரநின்று தாவரிய
வானந்த வுருவமென வெனையொன்று மறிவதிலர்
கோனந்தன் மகனரசர் குலமைந்த னிவனுமெழி
லானந்த மிலியொருவ னிவனென்ப ரறிவிலிகள் " 20

" மருவுற்ற பிரகிருதி யதிலுற்று மறைவனெழி
லொருவர்க்கு மறியும்வகை வெளிநிற்ப திலையுலகில்
வெருவுற்ற பெருமயலின் மனமுற்று விழிமறைய
வருவுற்ற வெனையுலக மறிகிற்ப திலையடைய " 21

என்று உள்ள இவ்விரண்டு செய்யுட்களாலும் ஸ்ரீ பகவானே நம் நண்பர் போன்ற அறிவிலிகட்கு, தமது மகிமை விளங்காதென்றும், தம்மைப் பாவ விசேடத்தாற் சீவனாகப் பாவிப்பார்களென்றும், கூறியிருக்கின்றமையின், இவர் கூறிய கூற்று, இவரது போகூழ்வலியின் பாவ விசேடத்தாலாம்.

" தத்துவராயர், சிவப்பிரகாசர், சிதம்பர சுவாமிகள் முதலிய பிற்காலத்தவர்களும், " தமக்குமே லொரு கடவுளுண்டு, அவன் பரமசிவனே " யெனக்கொண்டு, பல நூல்களாற் றுதித்து, ஆண்டானடிமைத் திறங்காட்டி வழிபட்டு வாழ்ந்தார்கள் " என்றார்.

பொய்புகலப் புகுந்தவர் பொருந்தும்படியாகப் புகலலாகாதா? "பிடிக்குப்பிடி நமச்சிவாயம்" என்னும் உலக வழக்குப்போன்று, வாக்கியங்கடோறும் ஆக்ஷேபமுண்டாமாறு எழுதுவது அறிஞர் கூற்றன்றே! தத்துவராய சுவாமிகள் ஆண்டானடிமைத் திறங்கொண்டு சைவராய் வாழ்ந்தா

றென்று வரையப் புகுந்தவர், அவர்களியற்றிய, "ஈஸ்வரகீதை, பிரம கீதை, குறுந்திரட்டு, பெருந்திரட்டு, பாடுதுறை, அடங்கன்முறை," முதலிய நூற்களைத் தம்மிடத்துப் பொருளில்லாதிருப்பினும், பிறர்பாற் பொருளையாசித்தாவது கிரயத்திற்குப்பெற்று, நன்காராய்ந்து வரைந்தனரா? வரையாது, தத்துவராய சுவாமிகள் முன்னர் வேதாந்தியா யிருந்து, பின்னர் யாரிடத்தாவது சைவதீக்ஷைபெற்று, சைவராய் வாழ்ந்தாரென்று வரையாத வோர் சூழ்ச்சியுஞ் செய்தார். "பலநூல்களாற் றுதித்து" என்று பாசாங்கு பண்ணினவிவர், பல நூல்களைக் காண்பித்தனரா? அப்பல நூல்களை, யிவருக்கநுகூலமா என்று பலரும் பார்க்கும்படி காண்பிப்பாம்.

" சசிவன்னபோதம் "

"பூசனையு மதுசகல பொருளுமறி தமையு
மீசனையும் வேறற வறிவதறி வெனவே"
" வாக்கி யப்பர சீவர் தங்க ளுடம்பி ரண்டு மிலக்கணை
வாக்கி யப்படி நீக்கி னுலொரு வத்து வேபர வத்துவே"

அஞ்ஞவதைப்பரணி.

" பணியப் படுவா ருள்ளிருக்கும் பரதே வதையைப் பாராதே
மணியைத் துலக்கி னுகினென வரும்பேய் தனக்கும் வாரீரே."
" வேதா கமங்கள் சொன்னபொருண்மெய்ம்மையறிவார்போலிருந்து
பேதா பேதஞ் சாதிக்கும் பெரும்பேய் தனக்கும் வாரீரே."
" ஞானம் போலே பலசொல்லி நாடற் கரிய முத்தியினுந்
தானுஞ் சிவனும் பாசமுமென் சைவப் பேய்க்கும் வாரீரே"
" நம்மாலே காண்கின்ற நாமும்போய் நாமாகி
சும்மாவே யிருந்தனங்காண் சும்மேலோ சும்மூலக்காய்"
" அழிந்தற மாயை யிருட்டெலா மறிவுரு வாகநம் மண்ணலார்[யே"
மொழிந்தது மிங்கொரு வார்த்தையே மூவுல கும்மொரு வார்த்தை
" எம்பி ரானை வந்தெ திர்ந் திறந்த வஞ்ஞ னிங்குரு
னும்பர் வானு ரூனிரும லொன்றி ஞனவ் வொளியொடே"
" அல்ல லான காம ராச ஞதி யான சேனையு
மில்ல வாகி ஞான ரூப மாகி யேயி லங்குமே"

" பொய்ம்மை யாகிமெய் போல விளங்கிய, பொருடெ ரிக்கினற் புற்புதக் கண்ணின, மெய்ம்மை யான பொருளை யுளத்தினில், மீண்டு பார்க்கில் வெறுங்குரு டாவன "

" என்றிவ் வுலகுள தன்று முதலெதி, ரின்று வரையிதி னென்றுதா, னின்ற தெனவிலை யென்று மொழிவற, நின்ற தொருபொரு ளொன்றமே"

" முத்திவரும் படியன்றி முற்றுடலம் விடுமளவுங்
சுத்திவரும் படியாகக் கற்பித்தா யெங்களையே"
" மாசாய நாவுடையார் வாய்திறந்தா லவர்களுடன்
பேசாம லிருந்துவிடு மதுவன்றோ பெருந்தகைமை"
" வைதாரை வாழ்த்தினர்போன் மதித்தென்று மறக்கொடுமை
செய்தாரை யறியாத செயலன்றோ செயலாதல்"
" பொதுவிதுவாய் நிறைந்தபரம் பொருளேபோல் யாவர்க்கு
மதுவதுவா யிருந்துவிடு மதுவன்றோ வவிரோதம்".

பாடு துறை.

" மெய்ஞ்ஞா னிகட்கு விரதங்கள்கூடாமை மெல்லியலா யேடிகேளா
யஞ்ஞான மாயையைச் சுட்டுக்கொடல்ல தறிவுதியா னுதித்த
விஞ்ஞான மாயையினு லதன்கா ரியத்தாகும் விரதமயருன் [வாதே"
மெய்ஞ்ஞான மாகி விளங்கலான் மேல்வினை மேவலொன் றுலுமே
" இந்த வுடலம் விடுவதன் முன்விளைந் திப்பவந் தீராவிடின்
வந்து வந்துபல ஞகிப்பிறந் தெய்த்து மாண்டே விடுவர் கிடீர்"
" நான்மறையோதிப் பொருளுரைத்து நாடறியக்கல்வி சாற்றினுலுந்
தானதுவாகை யரிதுகாணுஞ் சலிப்பறநிற்கை யரிதுகாணும்"
" ஆறுசமயப் பொருளுங்கற்றே யங்குள்ள தர்க்கங்கள் சாற்றினுலும்
ஆறியிருக்கை யரிதுகாணு மதுவிதுவாகை யரிதுகாணும்"
" வேறுபிறிதிலா மெய்ம்மைதன்னை வித்தாரமாக விளம்பினுலு
மாறியிருக்கை யரிதுகாணு மவிரோதமாகை யரிதுகாணும்"

" பிணஞ்சுடு தடியென்ன வென்னைக்கொண்டே பெரும்பற்றையெல்லா மறச்சாடி, யணைந்த வென்னையு மப்படி யீறில்போ தத்தில் விட்டனுபோகத் திருந்தானே"

" சந்த மொன்றின்றி யிருக்கவேண்டுந் தானேவழகிய ஞகவேண்டு
மிந்த வுடம்பிலே காணவேண்டு மெங்குந்தாஞகி யிருக்கவேண்டும்"

" காட்சி யொன்றின்றி யிருக்கவேண்டுங் கரத்தின்மணிபோலக் காணவேண்டு, மீட்சி செலவற் றிருக்கவேண்டும் விடாதேபற்றுதே யிருக்கவேண்டும்"

" தன்னிலேயெல்லா மிருக்குமாகிற் றனெல்லாத் துள்ளு மிருப்பனுகிற், பின்னிலன் முன்னில னுவனுகிற் பெரிது முடிந்ததென் வாழ்க்கைப்பாடே"

" அஞ்ஞான காரிய மனைத்தையு மறவிட்டு, விஞ்ஞான மானேனுமென் றுந்தீபற, வெளியாகி நின்றேமென் றுந்தீபற"

" முடியாத பிறவிகண் முடிந்திட மாயையைத் துடியாம லறுத்தோமென் றுந்தீபற, துரிசற்று நின்றேமென் றுந்தீபற"

"முன்செய் தவத்திலே முயன்றவப் பெருமையாற் பின்சாதி கழிந்தோமென் றுந்தீபற, பிரமமே யானேமென் றுந்தீபற"

அதுவேகா ணிதுவென்றென் குரியனருள்செய்ய விதுவது வாகுமென் றுந்தீபற விலக்கணை புகுந்ததென் றுந்தீபற"

"தொம்பதந் தனிலுள்ள துகளினை யறுத்தக்காற் றம்பத மறிவேயென் றுந்தீபற, தாக்கற்று நின்றேமென் றுந்தீபற"

"தற்பதந் தன்னிலுஞ் சபளத்தைக் கழித்தக்கா, னிற்பது போதமென் றுந்தீபற, நீக்கியொன் றில்லையென் றுந்தீபற"

"அசிபதந் தனக்குள்ளே யவனேகா ணிவனென்ன, வுசிவத்தொன்றானேமென் றுந்தீபற, வொழிவற நிறைந்ததென் றுந்தீபற"

"பாக்கியத் தாலேநாம் பழமறை மொழிந்திட்ட, வாக்கியங் கேட்டோமென் றுந்தீபற, வரவுபோக் கற்றேமென் றுந்தீபற"

"அக்கண மறிவாக வடியிணை தருவார்க்குத், தெக்கணை காணேமென் றுந்தீபற, செய்வதொன் றில்லையென் றுந்தீபற"

"உந்தீபற பெண்கா ளுந்தீபற, வுணர்வோ மானேமென் றுந்தீபற"

"என்னை யறியா வறியாமை போயிட, வேகமா யின்ப மெனக்கே யருள்செய்து, பின்னமில் லாத பிரமநீ யென்றிடப், பேச்சற்ற மெய்ப்பொரு ளானேமே யப்பா"

"கண்ட கருக்குழி மாளும்படிக்குக் கருணையி னுற்கலந் தாண்டு கொண்டு, பண்டை வடிவது நீயானு யென்றிட்டுப், பார்க்கப் பரமா யிருந்தோமே யப்பா"

"சோதித்துப் பார்க்கிலேன் சுருதிக டேற்றிலென், பேதிக்கப் போகாத பிரமநா மானேமே"

"ஆதிப் பிரம வறியாமை தன்னாலே, பேதித்துத் தோன்றிற்றென் றிம்பிலடி, பிறப்பிறப் பில்லையென் றிம்பிலடி"

"வந்த பிறவியும் வானுதி பூதமு, மிந்திர சாலமென் றிம்பிலடி, யெனக்கழி வில்லையென் றிம்பிலடி"

"ஏகமே யல்லா விரண்டில்லை யத்வைதப், பேதாமே யானேமென் றிம்பிலடி, புலன்வழி கெட்டதென் றிம்பிலடி"

"ஆரியன் வந்திங் கடிதலை வைத்தபின், பூரண மானதென் றிம்பிலடி, போக்குவா வில்லையென் றிம்பிலடி"

"பன்னு மறையின் படியே பானுகத், தன்னை யுணர்ந்தோமென் றிம்பிலடி தத்துவந் தானேயென் றிம்பிலடி"

"ஒன்றாகி நின்றபே ருணர்வே யுணர்ந்திட், டோமென்னும் காத்திறனுற் பந்தாடா நின்றேன், பின்றாதே யென்னோடே பிழைப்பாயோ பந்தே, பேய்த்தேரி னீருண்ணப் போவாயோ பந்தே"

"கறையறு முளத்தூசிற் காமாதி முழுதுங் கமையென்னும் பெருங்கல்லிற் கரிசறப் புடைத்து,வறையுறு மலமா மதியுவர் பிடித்து வைம்பூதத் தொடக்கென்று மறவாவி வைத்து, வுறைதரு பெருமையை யொதுக்கற வொலித்து வொழிவற வொளிர்போதப் பிரமமே யாக, மறைமுறை கழுவிய வண்ணத்தனடியேன் வாசாம கோசர வண்ணத்த னடியேன்"

"தேசறு முளத்தூசிற் நிகழ்மையன் முழுதுஞ் சிதையவே யெடுத்தடித் தலம்பியங் கதனை,யாசறு சமதம மதியுவர் பிடித்து வகிலத்தோடணைவொன்று மறவாவி வைத்துப், பேசறு பெருமாயை பிறழ்வற வொலித்துப் பிறிதற வொளிர்போதப் பிரமமே யாக, மாசறக் கழுவிய வண்ணத்தனடியேன் வாசாம கோசர வண்ணத்த னடியேன்"

"அழுக்குறு முளத்தூசி லாகுமுக் குணமீ டணைமுழு தறப்புடைத் தலம்பியங் கதனை, யிழுக்கறும் விமலமா மதியுவர் பிடித்து யானெனதென்முழு தறவாவி வைத்து, புழுக்கூடி னுளமாயை புரையற வொலித்துப் புரணபூ ரணப்போதப் பிரமமே யாக, வழுக்கறக் கழுவிய வண்ணத்தனடியேன் வாசாம கோசர வண்ணத்த னடியேன்"

"அன்னிய மில்லையென் றாதேடா காளம் ஆனந்த மானேமென் றாதேடா காளம், துன்னு சுடரேயென் றாதேடா காளம் சோதியுட் சோதியென் றாதேடா காளம்"

"பிறவி கழிந்ததென் றாதேடா காளம் பேதைமை தீர்ந்ததென் றாதேடா காளம், அறிவே வடிவென் றாதேடா காளம் அறியாமை போனதென் றாதேடா காளம்"

"கோசங் குலைந்ததென் றாதேடா காளம் கூறி வானதென் றாதேடா காளம், பாசம் பறிந்ததென் றாதேடா காளம் பரமே பரமமென் றாதேடா காளம்"

"பற்றற்று நின்றேமென் றாதேடா காளம் பார்ப்பறப் பார்த்தோமென் றாதேடா காளம், உற்ற வுணர்வேயென் றாதேடா காளம் உள்ளொளி யானேமென் றாதேடா காளம்"

"உள்ளது போதமென் றாதேடா காளம் உலகமோக் காளமேன் றாதேடா காளம், வெள்ள வெளியிதென் றாதேடா காளம் வேதஞ் சொன்னவண்ண மூதேடா காளம்"

"ஊனே மறிவதென் றாதேடா காளம் உணர்வே பிரமமென் றாதேடா காளம், நானே யவனுமென் றாதேடா காளம் நானுவதில்லையென் றாதேடா காளம்"

"நில்லா வுபாதிகளை நிருபியா நிலையாலே, பொல்லாத விடயத்திற் புகுந்துவிழுங் குறத்தியல்லேன்,எல்லாம் பிரமமென வென்னில்வே நிலைகண்டு, சொல்லா லுணர வொண்ணுச் சுகமாங் குறத்தியேனே"

ஈசுர கீதை 11—அத்தியயம்.

" ஏதமுற நாரணனை யென்னிலயல் காணும்
பேதவிழி யாளர்பிற விப்பிணிய ருரே
மாதவனை யானெனை மநத்தினினை கிற்கும்
போதவிழி யாளர்பரி பூரண மடைந்தார் " 72

2-ம் அத்தியாயம்-3வது செய்யுள்.

" இந்த ஞானத்தை யெய்திய வின்பத்தா
ரந்த மில்பிர மத்துரு வாயினோர்
பந்த மேவிடார் பண்டுமின் றுமென்றே
யெந்தை யீறிலி யீச னியம்பினான்."

பிரம கீதை.

" தருமம தறிவில்பா சண்டர் தங்களை
மருவலால் வேதமா வாக்கி யப்பொருள்
கருதிடா ரதுகா மணியிற் காட்டிடும்
குருவையும் வழிபடார் குதர்க்க மேவலார் " 2-19

" வேதநூன் மிருதி புராணமத் துவித மெய்ம்மையே விளம்பமெய்த்
சாதியா நிற்கத் தத்துவ ஞானத் தவருமிப் பொருளையே சார [தர்க்கஞ்
வாதியாஞ் சிவனா ராயண னுனிங் கறைந்தது மபேதமா யிருக்க
வாதியாமொருவர்க் கிதையனுதரித்தல் மாயையினுடையவல் லபமே"

" ஆதர முடையீர் கேண்மி னருமறைப் பொருளீ தென்றே
யோதலா வுவமை யில்லாப் பொருளிதி லைய முண்டேல்
ஈதற மழுவைக் காய்ச்சிச் செங்கையி னிடுவே னென்றான்
நாதனு முலக மெல்லாம் படைக்குநான் முகனு முள்ளோன் "

" பத்தரா யுள்ளீர் கேண்மின் பகர்ந்தவே தத்தி னர்த்தம்
இத்தகைத் தாகும் வேறொன் றில்லையா மிதனி லுங்கள்
சித்தநம் புதலுண் டாகச் செப்பினே மானை மூன்றோ
டத்தனார் பாதந் தொட்டே யென்றன னலரின் மேலோன் "

" அன்பரா யுள்ளீர் கேண்மி னறிவித்த பொருண்மெய் யன்றேல்
என்சிர மிற்று வீழ்வ தென்றன னிதுவு மன்றி
யின்பமே யளிக்கு மீச னிவ்விடந் தன்னின் வந்து
தன்பெருங் கருணை யாலுந் தளர்வறப் பண்ணு கின்றான் "

" நானே முழுது மெனையொழிய நாடிற் சிறிதும் வேறில்லை
யானபொருளை யருமறைதா னறையும் படியா னதனாலும்
யானு மிசைத்த படியாலு மிதுவே திடமா யுளபொருடான்
ஊன மின்றி நான்முகனு முரைத்த தங்கட் குண்மையிதே "

" உண்மையிற் பேத மின்றி யிருந்தேயும் பேத மென்னல்
வெண்மையேசெய்த ரூப வியாபாரந் தோற்றங் கேடு
பண்வயி னிவற்றாற் கொள்ளும் பயனும ரூபம் வேறு
முண்மையி லெல்லாம் பொய்யா லுண்டாகு மனைத்து மன்றே "

" தொல்லைநல் வினையால் சுருதிநன் மிருதி சொன்னவா றணிந்தவத்
[தூயோர்
ஒல்லையில் பரமாத் துவிதவே தனத்தை யுள்ளவா றுணரவே யுணர்வர்
நல்லவிப் பரமாத் துவித ஞானியைநா ராயணன் நானுருத் திரனும்
எல்லையி லெல்லாத் தேவரும் பூசித் தேத்தவும் படுமிவ னென்றும் "

" ஈசனும் ஞானி யிருந்துள விடத்தே யிருப்பது முத்திதா னந்தத்
தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென் சென்னியி லிருப்பதுமன்னி
மாசிலாப் பரம ஞானியா முனிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கில்
ஆசிலா வரியு மொப்பல னனு மொப்பல னேவரொப் பாரே "

" பின்ன கடாகா யாதிக ளாலா காயம பேதம் பேதமு றுதே
யன்ன வனேகா கார னேகா காரவ கம்புக் காலு மனைத்தா
மன்னிய பேதா காரம பேதா காரமு மாய்மா தேவனி ரானேல்[றே"
இன்னதெ னுமத் தானெனு மாறெ னியாவையு மீசா னன்பிறிதன்

" இந்த வுடம்புறை சீவப ரங்க ளெனப்படு மன்ன மிரண்
டந்த விரண்டிலு மொன்று வினைப்பய னங்கு நுகர்ந்திடு மாந்
தொந்த மறும்பர மொன்று முணுது சொலப்படு பேதமில் வான்
வந்த கடத்தி லகப்படு பேதமெ னப்படு மாயை யினால் "

" மண்ணதோர் திரளைக் காண வனைந்தகா ரியங்க ளந்த
மண்ணில்வே றிலாதெக் காலும் வருதலே யாத லால்வே
றெண்ணிடு நாம ரூப மிசைந்திலை யாகு மென்று
மண்ணிதே யுள்ள தென்றும் வானவர்க் கயன்முன் சொன்னான்".

" தற்பர னுருவஞ் சித்தே தற்பர னிடையே யக்
கற்பித ஜீவன் றானு மதானக் காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றே வேறெனின் மற்றது சித்தாமோ
அற்பமும் வேறு காதுசித் தாகா ரத்தாலே "

" வேதமோ தியதே மெய்ப்பொருள் மற்றைப் பொருளெலா மித்தை யே வேத, மோதமே வுற்ற பொருளிரு வகையா மதனிலொன் றென்று முண் மையதாய், போதவா நந்த மாகிய சிவனும் பொருளது மற்றதப் பொருளில், ஏதமே வாமற் கற்பிதமாகு மற்றத னியல்பையு மிசைப்பாம்."

" புகலரின் றிடுபிரம புரமெனும் பதியதனில்
தகரபுண் டரிக மெனு மகமிலங் கியதகர

ககனமுண் டதுமறைகள் கருதநின் றுளபிரம
மிகவிரும் புவர்பிறவி விடவிரைந் துளவிமலர்"

" தத்தமா லான பெத்தவா தியர்தாந் தங்களிற் றுங்கடர்க் கங்கள்
கத்திடா நிற்கும் பரிசெலாஞ் சுருதி மிருதிகள் கருதிய தழிக்குஞ்
சுத்தமா விருத்த மாகுமென் றேயென் றுணிவுதொல் பிறவியிற் சுழல்வார்
சித்தமா னதுபோ யிவற்றிலே காதல் செய்யுமுன் செய்ததீ வினையால்"

" காதும்வா தியர்க ளாலே கலியுகத் துள்ளோர் கெட்டு
வேதமோ தியவா செய்யார் மிருதிசொல் லுவதுஞ் செய்யார்
பூதியு மணியார் ஞாந சாதந பூத மாக
வோதுவ தொன்றுஞ் செய்யா றொழிந்ததே யுகந்து செய்வார்."

என்பன வாதிச் செய்யுட்களில் தத்துவராய சுவாமிகள், ஆண்டானடிமைத் திறத்தினையும், பசுபதி பாசங்கள் நித்திய மென்பதனையும், விளக்கி யிருக்கின்றனரா? மாறாய், நாடற்கரிய முத்தியின்கண்ணும் சீவனுஞ் சிவனும் பாசமும், நித்தியமாய்க் கொண்டொழுகுஞ் சைவர்களைப் பேய் என்று கூறியிருக்கின்றனர். சும்மாவிருப்பின் இவ்வாறாய இவரது அறியாமை பலருக்கும் வெளிப்படாது போய்விடு மென்று கருதியன்றோ இவ்வாதந் தொடுத்தார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சைவராயிருந்து வாழ்ந்தா ரென்று "மூக்கரையன் கதை போன்று" முணு முணுக்கின்றார். அம்முணு முணுத்தலையும் சற்று விசாரிப்பாம்.

வேதாந்த சூடாமணி.

" விடயமது சிவசிவர் தமதேகத் துவமாம்"—" நீ கடவு சொருப நிசம் சச்சிதா நந்தம், நித்தியம்பூ ரணமாக நீ நினைந்து கொள்ளே."

" இகவிலா அறிவுமாத் திரமாகி நின்ற விலக்கியமாம் பிரமகூடத்த வுயிர் கொள்ளிற், புகரிலா வதுவிதுவே யிதுவதுவே யென்னப் பொருந்துதா தான்மியம்வந் துறுமெனவே யறிக"

" என்றுமெவ் விடத்தினுமோ ருடம்புமுரு தொன்று, யிருந்தசச்சிதாநந்த சிவசொருப மாதல், நன்றிதரு விதேககை வல்லியமென் றிசைப்பர்"

" அவ்வகிலங் கட்கெலாம் பொய்ம்மையே புகலு மரியதாம் வேதாந்த பக்கமதி வினைய, யெவ்வமறு சுருதிவிசா ரத்தினு லுண்மை யெனுமுத்தி கூடுமென லெவ்வாறிங் கென்னி, லவ்வியமென் சொற்பனமா தனைவிஞன் மெய்ம்மை யாயவீ ரியவொழிவுங் கற்பிதமாம் வடிவிற், செல்விய வொண் கடவுள்வழி பாட்டினு விட்டஞ் சேர்தலும்போ னாலுணர்வான் முத்தியுஞ்சித் திக்கும்"

" தடத்தினுயர் கரையமர்வோ னத்தடத்துப் புனலிற் றனதோ முகமாக விருப்பதுபொய் யென்று, படைத்ததெளி வுளமொடிருப் பினு மதோ முகமாம் படிவந்தோன் றுதல்போல மூலவகங் கார, மடுத்துவரு சீவபா வாதிகமோ மித்தை யறிதுரியன் றனெனவே யுணரினுஞ்சீ வாதி, தொடுத்தவுல குறுதலின்றச் சீவன்முத்தன் றனக்குத் துய்க்கும்வினைப் போகவிவ காரமுடம் பாடாம்."

" அப்பிரம கார்ண்டத்துட் சிவமொடுயி ரயிக்க மறைதலாற் சங்கரா சாரியனுங் குருவால், ஒப்பரிய பாடியமொன் றுரைக்கப்பட் டது"

பிரபு லிங்க லீலை.

" சச்சி தாநந்த சங்கர னாகவே
யச்ச நீங்குபு தன்னை யறிந்தவன்
றச்ச மாந்துயர்த் தோன்மலி யாக்கையை
யிச்சி யானதை யானென வெண்ணியே"

" பூத நீயலை பொறிகளு மலையலை புந்தி
யேது நீயலை யிவற்றினை மயங்கியா னென்னும்
போத நீயலை யென்றிவை யனைத்துமே போக்கிச்
சோதி யாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லி"

" ஞேய ஞாநஞா திருவெனு மிவைபல நிற்கு
மாயின் வேறறு முத்தியன் றதுசக மாமென்
றேயு மாறிது அதுவெனுஞ் சுட்டலா வியல்பை
மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்"

" வான மல்லேன் வளியல்லே னழனீ ரல்லேன் மண்ணல்லேன்
ஞான மல்லேன் வினையல்லே னானே சிவமென் றெண்ணினோ
னூன மில்லா வொருசிவமே யாவ னிவ்வா றுன்னுதா
னீன மெல்லா முடையவுடம் பெடுத்துச் சுழலு மெஞ்ஞான்றும்."

" தன்னைச் சிவமென்ற றிந்தவனே யறிந்தான் றன்னை யுண்மையாத்
தன்னைச் சிவமென்ற றியாதா னறியா னென்றுந் தன்னுண்மை
தன்னைச் சிவமென் றறிந்தவன்றே தாழ்வாம் பாசந் தனைநீப்பன்
தன்னைச் சிவமென் றறியாதான் றனக்குப் பிறப்பே துணையாகும்"

" தன்னைப் பேத மாய்க்காண்கை சகத்திற் காணப் பட்டதாந்
தன்னைப் பேத மறச்சிவமென் றறிவோன் ஞானி தானொருவ
னென்னைக் கருதி மறையநுநீ யானு யென்ன வத்துவிதத்
தன்னைப் புகலுங் கண்டதனைச் சாற்றன் மறையின் கருத்தன்றே"

என்பனவாதிச் செய்யுட்களில் சைவராய் வாழ்ந்து, ஆண்டானடிமைத் திறங் கொண்டிருந்தே மென்று கூறாது, மாறாய் சீவப் பிரம வைக்கியத்தினையும், பொய்ப் பொருளைக் கொண்டு மெய்ப் பொருளை யடையலா மென்பதனையுஞ் சிறாரு முணருமாறு விளக்கி யிருக்க, அதனைச்

செவ்வனே தெரிந்து கொள்ளும் புண்ணிய மின்றிக் "கிழக்குமேற் கறியா தான் வழக்குப் பேச வந்தான்" என்னும் பழமொழி போன்று வரைந்து வாணாளை வீணாளாக்கிக் கொண்டனர்.

சிதம்பர சுவாமிகளையும் ஆண்டா னடிமைத் திறங் கொண்டு சைவரே யாய் வாழ்ந்தா ரென்று வெற்றுரை தொடுத்து விசன முறுகின்றார். சிதம் பர சுவாமிக ளியற்றிய, ஒழிவி லொடுக்க வுரை, கொலை மறுத்த லுரை, வைராக்கிய சதக வுரை, வைராக்கிய தீப வுரை, அவிரோத வுந்தியா ருரை, திருப் போரூர் சந்நிதி முறை, முதலிய நூற்களையேனும் நல்லாசிரி யரிடத்து நன்கு பயின்றாயினும், வரையத் துணிய வேண்டாமா? அவர்கள் தமது ஆசிரியர் ஸ்ரீ குமார தேவர் பேரி லியற்றிய நெஞ்சுவிடு தூது:—

—சுகசொரூபம்.

"ஒன்றென்றே சொன்னா லுலகமே தென்றிடவே
நின்ற பழுதையிடை நீளரவ—மன்ற
ஒதிக்குமா றப்பொருளி லுண்டாமென் றோத
விதித்த பழுதை விளங்கின்—மதித்தபாம்
பேகு மதுபோ லெழிற்சிவங்கண் டும்முலக
மோகாதி தோன்ற லெனையென்ன—மோகமறக்
கானவினீ ரில்லையெனக் கண்டுநீர் தோன்றுதல்போ
லீனமில்பொய் யாத்தோற்ற மென்றிசைப்ப—வான
பழுதையினிற் பாம்பும் பகல்கான னீரு
மெழுமோ தகையா யிவைதாங்—குழுமியே
நாணவா யோர்பொருளி னண்ணுவதே தென்றிசைப்ப
ஆணாத பொன்மண்ணி லாபரண—நாநா
கடமாதி தோன்றுமொரு காரணம்போற் றோற்றுந்
திடமாங் காணென்று செப்பத்—திடவா
னொருவன் றொழிலா லுளவா மிவைதா
மருவுமிவை யாவரால் வந்த—துரையெனவே
விண்ணினிடைப் பீலி வெயிற்குஞ்சந் தோன்றுவபோ
னண்ணு மெனவே நயந்துரைப்ப—வெண்ணுமவை
பற்பல வாணலும் பகருருவொன் றாமிவைதாந்
துப்புடைநா நாவுருவாய்த் தோற்றுவதென்—செப்புகெனக்
காந்தருவ மாநகர்போற் காணெனவே யந்நகர்தான்
போந்தவிவ காரமின்றாப் பொய்யாகு—மேய்ந்த
விவற்றுள்விவ கார மேய்வதெவ னென்னக்
கவற்றுள் கனவுவிவ கார—நவிற்றுதல்போ
லாமென் றுரைப்ப வதுநினைவின் வாதனையாந்
தோமுறுபொய் வாதனைதாந் தாய்தாய—சேமப்
பொருட்கே தெனவந்தப் பூரணத்திற் றோன்றுந்

தருக்கா நினைவாகுந் தானென்—றுரைப்ப
வதற்குநினை வெழுமோ யாதென்று கேட்பக்
கதித்த கனலிலை கண்டா—யிதைப்பொய்யென்
றுன்னாது கேட்டி யுளஞ்சற் றசைந்தக்கான்
முன்னும் பரமுயிர்கண் மொய்த்தெழுந்த—மன்னு
வுலகமிவை தோன்று முளமிறந்தா லிந்தக்
கலகமெலாம் பொய்யாய்க் கனதை—யிலகியதோர்
மெய்யென்றே யாகு மிளிரு முளத்துருவ
னையா வுருவமொடு நாமமாம்—பொய்யுளந்தா
னுன்னினைவு நீதென்றே யூகத்தா னேக்குமிடத்
தந்நினைவு நாமவுரு வாகுங்கா—ணந்நினைவு
கோடி கணத்திற் குதித்தெழலா லிவ்வுலகு
நாடற் கருவுருவ நாமமாய்ப்—பீடுபெறத்
தோற்று நினைவைத் துணித்தாற்சற் சிற்சுகமே
மாற்றற் கரிதாய் வயங்கலுறுஞ்—சாற்றுமிதா
லுள்ளமே யிவ்வுலகா மிவ்வுலகே யுள்ளமா
முள்ளமலா தேயுலக மொன்றில்லை—யுள்ளே
மதுரந் தருஞ்சாத்தன் வன்கோயின் முன்னே
சதுரங்க மாவலமாத் தங்கும்—குதிரைகரி
தேரா ளெனும்பெயருஞ் செப்பியபேர் கொள்ளுருவு
நேராது பொய்யென்று நீக்கியே—தேருமிடத்
துற்றிடுமக் காலத்து முள்ளமண்ணே மற்றெல்லாம்
வெற்றவெறும் பொய்யாய் விடுமிவைபோற்—சொற்ற
பெயருருவ மானவெல்லாம் பேணாது நீக்கிற்
செயிரறுசித் தொன்றே திகழும்—
கடலிற் றிரை நுரை காண்டிவலை மொக்குள்
இடமுற் றெழினு மிதுபொய்—திடமுறுமெய்
யாவ தெதுவென் றறியுமிடத் தப்பொருளின்
மேவு திரைநுரை வெண்டிவலை—தாவியெழும்
மொக்கு ளெனும்பெயரு மொழிபெயர்கொள் ளும்முருவும்
ஒக்க வெறும்பொய்யா முருசியுடன்—றக்க
நெகிழ்ச்சி குளிர்ச்சிமய நீரொன்றே மெய்யாம்
பகுக்கு மவைபோலப் பாரிற்—றொகைக்கரிதாய்க்
காணு முறுநாமங் காணாது பொய்யாகும்
மாணுறு சிற்சுகமே வாய்மையாம்—மாணு
இருப்பதுசத் தச்சத்தா லெண்ணுருவ நாமம்
இருப்பதுபோற் றோன்றும்வே றில்லை—யுரைப்பரிதாய்த்
தோன்றுதல்சித் தச்சித்தாற் றோன்று முருநாமந்
தான்றனித்துத் தோன்றுவது தானில்லை—யான்றசுகந்

தானே யுளதிதனுற் றங்கு முறுநாமம்
ஆறு சுகம்போ லணுகியிடு—நானேத
வேறேது மில்லை விரிதிரையா திகடாங்
கூறுசல மொன்றே குறிக்குங்கால்—தேறல்
பொருளொன்றே யாகும் புனிதமுறு நெஞ்சால்
தெருளொன்றிக் காணென்று செப்ப—அருளொன்று ”

திருப் போரூர் சந்நிதி முறை மாலை,

பாம்பாகத் தோன்றிற் பழுதைசற்றுந் தோன்றாதாம்
பாம்பின்றாத் தோன்றிற் பழுதையே—மேம்பாடாய்ப்
பொய்தோன்றின் மெய்தோன்றா போரூரா நின்னருளான்
மெய்தோன்றிற் பொய்தோன்றா வீடு.

கானலைநீ ரன்றென்று காட்டக்கண் டானொருவன்
மானலைநீ ரென்று மயங்கல்போ—னீநலமாய்ப்
பொய்யுலகம் பொய்யாகக் காட்டியும்போ ரூரானே
மெய்யெனவுண் ணேந்தேன் மிக.

ஷை கட்டளைக் கலிப்பா.

“ கான னீரினை மெய்யென்ற வாவியே கனவி டாய்கெட வுண்ணக் கருதினேன், ஞான நீருவர் நீரென நாடுவ தன்ன மாமய லென்றினி யாறுவேன், வான நாடரு மாமுனி வோர்களு.மதித்த வாரண முந்துதித் தேதொழுந், தான மாமழை யானைக் கிளையவா சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே ”

“ பழுதை பாம்பல வென்றொளி யாற்கண்டும் பாம்பு வாதனை தீராதவனென, வெழுமுன் சிற்சுக நின்னரு ளாற்கண்டு மிந்நி லப்பொய்ம்மை வாதனை நீங்கிலேன், முழுது ணர்தல் முதலாய வெண்குண மொய்த்த பஞ்சர மேமறை யுச்சியே, தழுவு வெண்சுதை மாளிகை நீடிய சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே.”

ஷை குறுங் கழி நெடில் விருத்தம்.

“ கடைபடு முலகப் பொய்யினை மெய்யாக் கருதினேன் கானனீரென்று, மடமையாற் கருது மவனென வினியுன் மலர்ப்பதச் சுகத்தையென் றடைவேன், றடவரைக் குறவர் குலத்தெழு வல்லி சாதகக் கொடிபடர் தருவே, மிடலெழு தோகைப் பாகனே போரூர் வீறிவா ழாறுமா முகனே.”

“ எங்குமென் சொரூப சச்சிதா நந்த விலகொளி யிருந்திடு மதனுட், டங்குபல் பொருள்கள் கானலிற் சலம்போற் றாமுறும் வேறிலை யென்றே, பொங்கருட் குருவாய் வந்துநீ யளித்தும் புலையனேன் மயங்குறு கின்றேன், வெங்கதிர் விலக்குந் தண்டலைப் போரூர் வீறிவா ழாறுமா முகனே.”

“ நெஞ்சகத் துள்ளும் புறனுமாய் நிறைந்த நின்பரி பூரண நினைந்து, வஞ்சகச் சகப்பொய் யனைத்தையு மறந்து வாழுநா ளெந்நா ளடியேன், செஞ்சடைக் குழக னஞ்செவிக் கமுதாத் திகழ்மறை முடிவினைப் புகன்றோய், தஞ்செனப் பணிவோர்க் கருடரும் போரூர்ச் சரவண பிரணவப் பொருளே ”

“ அறிவுதன் னினைவிற் கலந்துறு போதி லரும்பர முயிர்சக முளவாம், பிறிவிலவ் வறிவந் நினைவினை யகன்றாற் பேதாபே தங்களொன்றின்றி, நெறியுறத் தானே தன்னிடத் திருக்கு நிச்சய மென்றெனக் கிசைத்தான், பொறிமறு மார்பன் மருகவே ளெனையாள் போரிவா ழாறுமா முகனே.”

“ சுருதியின் றுணிவா னினைவுகொண் டுலகந் துச்சமென் றுணர்தனிச் சயமாங், கருதுறு நினைவை யடக்கியிவ் வுலகங் கானலென் றுணர்ந்திடல் சமாதி, யிருவகை யாய்முன் னுரைத்தவை யின்றி யிலங்கறி வுருவமா யிருத்தல், பொருவறு சகச ஞானமென் றிசைத்தான் போரிவா ழாறுமா முகனே.”

“ நிச்சய ஞானஞ் சமாதிஞா னங்க ணிராசையார் மனத்தினிற் கலங்கா
தெச்சமின் றிருக்கு மாசையார் மனத்தி லிரண்டுஞா னங்களுங் கலங்கு
நச்சுதல் வெகுளி யின்றிய சகச ஞாநிக ளசையுளர் போலப்
பொய்ச்சகத் துறினுங் கலங்குறா ரென்றான் போரிவா ழாறுமா முகனே.”

“ சித்தொரு நான்கிற் பிரமங்கூ டத்தன் செப்புமா யாரகி தங்கண்
மத்தமி லீச னுயிர்கடா மாயா சகிதங்கள் வழுத்துமிவ் வீசன்
சத்தெனுந் தன்னை மறப்பிலா மையினுற் றருகதி தேடிலன் சீவன்
பொய்த்தலில் வீடு தேடுமென் றிசைத்தான் போரிவா ழாறுமா முகனே”

ஷை நேரிசை வெண்பா.

“ அறிவைவிடத் தோன்றிடா தம்புவியு நெஞ்சுஞ்
செறியறிவாய் நில்லென்று செப்பிப்—பிறிவறவென்
னெஞ்சைத் திருத்தி நிறையவைத்த போரூரன்
கஞ்சத் திருத்தண்டைக் கால் ”

என்பன வாதி செய்யுட்களில் அத்வைதத்தினை அவைதிக சைவ சித்தாந்திகள்கண் டஞ்சுமாறு வெளிப்படையாக ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் புகன்று, துவைதிகளது பதி பசு பாச நித்தியத் தன்மையினையும் ஆண்டானடிமைத் திறத்தினையும் அறவே யழித் தொழித் திருப்பவும், இன்னும் உரை நடை முதலியவற்றிலும், அத்வைதத்தினை யவல மதியினரு முணருமா றறிவித் திருப்பவும், அவற்றினை யெல்லாம் அறியும் ஆற்ற லின்றி “ கீழே விழுந்தவன் மீசையின் மண்பட்டதா பார் ” என்பது போன்று வெற்றுரை தொடுத்து நம் நண்பர் வீண் வாதம் பேச வந்தனரே. அவ்வாதம் “ சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை, வெல்லுஞ்

சொல் லின்மை யறிந்து, என்னும் வாக்கின்படி நிலைபெறுது போயிற்றே. போகவே "உடன் படற்பால தல்லதனை யுடன்படுதல்" என்னுந் தோல்வித் தானத்தைத் தொன்று தொட்ட தொடையாகத் தோளிற் போட்டுக் கொள்ளாது தூரத்தே செல்லுதல் யாங்ஙன மேலும்.

"இக்காலத்திலுஞ் சமிவன மென்னும் கோவிலூர் மடத்துக்கு மூல புருஷராய், •ஆண்டவ ரென்று அவ்வகையாராலேயே கொண்டாடப் பெற்ற முத்தி ராம லிங்க சுவாமிகளும், வாசிஷ்ட கைவல்ய கீதாதி நூல்கள் பிறர்க்குப் போதித்து வந்தாலும், "தமக்குமேலொரு ஆண்டவனுண்டு, அவன் ஸ்ரீசாலிவாடீசுவரி சமேத ராஜகட்க பரமேஶ்வரனே, நாம் அவனுக்கு அடிமையே " என்ற வுண்மைக் கருத்தாலேயே சைவ நெறித் திருப்பணியாதிகளே செய்து, பின்னையோரும் அந்நெறியே பற்றி யொழுகும்படி வழிகாட்டியாய் வாழ்ந்தார்." என்றனர். /

"வாசிட்ட கைவல்ய கீதாதிநூல்களைப் பிறர்க்குப் போதித்து வந்தாலும்" என்று உம்மை கொடுத்து எழுதியதன் கருத்து யாதோ? உம்மையால் தமக்குக் கருத் தில்லாத அத்வைத நூல்களைப் போதித்துக் கொண்டு ஆண்டா னடிமைத் திறமே தம துட்கருத் தென்று கொண்டு வாழ்ந்தார்களென்று கருதுகின்றூர். எழுது மிடங்கடோறும் இவ்வாறே அறி வின்றி யெழுதலாமோ? தாம் ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை முக்கியப் பொருளாகக் கொண்டு, தமது மாணுக்கர்கட்கு "நாம் பிரமம்" என்னுந் தமக்குக் கருத் தில்லாத அத்வைதக் கொள்கையினை யுபதேசிப்பவ ரெங்ஙனம் ஆசிரியராதல் கூடும்? தங் கொள்கையினை மாணுக்கர்கட்குப் போதிப்பவர் ஆசிரிய ராவரே யன்றிக் தமக்குடன்பா டல்லாத வேோர் மதத்தினை யுபதேசிப்பவ ராசிரிய ராகார். இவரது உபா ஞமூர்த்தியாகிய யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரும் தாம் அகம் பிரம மென்னும் அத்வைத மார்க்கத்தினைக் கைக்கொண்டவராய்த் தமக் குடன்பா டல்லாத, ஆண்டா னடிமைத் திறங் கூறும் அவைதிக சைவ சித்தாந்தத்தினை அவரது மாணுக்கராய நம் நண்பருக்கு உபதேசித்தனர் போலும். அங்ஙனம் உபதேசித்தமையா லல்லவா, தமது அநுபவத்தினையுந் தம்குரவர தநுபவத்தினையும், பிறர் மதத்தினரது குருமார்களிடத்தும், அவர்களது மாணுக்கரிடத்தும் கற்பிக்க முன் வந்தனர். அநுபவிக்காது பிறர்மீது கற்பிக்க முற்படுவரா?

தன்னில் வேறிலா மையிற்பர முத்தியிற் றனதுபுத் தியினலே
வந்நி யங்களாய்த் தோற்றுமா பாசர்க்கும் பரபத மறிகின்றுன்
மூன்ன மெப்படி மூடமாந் தசையிற்றன் மோகத்தா லெலாம்பெத்த
மென்ன வுற்றனன் முத்தியு மப்பரி சிருக்கும தியல்பேயாம்.

என்ற பிரம கீதைச் செய்யுளின்படி ஞானிக்கு யாவரும் ஞானியாகத் தோற்றுகின்றனர். அஞ்ஞானிக்கு யாவரும் அஞ்ஞானியாகத் தோற்றுகின்றனர்.

தருமராஜர்க்கு உலகி லுள்ளார் யாவரும் நல்லவர்களாகத் தோற்றினர். திரியோதனர்க்கு உலகத்தி லுள்ளார் யாவரும் அயோக்கியராகத் தோற்றினர். அதற்குக் காரணம் அவ ரவரது அநுபவமும் புண்ணிய விசேடமும் பாவ விசேடமுமே யாம்.

ஓர் பாவியானவன், பூர்வ சன்மத்திற் செய்த பாவ விசேடத்தால் மூக்கின்றியவனுகப் பிறந்தான். அவனை யெல்லோரும் மூக்கரையன் என்று எளனஞ்செய்து வந்தார்கள். அதனை நிவிர்த்திப்பான் அவனோர் சூக்ஷிசெய்து "எனக்குக் கைலாயம் தெரிகின்றது. நீங்களும் என் போன்றே மூக்கரைய ராவீர்களாகில், உங்கட்கும் கைலாயம் தோற்றும்" என்று தனக் குடன்பாடல்லாத தனையே புகன்றனன். அவர்ளுட் சிலர், அவன் வார்த்தையினை மெய்யெனக் கருதி, மூக்கை யறிந்து கொண்டு, அண்ணுந் துயரப் பார்த்தார்கள். கைலாயந் தோற்ற வில்லை. தோற்ருதாகவே தாம் செய்தது தவ றென்று தோற்றினும், பிறர் பழிப்பை நிவிர்த்திப்பான் 'எங்கட்குங் கைலாயம் தோற்றுகின்றதென் றவர்களும் தமக்குடன்பா டல்லததனையே பிறர்க்குப் புகன்றனர். பின்னுஞ் சிலர் அவ்விடைப்பட்ட மூர்க்கரையரது வார்த்தையினை மெய்யெனக் கருதி மூக்கரையராகி யிவ்வாறே பலரும் மூர்க்கரையராயினர். அது போன்றே அவைதிக சைவ சித்தாந்தக் குருமார்களுள் மூல புருடராயினர் "நாம் பிரமம்" என்னும் பரமாத்வைதக் கொள்கையினை யுடையராய்த் தமக்குக் கருத் தின்றிய அவைதிக சைவசித்தாந்த ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை, அதிகாரிகளின் அபக்குவத்தினைக் கருதி யுபதேசித்தனர். அவ்வுபதேசத்தினைப் பெற்றுப் பின். ஆசிரியராய இடைப்பட்ட குரவரும், தமக்குப் பரிபக்குவம் வந்த ஞான்று, ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை யறவே யொழித்து "நான் பிரமம்" என்னும் வைதிக சித்தாந்தத்தினைக் கைக்கொண்டவராய்த் தமக் குடன்பா டல்லாத அவைதிக சைவ சித்தாந்த ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை அதிகாரிகளின் அபக்குவத்தினைக் கருதி யுபதேசித்தனர். அவ்வுபதேசத்தினைப் பெற்றுப் பின் ஆசிரியராய கடைப்பட்ட குரவரும், தமக்குப் பரிபக்குவம் உண்டாயவிடத்து ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை யறவே யுமிழ்ந்து. "பிரமைவாகம்" என்னும் ப்ரஸித்த வேதாந்தத்தினைப் பெரி தெனப் பெரியாராலுணர்ந்து பேணினராய்த் தமக்குடன்பா டல்லாத வேத பாஹ்ய துவிதாகமக் கோளைக் கேட்போர் தரங்கருதிக் கிளர்ந்தனர். இவ்வாறே தமக்குடன்பா டல்லாத ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினையே பலரும் உபதேசித்து வந்தனர். அவ்வாறே யிவர் குரவரும் "நாம் பிரமம்" என்னும் வேதாந்த மார்க்கத்தினை முக்கிய சித்தாந்தமாகக் கைக்கொண்டவராய்த் தமக்கு ஒருவாற்ருனும் கருத் தின்றிய ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினை நம் நண்பருக் குபதேசித்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு, இவர் பரம்பரையி லுள்ள அநுபவத்தினைக்கொண்டே யன்ரே, எமது பரமேஷ்டியாய குருநாதன்

மீதும், கூறத் துணிந்தனர். இவர் கூறிய கூற்று இவர் மதத்தின்கண்ணே யன்றி யெங்கள் மதத்தி லின்றும்.

ஆண்டவ ரென்று விதந் தோதப் பெற்ற ஸ்ரீ முத்தி ராம லிங்க ஞான தேசிக சுவாமிக ளென்னும், எமது பரமேஷ்டிய குருநாதன், தாம் முக்கிய சித்தாந்தமாகக் கொண்ட "பிரமைவாகம்" என்னும் அத்வைதத்தினைப் பிரதிபாதிக்கும் வாசிஷ்டம் கைவல்யம் கீதை முதலிய நூல்களைப் பக்குவியாய மாணுக்கர்கட்கு, தம துண்மைக் கருத் தென்றே யுபதேசித்தார்கள். உபதேசித்தார்களாயினும், சகுண பிர்மோபாஸனையினுனே நிர்க்குணப் பிரம மடையத்தக்கதாம். அச்சகுணப் பிர்மோபாஸனை செய்ய வலியிலார்,

" சிரந் துறக்கஞ் செவிதிசைக ளிருசுடர்கள் வழிதீ, பாங்காய முகமுந்தி விசும்புநிலம் பதமாம் பரமனுரு வாயவிராட் புருடவடி வெனினும்"

" அன்றியள வுறுபெருந்தோட் படைபணியோ டுற்ற வண்ணல்வடி வெனினுநினைந் தவயவங்க டம்மி, லொன்றொன்றை விடுத்துநின்ற வவயவிமாத் திரமா முண்மையாம் பிரமத்தின் மநமடங்கல் பாவஞ், சென்றளவு கரணமுறு வொருபிரமந் தன்னிற் சிந்தையடங் குதலபா வம் படைப்பி லொழிவிற், றன்றெரித றெரியாமை யிடத்திஞேர் பரிசாய்த் தன்வடிவாம் பிரமத்தின் மநமிறன்மா யோகம்" 136

என்ற வேதாந்த சூடாமணிச் செய்யுளின்படி காரியப் பிரம முதலியவற்றை யுபாசித்து அதன் வலியாற் காரணப் பிரமோபாஸனை செய்து, சுத்தப் பிரம மடையத்தக்கதா மென்னும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தி னுட்கருத்தினைப் பற்பல மாணுக்கர்களுக்கு மறிவுறுத்தற்குச் சிவாலயப் பணி முதலியவற்றை, நம் நண்பர் மதத்தினரும், நண்பரும் செய்துவரும் வாசா ஞாநம் வாசாப் பணிபோன் றின்றி,உண்மை யன்புடன் உண்மைப் பணியாகச் செய்தும் வந்தார்கள். அவர்கள் உண்மைக் கருத்தினைத் தம் மாணுக்கர்கட் குபதேசித்து வந்தமையா னன்றே, இதுகாறும், அவர்கள் பரம்பரையில் வந்த யாவரும் உண்மையான பிரம ஞானிகளாய்ப் பிரமரூபமாயினர். முன்னர் ஸ்ரீமத் ஆண்டவரைச் சைவ சித்தாந்தி யெனப் பகர்ந்து, பின்னர் " ஆண்டவரும் திருப்பணியாதிகளே செய்து பிரபஞ்ச வெறுப்புடையரா யிருந்தமையாலும், பெரியோரை யடைந்து நன்மை பெற வேண்டு மென்று விரும்புகின்றவர்களுக்கு, இக்கோயிலூர் மடமே புகலாகத் தோன்றப் பெற்று வந்தடுத்தார்கள். அடுத்தாலும், 'அங்கு ஆண்டவ!னெருவன் நமக்கு மேலா யுளன். நா மெல்லா மடிமைகளே. நாம் ஆண்டவனைச் சரியை கிரியை யோக ஞாந நெறி நின்று வழிபடுதலே முத்தி சாதனம்' என்கின்ற போதனை விளக்கங் கிடைப்ப தருமையாய் 'எல்லாம் பொய் - நானே பிரமம்' என்கின்ற போதனையே மலிந்து கிடத்தலால்..." என்று மைய லுற்று மாறாய் வேதாந்தி யென் றுடன்பட்டு முன் பின் னுள்ள முரா ணறியாது மொழிவாராயினர். அப்பெருந்

தகையா ரியற்றிய " சுவாநுபவந் திரு வாக்கு " என்னும் நூலினையேனும் ஆராய்ந் தறைந்தனரா? அந்நூலில் உள்ள,

" ஆலோ னிறந்து முமைபாகத் தண்ண லிறந்துங் கமலமுறை
நாலா நநத்தோன் முடிந்திறந்து நார தாதி யோரிறந்துங்
காலா திகளு மொழிந்திறந்துங் ககன மாதி யழிந்திறந்தும்
ஆலோ கங்க ளிறந்துநின்ரு யம்மே கொப்பை யுடையாளே "

" கண்ட பொருளல்ல காணுப் பொருளல்ல கண்டபொருள்
மண்டு மிருளல்ல மாயு மொளியல்ல மன்னுமொளி
பண்டென் பதுமல்ல வின்றென்ப தல்ல பராபரமாம்
அண்ட மடங்க வடங்காப் பெருவெளி யையுளியே "

" கனவிற் குழவி மலடிபெற் ருளுட் களித்தவள் தான்
நனவிற் கருதப் பொய்யா னதுபோ னனவினுற்ற
தனமிக்க மக்களும் பெண்டிருஞ் சுற்றமுந் தன்னுடம்பும்
இனமுற்ற வென்னை யறியப்பொய் யாகி யிருந்ததுவே."

" விண்ணுதி பூதமெலாஞ் சிவமே யாகு மெய்யுருவும் பொய்யுருவுஞ் சிவமே யாகும், கண்ணுன வேதமெலாஞ் சிவமே யாகுங் கருதுகின்ற வினைவெல்லாஞ் சிவமே யாகும், எண்ணிறந்த பேதமெலாஞ் சிவமே யாகு மிப்படியே தினந்தோறுங் காண்பா னுகிற், பெண்ணுணு மலியாகும் பேத மின்றிப் பிரமமய மாதறிண்ணம் பேத மின்றே."

" தன்மயமாஞ் சத்தி தானினைக்க நாமவுரு
மின்மயம்போற் றேன்றி விளிந்திடுமே—யென்மயமே
யாமே யவையெல்லா மானல்யா னும்மெனதும்
போமே சிவமாய்ப் போம் "

" பின்னு பின்ன மொன்றிலதாய்ப் பெரிதாஞ் சத்தா சத்திலதாய்
முன்னு நின்ற நிரவயமாய் முடியா திருந்த சாவயமாய்ப்
பன்ன வேது மில்லாமற் பகரு மநுடக் கொம்பாகு
மன்ன மாயை தனையகற்ரு யம்மே கொப்பை யுடையாளே "

" எல்லா மிறந்த நிலையாகி யானு யெனது கற்பிதமாம்
எல்லா மாகி யல்லவுமா யிருந்து விளங்கு மின்னமுதே
பொல்லே னவிவே கத்தாலே புன்மை விடய மாக்கரைந்தே
யல்லற் படுவ தனக்கழகோ வத்தா வண்ணு வாரணனே "

" முத்துவெண் ணகையார் சித்தம தொக்க முயல்வதே கருமமென் றுன்னிப், பித்தரின் மயங்கிப் பிறவியங் கடலிற் பீழையுற் றழுந்துறு வேனைச், சித்தம தொக்க வாவென வழைத்துத் திகழுநீ பிரமமென் றருளு, முத்தம குருவே பொருள்வைமா நகர்வா ழுகந்ததே சிகசிகாமணியே "

"அத்தியந்தா பாவ மாகுமிழி கோசமைந்தும்
புத்தியினா னித்தியமாய்ப் பொற்புறல்போற்—புத்தியினா
வில்லாதாய் நீங்காதோ வேழைமந மேயிதனிற்
புல்லா திருந்தவனோ பொய்"

"ஈயக் கதிரா மிலக்கணமு மின்குறளு
மாயப் பொருளா வறைந்தாலு—நோயகலா
தன்னை மறந்த வொருதுரிய பூமியிலே
மன்னி யிருக்க மதி"

"இந்தப் பெரும்பிரமா காரநிலை யெய்தாமற்
றொந்தப் பிராந்திநிதந் தோய்ந்தனையே நெஞ்சகமே."

"எல்லா மிறந்தநிலை யீதென்று கண்டிருந்து
நில்லாம லந்தநிலை நீங்கினையே நெஞ்சகமே"

"துன்பத் துவிதம் தொலைந்தசுக நிஷ்டையிலே
யின்பத் திருவா யிருப்பதென்றோ நெஞ்சகமே"

"சித்திரத்தி லேவரைந்த தீபம்போ னில்லாமற்
கத்தித் தலைவெடிக்கக் கற்றனையே நெஞ்சகமே"

"எல்லா வுலகு மிறந்துமிற வாதபதஞ்
செல்லாது காண்பவற்றிற் சிக்கினையே நெஞ்சகமே"

"அத்திபா திப்பிரிய வாதிவெளி யாயிருந்தாற்
சுத்தமிலாச் சீவபரத் தொய்தமெங்கே யஞ்சுகமே"

என்னுஞ் செய்யுட்களில், அத்வைதத்தினைக் கூறி யிருக்க, அதனை யுணரும் புண்ணிய விசேட மில்லாது சைவ சித்தாந்தி யென்று முன்ன ரெழுதித் "தான் கெட்டது மன்றிச் சந்திர புஷ்கரணியையுங் கெடுத்தான்" என்னும் வழக்குப் போன்று, மற்றோரையும் ஏமாற்ற நினைத்தவர், அவர்களது சரித்திரத்தினை யாராய்ந்து அவ்வழியாயினுஞ் சென்றனரா? துறவு சுவாமிக ளென்றும், துற வாண்டவ ரென்றும் வழங்கப் பெறும் ஸ்ரீ அருணாசல ஞான தேசிக சுவாமிக ளிடத்தில், பக்தி செய்தொழுகிய நம் நண்பரது உபாசனா குருவாகிய யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவல ரியற்றிய,

"சீர்கொண்ட சகவருட மாயிரத் தெழுநூறு சேருமறு பத்தொன் பதிற் றிருமருவு பிலவங்க வருடமதின் மீனமாந் திங்களெட் டாந்தேதி யிற் றிரமருவு பானுவா ரத்தினுத் திரமெனச் செப்புந க்ஷத்திரத்திற் சிறந்தபூ ரணியெனுந் திதியதனி லினிதுவரு திகழ்கன்னி லக்கினத்தே, கார்கொண்ட புயல்வண்ணன் மலரயன் வருந்தியுங் காணாத பெரு வாழ்வெனுங், கறைமிடற் றிறைராஜ கட்கபர மேசுரன் கருணையுரு வோட மர்ந்து கனவெழில்கொள் மணிமாட நிலவுசமி வநமெனக் கழறுமுயர்

பதியில் வாசன் கணிதமறு சீடர்தம நேகவிரு டேத்தவரு கருதரிய ஞான தபனன், போர்கொண்ட காமக்கு ரோதலோ பாதியாம் புன்குற்ற நீங்கு புனிதன் பொறையறி வடக்கமருண் முதலநற் குணமொடு பொருந்திவள ருற்ற முதல்வன் புவனமூன் றினுமிவன் புகழ்சென் றிடற்கிடம் போதா தெனச்சிறந்தோன் பொருவிலா துயர்சுத்த வேதாந்த சாஸ்திரம் போதமிக் குள்ள நிபுணன், பேர்கொண்ட நிர்மல சமாதிசா க்ஷாத்கார பிரதாப மிகுசிரேஷ்டன் பெருமை நிறை தருமுத்து ராமலிங் கக்குரு பிறங்கியிடு மத்து விதநிட் பிரபஞ்ச நிர்விஷய நிஷ்களா தீதமாம் பெருவெளிய தாகி நின்ற பேசரு மகண்டபரி பூரண சுகாநந்த பிரமமா யிலகினானே" என்னும் இச் செய்யுளில் சமானா ரகிதமானது அத்வைத மென்றும், பிரபஞ்சம் பொய் யென்றும், ஜீவப் பிரம வைக்கிய முடைத் தென்றும், இவ்வாறுய தன்மையினை ஸ்ரீ முத்தி ராம லிங்க ஞான தேசிக சுவாமிக ளுடையவர்களா யிருந்து பிரம வுருவ மானார்க ளென்றும், விளக்கி யிருப்ப, அதனை யுணராது "குதிரை குருடானாலுங் கொள்ளுத் தின்பதிற் குறைவில்லை" என்பது போன்று, குருட்டுத்தனமாய் எழுதினார். இவரது உபாசனா குருவாய ஆறுமுக நாவலர் ஸ்ரீ அருணாசல ஞான தேசிகப் பெருந்தகையா ரிடத்து எங்ஙனம் அன்பு பூண் டொழுகின ரெனின்,

"துறவு சுவாமிக ளிருவருந் தில்லையை யடைந்து நடராஜ தரிசனஞ் செய்து ஆத்மாநுசந்தானபரர்களா யிருந்தனர். அப்போது யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த நல்லூர் என்னும் நகரத்தில் வசிக்கும் சைவ சித்தாந்த வித்வத் சிரேஷ்டராகிய ஆறுமுக நாவல ரவர்கள் ஸ்ரீ நடராஜ தரிசனத்தின் பொருட்டுச் சிதம்பரத்தை யடைந்து, சிற்சபேசர் திருவீதியி லெழுந்தருளத் தரிசனார்த்தமாக அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது துறவு சுவாமிக ளிருவரும், அடியார் குழாங்களோடு நின்று, சபாநாதனைத் தரிசித்துச் செல்லுவதை நாவல ரவர்கள் கண்காக்ஷியாகப் பார்த்துப் பின்றொடர்ந்து கேணி மடத்திற் சென்று இரண்டு மூர்த்திகளையும் அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து வணங்கி நின்றனர். அவரைச் சுவாமிகள் "தாம் யார்?" என்று வினவ, அவர் "யான் வசிப்பது யாழ்ப்பாண நல்லூர். என் பெயர் ஆறுமுகம். ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானைத் தெரிக்கும் பொருட்டு இங்கு வந்தேன்" என்று கூறி நிற்க, அவர் வார்த்தை நயத்தைக் கேட்டு உட்காரும்படி ஆஞ்ஞாபித்ததின் பேரில் சற்று நேர மங்கிருந்து, அவர்கள் பிரபாவங்களைக் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து உத்தரவு பெற்றுச் சென்று, பின் னாடோறும் அவ்வாறே வந்து தரிசித்துப் போவர். சுவாமிகளும் அவரது நல் லொழுக்கத்திற்கு வியப் படைந்து ஸ்காந்தப் புராணத்தைத் தினந்தோறும் பகல் பதினைந்து நாழிகைக்கு மேல் பிரசங்கஞ்செய்து வரும்படி ஆஞ்ஞாபிக்க, அங்ஙனமே செய்து வந்தனர். சுவாமிகள் அப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, ஒரு நாள் இன்று முதற் புராணப் பிரசங்கஞ் செய்து வரவேண்டுமே யன்றிப் பாதிரிமார்களுக்குப் பாடஞ்

சொல்ல லாகா தென்று உத்தரவு செய்ய, அவ்வாறே, அன்று முதல் பாதிரி மார்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லுத லொழிந்து, புராணப் பிரசங்கஞ் செய்து வாழ்ந்திருந்தார்" என்னுந் துறவு சுவாமிகள் சரித்திரத்தி லுள்ள இச் சரித்திரத்தா லுணர்க !

இவரது உபாசனா குருவாய ஆறுமுக நாவலரை முன்னர் "நான் பிரமம்" என்னும் வேதாந்தக் கொள்கையி லிருந்து பின்னர் சைவ சித்தாந்தி யாயின ரென் றெழுதினு மெழுதுவர். "ஆண்டவ ரென் றவ்வகை யாராலே கொண்டாடப் பெற்ற" என்றார். இவர் கூற்றுப்படி சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை யுடையவர்களா யிருந்திருப்பின், இவராலும் இவர் மதத்தினராலுங் கொண்டாடப் பெற்றிருக்கலாமே? அவ்வா றின்மையின் "வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்க, ளைந்து மகத்தே நகும்" என்றபடி வஞ்சகத் தன்மையோடு, 'சைவ சித்தாந்தக்கொள்கை யுடையவ' ரென எழுதினரே யன்றி முழுக்கருத்துட னெழுதினவ ரல்லர். அங்ஙன மெழுதி யிருப்பரேல், பின், 'வேதாந்தக் கொள்கை யுடையோ' ரென்று மாறுகொளக் கூறுவரா ?

"நாம் அவனுக் கடிமையே யென்ற வுண்மைக் கருத்தாலேயே" யென்றார்.

யா மிதுகாறுங் காட்டிய சுவானுபவத் திரு வாக்கி லுள்ள செய்யுட்களில், இவர் காட்டிய இரண்டு தேற்றேகாரங்கட்கு மாறாய், அத்வைத சித்தாந்தமே நிலைநாட்டப்பட் டிருக்கின்றது. அதனை யுணராது "ஆண்டா னடிமைத் திறத்தையே" யுண்மையாகக் கொண்டிருந்தார்க ளென்று "அறிவே னறிவேன் ஆலிலை புளிபோன் றிருக்கும்" என்பது போன்று இரண்டு தேற்றேகாரங் கொடுத்து வரைந்த அறி வின்மையை யாவரே கண்டு நகையார். "உண்மைக் கருத்தாலே" என்று எது கொடுத்தனரே. அவ்வேது "இன்மைக் கருத்தாலேயே" யென்னும் வேறோ ரேதுவினைக் கொணர்ந்து, இவரது பிரதிஞ்ஞையினைக் கோறல் செய்து, 'சற்பிரதி பக்ஷ மென்னும் எதுப் போலிப் பெயர் புனைந்து நின்றதனை, தர்க்கநூல் வல்லார்வாய்ச் சரணாகதி யடைந்து கேட்டுச் சாந்தி பெறுவாராக ! இவர் கூறிய மேற்கோளு(பிரதிஞ்ஞையு)ம் கோளாய வாறு காண்க.

முன்னர் "வாசிட்டங் கீதாதி நூல்களில் பல சைவ நலங்களுள" என்று பிரதிஞ்ஞை செய்தார். அப்பிரதிஞ்ஞையும் முன்னர் யா மறிவித்த அந்நூல்களின் செய்யுட்களால் அழிந்தமையின், "பிரதிஞ்ஞா சந்நியாசம்" (மேற்கோ ளழிவு) என்னும் தோல்வித்தானத்தை யுற்றவருமாயினர். அப்பிரதிஞ்ஞையும், யா முன்னர் அறிவித்த அந்நூற் செய்யுட்களால் அந்நூலி வின்மையின் "ஆகாயத் தாமரை மண முடைத்து" என்னும் ஆசிரயாசித்த எத்துவாபாச முடையோரு மாயினர். இவ்வாறு 'பிரதிஞ்ஞா சந்நியாசம்' என்னுந் தோல்வித்தானத்தையும், சற்பிரதி பக்ஷம்,

ஆசிரயாசித்தம்' என்னும் எத்துவாபாசங்களையும் நண்பர் ஆபரணமாக அணிந்து கொள்ளுகின்றனரே யென்று யாம் மிகவு மிரக்க முறுகின்றோம். முன்னர் வாசிட்டங் கீதாதி நூல்கள் சைவானுகூலமா யிருக்கின்றதென்றனர். பின்னர் "வாசிட்ட கைவல்ய கீதாதி நூல்கள் பிறர்க்குப் போதித்து வந்தாலும்" என்ற வாக்கியத்தால் சைவானுகூல மின் றென்று கூறுகின்றார். சிறார் போன்று அறிவிலியாய் முன்னர்ச் சைவநூ லென்றும், பின்னர் அத்வைத நூலென்றும் "பழய குருடி கதவைத் திறவடி" என்னும் பழமொழிக் கிலக்காய் மீண்டும் மீண்டும் அம்முரண் மொழிகளையே, முத்திக் கேது வெனக் கருதி முரசறைகின்றார்.

"பின்பு சீடராய் அங்கு வந்த துறவு சுவாமிகளும் அச்சைவ நெறியே மேற் கொண்டு, அக்கோயிலூரில் முப்போது முண்டு வசித்திருத்தலின் நோக்க மில்லாமற் சிதம்பர மடைந்து ஸ்ரீமந் நடராஜ தெரிசந செப தப தியானாதிகளே பெருவாழ் வெனக் கொண்டு ஆண்டா னடிமைத் திறமே பேணி ஒரு பொழுது பிக்ஷை யேற் றுண்டு, பிக்ஷைப் பெருவாழ்வினராய் வாழ்ந்தனர்" என்றார்.

ஸ்ரீமத் ஆண்டவரிடத்து மாணாக்கராய துறவு சுவாமிகள், தமது குருவினது கொள்கைக்கு மாறாய கொள்கையினைக் கைக்கொள்வர்களா ? நம் நண்பர் கொள்கைப்படி ஸ்ரீமத் ஆண்டவர் 'சைவ சித்தாந்தி'யா யிருப்பினும், அக்காலும் ஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணுதற்காக ஸ்ரீ கோவிலூரி னின்று மகல வேண்டாமே! "செப தப தியானாதிகளே பெரு வாழ்வெனக் கொண்டு" என்றனரே,

"மந்திரஞ் செபந் தியாநம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா
அந்தமி லாத முத்திக் குபாயமே யறிய வேண்டும்
சிந்தனை புறனே செல்விற் றுயரமே திரிய மீட்கில்
பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்" என்னுந்

தேவிகாலோத்திரச் செய்யுளைக் கைக்கொண்டு ஒழுகிய ஸ்ரீ துறவு சுவாமிகள், செப தப தியாநங்களையே பெரு வாழ் வென்னும் மோக்ஷ மென்று கொள்வர்களா ? "அக்கோயிலூரில் முப்போது முண்டு வசித்திருத்தலின்" என்று வசை மொழி புகன்றார். என்றையத் தினம் நண்பர் கோவிலூரில் வந்து முப்போது மந்நம் புசித்தலைப் பந்தியி லொருங் கிருந்துண் டுணர்ந்தனரோ ? உணர்ந்திருப்பி னந் நாளைக் குறிப்பிட்டு வரையலாமே ! அவ்வாறு 'முப்போது முண்பதில் நோக்க மில்லாதவர்களாய்ச் சிதம்பரஞ் சென்றார்கள்' என்று ஸ்ரீ துறவின் பெருந்தகையாரை வரைந்தவர், பின் யோசனை செய்து வரைந்தாரா ? அங்ஙனங் கருத்துடையவர்களா யிருப்பின், ஸ்ரீ முத்து ராம லிங்க ஞான தேசிக சுவாமிக ளென்னும் தமது குரு மூர்த்தியின் ஆஞ்ஞையைச் சிரமேற் கொண்டு, அக்கோயிலூர் மடாலயத்தின்கண் பிரம ஞானாசாரிய மூர்த்தியா யெழுந்தருளி யிருந்து,

எண் ணிறந்த மாணுக்கர்கட்குப் பிரமோபதேசஞ் செய்துகொண் டிருந் திருப்பார்களா? அவர்க ளியற்றி யுள்ள 'கைவல்ய வுரையினையேனும், சீடாசாரத் தினையேனும்' உணர்ந்து உளறுபடை செய்தனரா? நம் நண்பர் அவைதிக தாந்திரிக சைவ சித்தாந்தி யெனப் பேயர் வைத் துக் கொண்டு, காலையில் ஸ்நாநம் ஜெபம் தபம் பூஜை யின்றி,

"ஆசினை யடைந்த நெஞ்சிற் ருமத ருணவு கேட்கில்
ஊசின பழஞ்சோ றெச்சி லும்பர்பூ சனைக்கா காமை
யேசின வெந்தி லாத வினையன விவற்றி னாலே
காய்சின முதலா யுள்ள துயரெலாம் விளைவ கண்டாய்"

"இப்படி யன்றி வேரு யிராசத ருணவு கேட்கிற்
கைப்பன புளிப்பு வர்ப்புக் கூர்ப்பன கடிய வெய்து
நெய்ப்பயி னெருப்புப் போலச் சுடுவன விவற்றி னாலே
மெய்ப்படு நோயு நெஞ்சத் திடும்பையும் விளைவ வேலோய்"

என்னும் பகவற்கீதைச் செய்யுளிற் கூறியாங்கு, புளித்த இட்டலி யினையும், மாட்டென்பு கலந்த சீனியினையும், இன்னும் இவை போல்வன பலவற்றையும், வயிறு புடைக்க ஏகாந்த ஸ்தாநத்தி விருந்து புசித்துப், பின் அது ஜீரணிப்பான் மூன்று மணிவரை மஹான்களை நிந்தித்தும், அதன் பின் பூசாரி யென்னும் பெயருக் கியைய ஏனைச் சைவ சித்தாந்த வைசிய மணிகளை யேமாற்றும் பொருட்டு, டம்பமாக

"கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால்கமழும்
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்
செய்கின்ற பூஜையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே"

என்று பிரமாநந்தப் பரமபத வாழ் வுற்ற எமது பட்டினத்துப் பெருந்தகையார் கூறியாங்கு வாக்கு மநமுங் கண்ணும் வேறிடஞ் செல்லும்படி பூஜை புரிந்து, பின் அறுசுவைகளும் பொருந்தும்படியான அன்னாதிகளை யபரிமிதமாக விலாப்புடைக்கவருந்தி உண்டு, அவ்வுணவும் பரிணமிப்பான் வேத நிந்தை, வேதாந்த நிந்தை, விஷ்ணு நிந்தை, வித்வான்கள் நிந்தை, விப்பிரர் நிந்தை முதலியவற்றினை விரிவாய் மாலுறு மாலைக் காலம் வரைச்செய்து, பின் காலை முதல் மாலை வரை யாவரையு நிந்தித்த வுஷ்ணத்தினை நிவிர்த்திப்பான், அரசாங்கத்தாருக்கு முக்கிய ராஜதானியாகிய சென்னபட்டணத்து முகத்தல ளவைக் கருவியாகிய பக்காப்படியால் ஒரு படி ஆன்பாலை வாங்கி அரைப்படியாக அக்கினி பகவனிடத்துப் பிரார்த்தித்து வற்றச் செய்து, அதனோடு தமக் கிஷ்டமான அன்னாதிகளையும் அளவின்றிப் புசித்து, அயர்ந்து நித்திரை செய்து வருகின்றனரே! அது போன்றே கோயிலூரின்கண்ணும் முப்போதும் அந்நம் புசித்து வருகின்றார்களென்று கருதிக் கழறினர் போலும். ஒரு தினமாயினும் கோவிலூரின்

கண் வந்திருந்து அங்கிருக்கும் அடியார் குழாங்களையும், அவர்கள் செய்யும் கைங்கரியம் சிரவணம் முதலியவற்றினையும், கண்கூடாகப் பார்த்துப் பந்தியி லொருங் கிருந்து போஜநஞ் செய்திருப்பாராயின், "நரி வாலினால் ஆழியின் ஆழம் பார்த்தல் போல்" என்னும் பழமொழிப்படி மகிமை யுணராது மநச் சான்றுக்கு மாறாக வரையார். வரையார்! ஸ்ரீ துறவின் பெருந் தகையாரைச் சைவ சித்தாந்தி யென்று வரையக் கருதிய நண்பர், அவர்கண்மீது திரு வாவடு துறை யாதீனத்து மஹா வித்வான் மீனாக்ஷி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களால் துதிக்கப் பெற்ற,

"துறவொழுக்க மனைத்துமொரு வடிவுகொண் டாலன்ன தூயவன் றன் மயமாக யாவையுங்கண் டிருப்போன், மறவொழுக்கங் கடிந்துயிர்கள் சுவாநுபவ மருவ வயங்கியவே தாந்தசிர வணமேற்றும் வலியோன், அறவொழுக்கந் தலையெடுப்பக் காரணங்கண் டுவப்போ னடங்குமிட மாகிய சி தாகாசப் பிரியன், உறவொழுக்கம் வளர்த்தவரு ணாசலதே சிகனென் றுரைத்திடுநந் தீசனெனு மொருவனைவாழ்த் திடுவாம்"

என்னும் இச் செய்யுளையேனும் ஆராய்ந்து அறைய லாகாதா? இச் செய்யுளில் அவர்களை அத்வைதிக ளென்று கூறி யிருக்க மாறு கூறி மயங்கினரே.

இன்னும் ஸ்ரீ துறவின் பெருந்தகையா ரியற்றிய,

"தந்தைமுதற் பந்துவெலா மநந்த தேகந் தருவதலா லனாதிபவ பந்தந் தீர்க்கார், சிந்தையினா லாய்ந்திடிலப் பந்து வெல்லாஞ் சிறுமை தருஞ் சத்துருவே யாகா நிற்ப, ரந்தமிலா வருள்வடிவாங் குருவோ வென்றா லகண்டபர ஞாநத்தை யருளா னல்கித், தொந்தமதா மநாதி பவ பந்த மெல்லாந் துப்பறவே நன்றாகத் துடைத்துக் காப்பன்"

"இந்த விடும்பை யுடம்புறு மேது
தந்தை யெனப்புகழ் கின்றிலர்தக்கோ
ரந்த மிலாத வகண்டமு நம்முட்
டந்தவர் தந்தை யெனச்சமை வுற்றார்"

"வருபிறப் பறவே வேண்டினான் மறையீ றென்னுமம் புயத்தினை மலர்த்தற், கிரவியாய் நெஞ்சிற் கிசைந்தநற் குருவை யாதொரு வழியினா லிறைஞ்சி, யருள்சுரந் திடுதற் காவதே செய்வா னருமறை முடிவெலா மறையும், பொருளேநே ராக வுமக்கெனக் கீசன் புகன்றவப் படியிலே புகன்றேன்"

என்னுஞ் சீடாசாரச் செய்யுட்களானும் பதி பசு பாசங்கள் அநித்தியங்க ளென்னுங் கொள்கை யுடையோர்க ளென்பதை யினியேனு முணர்வாராக!

“ ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்த மூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
மூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய் நாளுந்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிக்கின் றேனே. ”

என்னுங் கைவல்யநவநீதச் செய்யுட்கு, எமது துறவின் பெருந்தகையார் இய்ற்றிய வுரையில், நம் நண்பரது கோளாகிய ஆண்டா னடிமைத் திறத்தினையும், பதி பசு பாச நித்தியத்தினையும் சுருதி யுத்தி சுவாநுபவ வாயிலாய் விரிவாய்க் கண்டித்துப் பத்துப்பக்க மெழுதியிருக்க, அவை யாவும் தமக்கு முரா ணென வுணராது, “ அஷ்டதரித்திரன் முப்பத்திரண் டறமும்,சர்வசுவ தக்ஷிணை யாகமும் செய்ய நினைத்த கதை”போன்று, வீணாக வெழுதி வெட்க முற்று வெந்நிட விரும்புகின்றார்.

“ இவ ரிடத்துச் சீடராய் வந்த மெய்யப்ப சுவாமிகளும், அங்கு முப்போது முண்டு வசித்தலினும், அக்கொள்கையிலுஞ் சிறிதும் நோக்க மில்லாமல், அக்கோயிலூரை விட்டு நீங்கி மதுராபுரியை யடைந்து, ஒருபோதுண்டு சிவ தீக்ஷாதி பெற்றுச் சித்தாந்த சாஸ்திர முற்று முணர்ந்து, பிரபஞ்சப் பற்றை வேரறக் களைந்து, ஸ்ரீ சோமசுந்தர பாதங்களையே யிறுகப் பற்றிச் செயற் கரிய சிவ நியமாநுஷ்டான தற்பர சிவ ஞானச் செல்வராய் அம் மதுரா புரி யெல்லை கடவாமற் சீவன் முத்தராய் வாழ்ந்தனர் ” என்றார்.

“ இவ ரிடத்துச் சீடராய் வந்த மெய்யப்ப சுவாமிகளும்” என்றாரே. ஸ்ரீ துறவு சுவாமிகளைக் குருவா யடைந்த இவர்க்கு, அவர்கள், நம் நண்பர் கூற்றுப்படிக் கைக் கொண்ட சைவ சித்தாந்தம் நோக்க மில்லாது போயிற்றே ? நம் நண்பர் துறவின் பெருந்தகையாரைச் ‘ சைவ சித்தாந்தி ’ யென்று கூறுகின்றமையின்,ஆண்டா னடிமைத் திறங் கொள்ள வேண்டுமென்று கருதிச் சீடரா யடைந்த மெய்யப்ப சுவாமிக்கு நோக்க மிலதாகவே ஸ்ரீ துறவின் பெருந்தகையார் கருத்துப் பரம அத்வைத சித்தாந்த மென்று சித்த மாயிற்று. நம் நண்பருக்கு ஒருவகைக் குருவாய மெய்யப்ப சுவாமி யென்பார், நம் துறவின் பெருந்தகையாரை யத்வைத சித்தாந்தி யென்று கருதுகின்றனர். அம்மெய்யப்ப சுவாமியின் மாணாக்கராய நம் நண்பர், நமது துறவின் பெருந்தகையாரைச் சைவ சித்தாந்தி யென்று சாற்றுகின்றனர். இவ்விருவரது கூற்றில், எவரது கூற்று எதுவரை யுண்மையாம் என்பதனையு மாராய்வாம். நண்பர் கூற்றுப் பிரமாணமாமேல் நண்பரது குரவன் கூற்றுப் பொய்யாம். நண்பரது குரவன் கூற்று மெய்யாமேல் நண்பர் கூற்றுப் பொய்யாம். இவ்வாறு “ சுந்தோபசுந்த ” நியாயத்தால் இருவர் கூற்றும் பொய்யாய்ப் போயினவாறு காண்க.

ஒரு சிறிய ஆபாசச் சுவடியின்கண் ஆரம்ப முதல் அந்தம் வரைப் பரம்பரையாக வுள்ள வாக்கியங்களுள் ஒன்றையேனும் முன் பின் முரணின்றி

கற்றார் பார்த்துக் காமுறும்படி வரையத் தலைப்பட்டனரா ? அந்தோ ! இவர் தலைவிதியிருந்தவா றென்னே ! யாம் எத்தனையோ பண்டிதரைப் பார்த் திருக்கின்றோம். இவர் போன்ற அறிவிலியைப் பார்த்திலம். “ பெரிய மாதேவ சுவாமிகளும், அக்கோயிலூரிற் சிலகால மிருந்தும், மற்றவர்கள் போல நால்வகை யறுசுவை யுணவு கொள்ளாது வெற்றந்நத்தையும் பசையறக் கழுவி யுண்டு சிவ ஸ்தல சஞ்சாரியாய்ப் பின்பு திருப்பெருந் துறையை யடைந்து சிவாநுபூதிச் செல்வராய் வாழ்ந்தனர் ” என்று வரைந்தார்.

வரைந்தவர் சைவ சித்தாந்தி யென்று வரையாது, தங் கொள்கைக்கு மாறாய், அத்வைதி யென்றும், வைராக்கிய முடையவர்களா யிருந்தார்க ளென்றும், வரைந்தார். “ சிவாநுபூதிச் செல்வராய் ” என்னுஞ் சொற்றொடர், “ சிவன் பரசிவனுமே ” என்னுந் திருமந்திரச் செய்யுளின்படி, “ சிவன் நான் ” என்னும் அநுபூதிச் செல்வராய் வாழ்ந்தார் எனத் தத்துவமசி மஹா வாக்கியப் பொருளை யறிவித்தலையும் அறிவாராக !

“ அக்காலத்தில் தந வைசியர்களாகிய நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார்கள் வசிக்கின்ற நகரங்களில் வேறு சைவ சித்தாந்த மடாலயங்களில்லாமையாலும், ஆண்டவருந் திருப்பணியாதிகளே செய்து, பிரபஞ்ச வெறுப்புடையரா யிருந்தமையாலும், பெரியோரை யடைந்து நன்மை பெற வேண்டுமென்று விரும்புகின்றவர்களுக்கு இக்கோவிலூர் மடமே புகலாகத் தோன்றப் பெற்று வந்தடுத்தார்கள். அடுத்தாலும், அங்கு ஆண்டவ னொருவன் நமக்கு மேலா யுளன், நா மெல்லா மடிமைகளே, நாம் ஆண்டவனைச் சரியை கிரியா யோக ஞான நெறி நின்று வழிபடுதலே முத்தி சாதந மென்கின்ற போதனை விளக்கங் கிடைப்ப தருமையாய், எல்லாம் பொய், நானே பிரமம் மென்கின்ற போதனையே மலிந்து கிடத்தலால் அதில் விருப்ப மின்றி மேற்குறித்த பெரியர், அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று ஆண்டா னடிமைத் திறமே பேணி வாழ்ந்தார்கள்” என்றனர்.

அக்காலத்தில் நகரத்தார்க ளுள்ள வூரில் சைவ சித்தாந்த மடங்க ளின்மையால் இக்கோவிலூரே புகலிடமா யிருந்த தென்றனரே. இக்கால் நகர வைசியர்க ளிருக்கின்ற வூர்களில் எத்தனைச் சைவ சித்தாந்த மடங்க ளிருக்கின்றன. ஒன்றேனு மின்றே. ஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணி பெரியாரை யடைய வேண்டுமென்று விருப்புடையோர் தங்கொள்கைக்கு மாறாய கொள்கையுடைய அத்வைதப் பெரியாரை வந் தடைவானேன் ? குன்றக்குடியில் 207 வருஷமாக வுள்ள திருவண்ணாமலை யாதீனம், பிராமண குலத்தி லவதரித்து அவதூதாயிருந்த, தெய்வ சிகாமணி தேசிகரவர்கள் வேதாந்தியா யிருக்க. பின் அவர்கள் பரம்பரையில் வந்த சைவத் தம்பிரான்கள் சைவ சித்தாந்த மடமாக மாற்றிய, அதிசமீபமா யிருக்கும்

அம்மடத்தின்கண் ணிருக்கும் பெரியாரைப் போய்ச் சரணு கதியாக அடைந் திருக்கலாமே? அங்ஙனஞ் செய்யாது கோவிலூரி லுள்ள பெரியாரையே சரணு கதியாக வந் தடைந்தமையின் கோவிலூருக்கு வந்த மாணுக்கர்கள் யாவர்க்கும் அத்வைதமே யுடன்பா டென்று இவர் வாக்கியத்தானே வெளியாகின்றது.

நம் நண்பர் வசிக்குங் காரைமா நகரில், தமக்குபதேசிக்கச் சைவ சித்தாந்தப் பெரியார் கிடைக்கா திருப்பின், தமக்கு நேர் விரோதியாய கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்கள் வசிக்கும் மடாலயத்தினைப் புகலிடமாக அடைவார் போலும். அங்ஙனந் தான் அநுபவியா திருப்பின் பிறர்மீது வெற்றுரை கூறுவரா ?

ஸ்ரீ மகாதேவ சுவாமிகள் தேகாந்தம் வரையும் பகவற் கீதை வாசிட்டம் முதலிய நூல்களை நாடோறும் பாராயணஞ் செய்து வந்தவர்களாயிற்றே? அதனையேனு முணர்ந்து வரைந்தனரா? அவர்கட்குக் குருவாய நேமுத்துப்பட்டி ஐயா வென வழங்கும் பழநியப்ப சுவாமிகளென்பவர்கள் வேதாந்தக கொள்கையுடையோ ரென்பதையேனு முணர்ந்து வரைந்தனரா? சிவ ஸ்தல யாத்திரை செய்வதே சைவ சித்தாந்த மோக்ஷமென்று,

திருமந்திரம்—ஞாநம்.

ஞாநத்தின் மிக்க வறநெறி நாட்டில்லை
ஞாநத்தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று
ஞாநத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவா
ஞாநத்தின் மிக்கார் நகரின்மிக் காரே. 1467

தவ தூடணம்.

கத்தவும் வேண்டாங் கருத்தறிந் தாறினுற்
சத்தமும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினுற்
சுத்தமும் வேண்டாந் தொடக்கற்று நிற்றலாற்
சித்தமும் வேண்டாஞ் செயலற் றிருக்கிலே. 1644

ஓதலும் வேண்டா முயிர்க்குயி ருள்ளுற்றாற்
காதலும் வேண்டாமெய் காயமிடங் கண்டாற்
சாதலும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினுற்
போதலும் வேண்டாம் புலன்வழி போகார்க்கே. 1633

அவா வறுத்தல்.

“ மாடத்து ளானலன் மண்டபத் தானலன்
கூடத்தி லானலன் கோயிலுள் ளானலன்
வேடத்து ளானலன் வேட்கைவிட் டார்நெஞ்சின்
மூடத்து ளேநின்று முத்திதந் தானே ” 2614

சர்வஞானோத்தரம்.

ஆன்மாவே பரமசிவ மெனவுண்மை யாக வறிகின்ற னவனெந்த வவத்தையடை யினுமவ், வான்மாவே பரமுத்தி யெளிதடையு மிந்த வான்மலா பத்தையொத்த லாபம்வே றில்லை, ஆன்மாவே விசிட்டகா ணதீத வாக்கு மனுதீத சருவஞ்ஞ னபூ ரணனும், ஆன்மாவே பரமசிவ சொரூபமா கவினு லான்மரூ பத்தையே சிந்திக்கக் கடவன். 18

வன்னமாச் சிரமமுயர் தவஞ்செபந்தி யான மந்திரந்தீர்த் தந்தெய்வ வுபாஸ்தி திக்கு காலஞ், சொன்னதரு மஞ்சாதி சங்கமெலாம் விட்டுச் சுயம்பிரகா சத்தினை நிராசிரய னகி, அன்னியசிந் தனைவிட்டுச் சகல பதார்த் தத்து மாசையற்றுப் பாவனு தீதனு யென்றுந், தன்னுலே தனைத்தன் னிடத்திலே தானே தானிருந்து சிந்திப்பர் தகுஞாநத் தவரே.

ஆனசக காரணனும் புருட னுனே வக்கரவத் துவநானே பரப்பிரம நானே, ஈன மன்றி யழிவற்ற பரசிவனு நானே யென்றுசிவ யோகத்தாற் கருமத்தை யிழந்து, ஞாநநிலை யாலைய முழுதுமறுப் பானுய் நாடரிய சிவபர வைக்கியத்தை யடைந்து, மோனமா நிருவிகற்ப னுவரன்போ னித்த முத்தனு வான்மவுபா சனைபண்ணக் கடவன். 64

நிர்க்குணமாய் நிர்மலமாய் நிருவிகற் பனுமாய் நித்தநிரஞ் சனநிராதார்நிரா மயமாய், அற்புதமாய்ப் பிராகிருத வப்ரமேய வசந்தேக மாயவிபா வியமாய்ச்சூக் குமமாய்த், தற்பரமாய் ஞாநவழி யிற்காணும் விசுத்த சாசுவத மாய்ச்சருவ சர்வகத மாகிச், சிற்பரமாய்ச் சருவதோ முகவியாபகமாஞ் சிவனைத்தன் னிடத்திலே பின்னமறத் தெரிந்து. 65

மந்திரம் பதவர்ணம் புவனந்தத் துவங்கண் மருவுகலை யாதிமூர்த் தர்மூர்த்த மாக, முந்துபிரக் கிரியைமார்க் கங்களா மண்ட முழுதுந்தன் னிடத்திருப்ப தாகவே கண்டோன், சந்ததமுஞ் சருவதரி சநசர்வக்ஞனுகிச் சர்வபரி பூரணனின் மலவிமுத் தனுமாய், வந்தகே வலபூத நிரதிசயா நந்த மயனுகிச் சிவசாக்ஷாத் காரதையா யிருப்பன். 67

என்னுஞ் செய்யுட்களுள் கூறப்படாமையானும் சிவ ஸ்தல தெரிசந யாத்திரை, மோக்ஷ சாதநமே யன்றி மோக்ஷரூப மன்றும்.

அதில் விருப்ப மின்றி மேற்குறித்த பெரியர் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று ஆண்டா னடிமைத் திறமே பேணி வாழ்ந்தார்கள் என்று வரைந்தவர், எவ்வூரி லெக் குருவை யடைந்து எச் சாத்திரத்தினைப் பாடங் கேட்டு ஆண்டா னடிமைத் திறம் பேணினர்க ளென்று வரையாது வெற்றுரையாக வரையின் பிரமாணமாமா? நிற்க, குருபதேச முதலியன வின்றிச் சைவ சித்தாந்தத்தினைக் கைக் கொண்டார்க ளென்பது நம் நண்பர் கருத்தே போலும்.

“ புண்ணிய பாவ மில்லை. சுக துக்க மில்லை. பந்த மோக்ஷ மில்லை. நாம் பிரமம். நாம் எது செய்யினுஞ் செய்யலாம் என்பதே யுறுதியாகச்

கொண்டு, தேகாந்தம் வரையும் மாமிசாதிகளில் மிகப் பிரியமாய்ப் புசித்து வந்தாரும், துறவுக்கு விரோதமான மாதர் போக மேற்கொண்டு அதுவே தேகாந்தமாயி னாருஞ் சில ருளர்." என்று வரைந்தார்.

மாமிசாதிகள் புசிப்போரும் துறவுக்கு விரோதமான விஷயாநங் தங்களை யநுபவிப்போருமாய்ப் பல ரிருந்து நாசத்தை யடைந்தார்க ளென்று வசை மொழி புகன்று,

திருமந்திரம் அசற்குரு நெறி.

"உணர்வொன் றிலாமூட னுண்மையோ ராதோன்
கணுவின்றி வேதா கமநெறி காணான்
பணிவொன்றி லாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோ னசற்குரு வாமே."

என்னுஞ் செய்யுளுக் கிலக்காகக் கருது கின்றார். இவர் இன்னா ரென்ற பெயருடன் வெளிப்படையாக எழுதி யிருப்பாராயின், கிரிமினல் கோர்ட்டில் கேஸ் தொடுக்கப்பட்டு, சென்னை ஞா. சோமசுந்தரநாயகர் வைஷ்ணவர்களை நிந்தித்து நூறுரூபாய் அபராதங் கொடுத்தது போன்றும், தேவிகோட்டையி லிருந்து, பத்திரிகை நடாத்திய வோர்யாழ்ப்பாணி கோவிலூரைப் பற்றி நிந்தையாக எழுதி 50 ரூபாய் அபராத மிறுத்தது போன்றும், நம் நண்பரும் பொதுப் படையாகக் கூறியது தாம் அபராத மிறுக்கும்படியா நேரும் என்னுங் கருத்தை யுட்கொண்டே போலும்!

"பாவ புண்ணிய மில்லை. சுவர்க்க நரக மில்லை" என்ற போதனை யினி யெதைத் தான் செய்விக்க மாட்டாது" என்று வரைந்தார்.

சுவர்க்காதிகள் அநித்திய மென்று பல நூல்களும் பறை யறை வித்தாற் போன் றறிவித் திருக்க அதனை யுணராது, சுவர்க்க மில்லை யென்னும் ஞானமானது சாத்திர நிஷித்த காரியங்களைச் செய்விக்கு மென்று வீணே பெரியோர்களை நிந்தித்து நரகிற் காளாகக் கருது கின்றனர்.

"மாதர் போக மற்ற சைவா தீனங் களில் இப்போ துண்டென்ப ரேல், அவர்கள் பிறரால் ஒரு திரணமாகவு மதிக்கப்படா ரென்ப" என்று திருவாடுதுறை யாதீனம், சூரியனார் கோவில், திருப்பனந்தாள், தருமபுரம், மதுரை திருஞான சம்பந்தர் மடாலயம், குன்றக்குடி திருவண்ணாமலை யாதீனம், முதலிய விடங்களி லுள்ள சைவ சித்தாந்தப் பெரியோர்களால் ஸ்தாபிக்கப் பெற்ற ஆதீனங்களையும், அவற்றி லுள்ள அதிபர்களைத் துரும்புக்குச் சமானமானவர்க ளென்றும், நிந்தித்து எழுதி யிருக்கின்றார். இதனால் இவர்க்குச் சைவ சித்தாந்தம் உடன்பா டன்றென்று வெளியாயிற்று.

பிரமசாரி, கிரகஸ்தன், வானப் பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்னும் நான் காச்சிரமங்களுள், ஓராச்சிரம மின்றி விதுராய வீணாச் சிரமத்தினைத்

தாம் கைகொண் டிருப்பது போன்றே, சைவ சித்தாந்தமும் வேதாந்தமு மின்றி யிடைப்பட்ட வீண் மத மொன்றைப் பெரியார் கொள்கைக்குஞ் சாஸ்திரங்கட்கு மாறாய், சுவகபோல கற்பனையாகக் கற்பித்துக் கொண்டு வீண் வாதந் தொடுத்து வாணாளை வீணாளாகக்கக் கருதுகின்றனர்.

எஞ்சி யுள்ள இரண்டு பக்கங்கட்கும் முன்னரே யெம்மவரால் பல காலும் "நல்ல மாட்டிற் கொரு சூடு, நல்ல மனிதர்க் கொரு சொல்" என்று கண்டிக்கப்பட் டிருத்தலினாலும், யாமுங் கண்டியா திருப்பின் மீண்டும் இதனையே எழுதுவ ரென்னுங் கருத்தினாலும், அவற்றின் கண்டனத் திற்கு இரண்டாம்பாகம் எனப் பெயர் தந்து வரைவோமாக!

நண்ப ரெழுதிய தூர்வையாகசப் படத்தில், "ஞாநசனகர், ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள், இரும்பூதூர் ஸ்ரீ தத்துவாராய சுவாமிகள், நல்லாற்றூர் துறை மங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், திருப்போரூர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள், கோவிலூர் ஆண்டவ ரென்னும் ஸ்ரீ முத்தி ராமலிங்க ஞாந தேசிக சுவாமிகள்; துறவு சுவாமிக ளென்னும் ஸ்ரீ அருணாசல ஞாந தேசிக சுவாமிகள், திருப் பெருந்துறையில் ஸ்ரீ பெரிய மகாதேவ சுவாமிகள், என்னும் எண்மரையும் ஆண்டா னடிமைத் திறங் கொண்ட சைவ சித்தாந்தப் பெரியார்" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றமையின் அவ் வெண்மருக்கும் விக்கிரகங்கள் செய்து சிவாலயங்களில், அறுபத்து மூவரோடு எழுப்பத் தொருவராக ஸ்தாபித்து நித்திய நைமித்திக பூஜையாதிகளும் விமரிசையாக நடத்தி, அறுபத்து மூவர் மடம் என வழங்கு மடத்தினை எழுபத் தொருவர் மட மெனப் பெயரை மாற்றி, அம்மடத்தின்கண் இவ் வெண் மருக்கும் குருபூஜா காலங்களிற் படித்தற்குச் சரித்திரம் வேண்டுமாகலின், பெரிய புராண மியற்றிய சேக்கிழார் நாயனாருக்குப் பிரதிநிதியாக நம் நண்பர் இருந்து கொண்டு, அவ் வெண்மரது சரித்திரங்களையுஞ் செய்யுளாகப் பாடி, அப்பெரிய புராணத்துட னொருங்கு சேர்த்து, அச்சிட்டு, அரங் கேற்றி, அப்புத்தகத்தினை யானையின்மே லேற்றிக் காரைமா நகரை வலம் வந்து, பின்னர் எழுபத் தொருவர் மடத்தினுள் வைத்து பூஜை முதலியன செய்து யாவரும் படிக்கும்படி செய்வாராக! அங்ஙனஞ் செய்யா திருப்பரேல் இவ ரெழுத்து நீர்மே லெழுத்துக்கு நிகராகு மென் றுணர்வராக! விரிப்பிற் பெருகும். பின் வரும் இரண்டாம் பாகத்தையும் பார்த்து நன்மை கடைப்பிடிப்பா ரென நம்புகின்றோம்.

நம் நண்பர் பெரியோர்களின் சரீரத்தினை 'நார்த் தொடுத்து' ஈர்த்து முச்சந்தியிற் போடவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறுகின்றமையின், இவரது சரீரத்தினையும் துஞ்சியதின் பின், நார்த்தொடுத்து ஈர்த்துக் கொண்டு காரைமா நகரை மும் முறை வலம் வந்து முச்சந்தியில் பல பேய் நாய்கள் பிடுங்கித் தின்னும்படி போடுங்க ளென்று ஞாதியரிடத்து ஆஞ்ஞை செய்து தம் சரீரத்தினை விடுவாராக! அவ்வாறு செய்யாது மௌந முற்றுச் சாவரேல் தம் வாக்கியம் பொய்த்துப் பிரமாணமாகக்

கொள்ளாது வீண் வெற் றுரையுடைய புத்தகமா மென்றறிஞருணர்வா ரென் றுணர்வாராக !

தெருள்விழியோ ரிதுதன்னைத் தேர்ந்தனுபூ தியிற்கொள்வர்
மருள்விழியோ ரிதுதன்னை மாயாவா தமதென்பர்.

திருமந்திரம்.

ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங்
கழிந்தேன் கடவுளு நானுமொன் றுனே
னிழிந்தாங் கினிவரு மார்க்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் டேனே. 2958

பிங்கள ஹூ ஐப்பசி மீ

சோக்கலிங்கச் செட்டியாரின் தூஷண நாவுக்கோர்

சூட்டுக் கோல்

முதற்பாகம்

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

சூட்டுக்கோற் பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
6	15	மறவாற்	மறவாமற்
4	29	சோற்றில	சோற்றில்
11	10	தரிசிநம்	தரிசநம்
17	15	காலத்தில்பேதம்	காலத்தி லபேதம்
,,	32	தரும்படிப்பிரார்	தரும்படி பிரார்
18	28	உபநிஷத்து	உபநிஷத்தநு
21	30	ஈசாவவஸியம்	ஈசாவாவஸியம்
23	11	பின்ளையார்	பிள்ளையார்
38	31	கருடபாவனை பொய்யே	கருடபாவனையின் பலன் பொய்யே
60	1	அத்தியயம்	அத்தியாயம்
69	6	மூக்கின்றியவ	மூக்கறுபட்டவ
,,	,,	மூக்கரையன்	மூக்கறையன்
,,	9	ஷை	ஷை
,,	16	ஷை	ஷை
,,	17	ஷை	ஷை
,,	,,	ஷை	ஷை
74	33	சந்நியாசம்	ஹாநி
,,	37	ஷை	ஷை
83	11	தத்துவாராயர்	தத்துவராயர்
,,	24	வேண்டு	வேண்டு.

73	34	ஸ்காந்தப்	ஸ்காந்த
78	14	டைந்து	யடைந்து

பிழை திருத்தம்.

கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
9	30	வாயிலால்	வாயிலாய்
9	34	பாகத்தில்	பக்கத்தில்
		நூல்.	
4	3	பொருட்டு	பொருட்டுச்
5	32	பெற்று	பெற்றுப்
6	2	மாத்திர	மாத்திரமாய்
6	9	பக்ஷவாதியாத	பக்ஷபாதியாக
7	17	பொருளினை	பொருளினை
12	13	மீறுக	மீறுக
14	15	ஆவரும்	அவரும்
14	26	இன்றீரென்	இன்றேனெனன்
15	24	மென்று	மென்றுணராது,
16	31	திருவாசக சுருதி	திருவாசகச் சுருதி
20	2	வபரிடதங்	வியயிட்டதங்
22	33	மத்திடாவகை	மதித்திடாவகை
24	21	பாரமார்த்தப்	பரமார்த்தப்
27	12	பட்டினத்து	பட்டினத்துச்
33	6	தேத்த	தேத்தக்
35	38	நாகாக்க	நாகாக்கக்
36	24	சிலாவயங்	சிவாலயங்
48	37	கருதி	கருதிச்
56	22	நாமாகி	நாமாகிச்
58	22	டேற்றிலென்	டேற்றிலேன்
58	28	பேதாமே	போதமே
64	14	ஒதிக்குமா	உதிக்குமா
64	77	ஆணுத	ஆணுத
65	34	முறுநாமங்	முருநாமங்
66	1	முறுநாமம்	முருநாமம்
69	16	மூர்க்கரையரது	மூக்கரையரது
69	17	,,	,,
73	34	ஸ்காந்தப்	ஸ்காந்த
78	14	டைந்து	யடைந்து

ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிக ளவர்களால் இயற்றப் பெற்ற நூல்கள்.

		ரூ.	அ.
1.	மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்தும் - ராஜயோக பாஷ்யமும்	0	4
2.	வியாச தாத்பர்ய நிர்ணயம்	0	8
3.	வேதாந்த சஞ்ஞா	0	2
4.	நைஷ் கர்மிய சித்தி	0	8
5.	சுவாராஜ்ய சித்தி	0	8
6.	விசாரசாகரம் - மூலமும், அதற்குச் சரியான அகவலும்	2	0

அச்சி லிருப்பன.

7.	பேத திக்காரமும் சத்கிரியை யென்னும் உரையும்	1	0
8.	ஹரிமீடையும் - ஹரி தத்வ முக்தாவலியும்	0	8
9.	சிவ சங்கராவதாரம் - சங்கராசாரிய சுவாமிகள் ஈசுவராவதார மென்பதற்குப் புராணப் பிரமாணங்கள்	0	8
10.	மஹாத்ம சரிதாமிர்தம்	1	8
11.	வேதாந்த பதார்த்த மஞ்ஜூஷா	1	8
12.	ஈசாவாசிய உபநிஷத்தும் சங்கர பாஷ்யமும்	0	4
13.	வேதாந்த சித்தாந்த முக்தாவலி	0	8
14.	வேதாந்த பரிபாஷை	0	5
15.	தர்க்க சங்கிரக மூலமும் - தர்க்க சங்கிரக தீபிகையும்	0	4

விஜய சக்தி (வெற்றி வேல்) இது திருப்பரங் குன்றம் ஸ்ரீமத்-செந்திநாதையர் எழுதிய மகா உக்ர வீரபத்ராஸ்திரம் என்னும் புத்தகத்தின் மறுப்பாம்.

வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவலி	1	0
பஞ்சதசி செய்யுள்	0	10
சங்கர விஜய விலாசம் (சித்விலாச சுவாமிக ளென்னும் சித் புருஷ ரியற்றியது)	0	12

லோகோபகாரி ஆபீசு,

கோமளேசுவரன் பேட்டை,

சென்னை.